

Giới thiệu Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc

Truyện Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc của tác giả Diễm Diễm kể về chuyện tình giữa người anh có họ hàng vô cùng xa xôi, vì cô chưa từng biết và cũng chưa bao giờ từng nghe về người anh đó.

Đã từ rất lâu nhưng cô không hề biết trên đời này cô lại có người anh cùng cha khác mẹ với chồng sắp cưới! Cũng đã quen với cuộc sống hiện tại sao hẳn lại can thiệp vào những thói quen của cô?

Phải chăng hẳn muốn bù đắp những thiếu thốn bấy lâu nay của cô? Thật ra rằng hẳn đã có tình cảm hơn cả tình anh em..

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Ngày hẳn tới, cũng là một ngày bình thường như bao ngày khác.

Kỷ Vân Vân chưa bao giờ nghĩ rằng, sau hôm nay, những ngày sắp tới lại có những thay đổi to lớn đến long trời lở đất như thế.

Cô cũng không có lý do gì để suy nghĩ, không phải sao?

Cô nên sớm tập thói quen thích nghi với cuộc sống như thế này.Giống như những hạt mưa bụi đang rơi ngoài cửa sổ, những âm thanh tí tách vừa đơn điệu lại vừa buồn chán.

Mưa như thế đã nẩy ngày rồi, góc tường xây bằng gạch đỏ có lẽ cũng đã mọc đầy rêu xanh. Khi còn thơ ấu, cô luôn bị thu hút bởi những thảm rêu xanh mượt như thế này, mỗi khi có một thảm rêu xanh mọc lên, bao giờ cô cũng ngồi xõm ở góc tường, nhìn đàn kiến bò qua bò lại trên những thảm rêu xanh đó.

Kỷ Vân Vân vô thức phát ra một tiếng thở dài.

Vào những ngày mưa như thế, cô thường nhớ lại những chuyện từ khi còn bé thơ, và cũng vì vậy, tiếng thở dài lại nhiều hơn một chút. Nhưng, nói gì thì nói, nếu không nghĩ về những chuyện trong quá khứ, thì cô còn có thể làm được gì đây? Cô cần cần môi dưới, cố gắng muốn hất đi sự tuyệt vọng và buồn chán đang trào dâng mãnh liệt trong tâm trí, sự tuyệt vọng và buồn chán này đã làm bạn với cô gần một năm nay, và có lẽ sẽ làm bạn với cô đến hết cuộc đời.

Kỷ Vân Vân theo bản năng nắm chặt nắm tay, xót xa suy nghĩ.

Đột nhiên, cô nghe hình như có tiếng xe.

Cô kim lòng không được nghiêng tai lắng nghe, gần mấy tháng nay, thính lực của cô đã nhạy cảm đến nỗi khiến cho người ta phải giật mình.

Xe ngừng lại trước cửa nhà cô, tiếp theo sau đó, là tiếng cửa xe đóng lại.

Cô nghe thấy tiếng ai đó bước đến, tiếng bước chân nhẹ nhàng gõ vào những phiến đá trải đường. Những bước chân nam tính, trầm ổn, tràn đầy sự tự tin, chắc chắn là thuộc về một người đàn ông không biết sợ hãi điều gì cả.

Tiếng bước chân này không phải là của bác sĩ riêng của Kỷ gia – bác sĩ Sử, cũng không phải tiếng bước chân của bạn mẹ cô, ông Kim, như vậy. Là của ai chứ? Giống như là muốn trả lời cho những nghi vấn của cô, tiếng gõ cửa vang lên, tiếp sau đó là một giọng nói nam tính trầm thấp, sâu lắng và quen thuộc cất lên:

"Xin chào, xin hỏi cô Kỷ Vân Vân có nhà không?"

"Có đây, xin mời vào, cô ấy đang ở phía sau hành lang."

Má Lâm - Quản gia đi tới mở cửa, có người tới chơi, dường như tâm trạng bà tốt hơn.

Nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông đó theo má Lâm đi tới, trái tim của Kỷ Vân Vân đập mãnh liệt không thôi.

Là anh ấy! Nhất định là anh ấy!

Sau một thời gian chờ đợi thật lâu, cuối cùng anh ấy cũng trở lại!

Ôi Trời ạ!

Quần áo trên người cô có lỗi thôi lệch thếch quá không?

Mái tóc của cô có ngay ngắn chỉnh tề không?

Vẫn còn đang lo lắng về vấn đề dáng vẻ của mình thì má Lâm đã dẫn khách đi xuyên qua khu vườn trồng đầy hoa và cây trúc để vào một phòng khách nhỏ.

"Vân Vân, con lại ngồi ngẩn người ra như thế sẽ không tốt cho cơ thể đâu!" Má Lâm bật tắt cả những ngọn đèn ở trong phòng cho sáng lên, nhẹ nhàng trách cứ.

Kỷ Vân Vân hầu như không nghe thấy bà nói gì, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt hết vào người khách này – Người mà cô đã đợi một đời để giao cuộc sống của mình cho người ấy!

"Trọng Kiệt, là anh sao?"

Cô không kịp chờ người đó tới gần, đã đứng lên, vươn tay về phía hắn.

"Em chờ anh đã lâu lắm rồi."

Vì căng thẳng nên giọng nói của cô trở nên run rẩy; gương mặt xinh xắn thanh lệ của cô vì vui mừng mà rạng rỡ như ánh mặt trời tỏa sáng.

Người nọ bước lên trước nửa bước, sau đó dừng lại.

"Thật xin lỗi, cô Kỷ, tôi sợ cô đang nhầm lẫn, tôi không phải Vệ Trọng Kiệt."

Nghe vậy, sắc mặt Kỷ Vân Vân nhất thời trở nên trắng bạch như tờ giấy.

"Tôi là anh cùng cha khác mẹ của Trọng Kiệt, tôi tên là Vệ Tử Hiên."

"Anh là anh cùng cha khác mẹ với Trọng Kiệt?" Cô có chút xấu hổ, luống cuống nói, "Tôi. Tôi thậm chí không biết anh ấy có một người anh cùng cha khác mẹ."

"Trọng Kiệt chưa từng giới thiệu về tôi cho cô biết, chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Hắn thản nhiên nói, "Tình cảm anh em chúng tôi từ trước đến giờ cũng không tốt đẹp gì cho lắm!"

"Giọng nói của hai người thật giống nhau." Kỷ Vân Vân nói nhỏ.

"Tôi không phải Vệ Trọng Kiệt." Hắn nhắc lại.

Cô khẽ run một chút, cố gắng kéo suy nghĩ trở về hiện tại

"Anh nói. Anh tên là gì? Thật xin lỗi, tôi không nghe rõ."

"Vệ Tử Hiên."

Cô khẽ gạt đầu, "Anh Vệ Tử Hiên, mời ngồi, anh muốn uống gì? Trà được không?"

"Cà phê."

Kỷ Vân Vân thoáng ngẩng người, nhưng cô cũng không có ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng nói: "Má Lâm, làm phiền má pha cho anh Vệ một ly cà phê."

Sau khi má Lâm rời phòng, cô cũng không biết nên nói cái gì trong lúc này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tìm một chủ đề bình thường nhất để mở miệng:

"Thời tiết như thế này chắc anh lái xe ngoài đường rất vất vả phải không?"

Cô phán đoán chắc không phải hắn đi tắc xi tới, bởi vì cô không nghe thấy tiếng xe rời đi.

"Cũng tạm tạm." Hắn nhàn nhạt nói, rồi sau đó cũng không nói thêm câu nào.

Không khí lại trở nên yên tĩnh, may thay ngay lúc đó má Lâm kịp thời mang cà phê vào. Kỷ Vân Vân thoáng dừng lại một chút, ít nhất lúc này cũng khiến cho đôi tay của cô có một số việc để làm, chứ không giống như đứa ngốc chỉ biết nắm chặt tay vào thành ghế sofa.

"Hương vị cà phê pha có được không anh Vệ?" Cô lịch sự hỏi.

Hắn bưng chén lên, nhấp một ngụm.

"Tôi tới đây không phải để thăm hỏi xã giao, cho nên, những câu nói nhằm chán có thể miễn đi, chúng ta nên trực tiếp nói chuyện nghiêm chỉnh đi!"

"Nói chuyện nghiêm chỉnh?" Kỷ Vân Vân ngẩn ngơ, đôi môi mỏng khẽ run nhẹ, "Có phải Trọng Kiệt đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Lại là Trọng Kiệt?

Vệ Từ Hiên hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói:

"Trọng Kiệt rất tốt, thậm chí ngay cả cảm vật cũng không có. Xem ra. Cô rất quan tâm đến Nó."

"Tôi. . . ." Cô cúi đầu, cố gắng che giấu tâm trạng của mình, "Bất luận như thế nào, thì tôi và Trọng Kiệt cũng đã đính hôn, là vợ chồng chưa cưới. . . ."

"Ha ha!" Hần không khách khí cười to hai tiếng, "Đúng rồi! Hai người đã đính hôn! Nhưng kể từ khi Trọng Kiệt chở cô gây ra tai nạn đến giờ, nó đã vứt bỏ cô, chưa hề đến thăm cô dù chỉ một lần, không phải sao?"

Những lời nói của hần thật tàn nhẫn, giống như từng nhát dao đâm vào trái tim Kỷ Vân Vân, bàn tay của cô đang định bung ly cà phê lên bỗng nhiên run rẩy, làm đổ cà phê ra bàn, những giọt cà phê nóng hổi văng ra tung tóe, bắn cả lên bàn tay cô.

"Ôi, xin lỗi. Tay chân tôi luôn vụng về như thế!" Kỷ Vân Vân mỉm cười gượng gạo, nửa như xin lỗi, nửa như tự giễu.

"Bởi vì đôi mắt của cô không nhìn thấy thôi." Vệ Từ Hiên không thương tiếc nói: "Đây chính là nguyên nhân em trai yêu quý của tôi không nhớ đến cô, không phải sao? Trận tai nạn xe cộ chết tiệt kia đều là sai lầm do nó tạo thành, nhưng kẻ hèn nhát này, ngay cả can đảm đối mặt với thực tế cũng không có, lại bỏ trốn mất dạng như vậy!"

Trong lời nói của hần có kèm theo sự căm phẫn khiến Kỷ Vân Vân sợ hãi, cô hỏi với vẻ không dám tin: "Nghe qua có vẻ như. Anh hận anh ấy?"

"Dùng từ ‘Kinh bỉ’ thì có vẻ chuẩn xác hơn một chút." Vệ Từ Hiên hờ hững nói, "Cô mới là người nên hận nó, nhưng nếu bây giờ tôi là nó, cô đã không chút do dự mà nằm trong vòng tay của tôi rồi, không phải sao?"

Nghe hần nói vậy, sắc mặt của Kỷ Vân Vân bỗng chốc đỏ bừng.

"Chuyện này không có liên quan gì đến anh!"

"Tôi lại cho rằng rất có liên quan."

"Anh nói vậy là có ý gì?"

"Có nghĩa là, tôi quyết định xem những chuyện này thành chuyện của tôi." Giọng điệu của Vệ Từ Hiên rất lạnh nhạt, ý nghĩa lời nói lại cương quyết không cho người khác có cơ hội kháng cự.

Kỷ Vân Vân nhú mày, vẻ mặt mờ mịt, "Chuyện này thật vô lý! Anh Vệ, tôi và anh vốn không quen biết, anh."

"Vệ Từ Hiên, con trưởng của nhà họ Vệ, năm nay ba mươi tuổi, hiện tại đang điều hành hoạt động kinh doanh của công ty Khoa học công nghệ ở Canada, doanh thu cũng không tệ lắm, dự tính năm nay lên sàn (lên sàn cổ phiếu)." Vệ Từ Hiên nhìn đôi mắt vô hồn của cô một chút, "Cô còn muốn biết thêm gì nữa?"

Cuối cùng Kỷ Vân Vân cũng bị làm cho tức giận.

"Tôi thấy rằng trò đùa này không đáng cười một chút nào! Nửa giờ trước, thậm chí tôi còn không biết trên thế giới này lại có nhân vật số một như anh tồn tại, mà bây giờ anh lại muốn xông vào cuộc sống của tôi? Anh. Anh là người tự cao tự đại, ngạo mạn nhất mà tôi từng gặp trong đời. Cũng là người vô lý nhất!"

"Tức giận sao? Ừ, biết phải tức giận, cũng không tệ lắm! Tôi còn tưởng rằng ngay cả tính tình của cô cũng bị đánh mất!" Hần gần như thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Vân Vân giận đến xanh cả mặt, cô mở miệng tính gọi má Lâm đuổi khách, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, hần đã lặng lẽ tiến đến gần, nhanh chóng nắm giữ cổ tay của cô.

"Tôi từ Đài Bắc xa xôi chạy đến Đài Đông này, không phải muốn bị sập cửa vào mặt." Hần lặng lặng nói.

Kỷ Vân Vân rất khiếp sợ, vận vẹo tay muốn thoát, nhưng rõ ràng hần không muốn buông tay cô ra.

Sức lực của cô đối với hần mà nói, thật sự là không đáng kể!

Kỷ Vân Vân đột nhiên thấy sợ.

Người đàn ông trước mặt này, rõ ràng là một người khỏe mạnh, trong phòng lại chỉ có cô cùng má Lâm —— một cô gái bị mù mắt, cùng một phụ nữ trung niên yếu ớt. Nghĩ tới đây, Kỳ Vân Vân bất giác run rẩy, toàn thân trở nên căng thẳng.

"Buông tôi ra!" Cô đứng dậy hét lên, nhưng giọng nói lại trầm nhẹ không có một chút uy hiếp nào.

Cảm nhận được sự sợ hãi trong lời nói của cô, hần hơi nói lỏng các đầu ngón tay, nhưng vẫn không buông cô ra.

"Thật xin lỗi." Giọng nói của Vệ Từ Hiên bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng, "Tôi phải biết cô có còn sức lực để phấn đấu vì bản thân mình hay không. . . .
. Cảm ơn trời đất! Tôi nay khi vừa mới gặp cô, tôi còn tưởng rằng tôi đã tới quá muộn!"

Kỳ Vân Vân ngăn người ra, tuy rằng sự hiểu biết của mình về Vệ Từ Hiên qua lời giới thiệu của hần vẫn còn nửa vời, song, sự sợ hãi của cô vì những lời hần nói mà dần dần biến mất. Sau khi trấn tĩnh, cô phát hiện cổ tay của mình vẫn còn nằm trong tay của hần, cả hai dường như rất gần, hơi thở của hần phả vào những sợi tóc trên đỉnh đầu cô.

". Rất cao sao?" Cô đột nhiên hỏi.

"Sao cô không tự mình nhìn xem một chút?"

Nghe vậy, Kỳ Vân Vân co rúm người lại, cúi đầu.

"Chuyện này không có gì buồn cười cả."

"Có ý tứ gì?" trong giọng nói của Vệ Từ Hiên mang theo nghi hoặc.

"Anh kêu tôi ‘tự mình nhìn xem một chút’"

"Kỳ Vân Vân, chứ cô mong đợi cái gì? Mong tôi phát minh ra một ngôn ngữ đặc biệt, để tránh đụng chạm đến cô sao? Mãi mãi tránh những từ "Nhìn", "Nhìn", "Mù" sao? Thật xin lỗi, tôi làm không được! Ở trong mắt tôi, cô không có gì khác biệt so với những người bình thường khác, mù thì sao? Nhưng đó lại là lý do cô dùng để trốn tránh công việc và cuộc sống này, đừng hy vọng tôi sẽ là đồng lõa của cô, cô nghe rõ chưa?"

Kỳ Vân Vân sững người.

Những lời hần nói rất thẳng thắn, thẳng thắn đến tàn nhẫn, nhưng trong cơn giận dữ đó, cô lại cảm giác như có một dòng nước ấm chảy sâu trong trái tim cô.

Cô không phải là người bình thường đã bao lâu rồi?

Bạn bè của mẹ thường thường ở trước mặt cô "Dùng chữ mù mắt", sau đó lại hối hận vì đã lỡ lời, tiếp theo là cả phòng đều có vẻ lúng túng và lặng lẽ.

Vậy mà Vệ Từ Hiên.

Kỳ Vân Vân hít một hơi thật sâu, không nhịn được đưa tay ra chạm vào người đàn ông trước mặt.

Hần quả nhiên rất cao! Cô đứng thẳng người mới đến cằm của hần.

Bờ vai của hần rất rộng, lồng ngực rất dày. Kỳ Vân Vân thu tay về.

"Anh thật rất cao lớn."

"185cm, 75 kí lô." Trong giọng nói của hần mang theo ý cười.

"Hon nữa rất thường vận động." Do cô sờ vào lòng bàn tay của hần mới biết được.

"Tôi thường luyện tập Không Thủ đạo (Karate), chạy bộ và trượt tuyết để rèn luyện thân thể."

"Ừ." Kỳ Vân Vân gật đầu một cái, không thể không nhớ tới Trọng Kiệt một lần nữa.

Hần và Trọng Kiệt thật khác biệt. Trọng Kiệt thấp hơn một chút, cũng gầy hơn; tính tình Trọng Kiệt cũng rất lịch sự và mềm mỏng, chứ không nói năng thô lỗ như hần đối với cô; Trọng Kiệt.

"Hình dáng anh và Trọng Kiệt có giống nhau không?" Đột nhiên, cô nghe mình mở miệng hỏi.

"Có người nói giống, cũng có người nói không giống."

"Anh ấy. Gần đây có khỏe không?"

Đây có lẽ chính là vấn đề cô muốn hỏi nhất đi! Sắc mặt hần chợt trở nên lạnh lùng, giọng nói lại khôi phục sự lạnh nhạt: "Đại khái là tôi nghe nói nó đã dính hôn, tuần trước tôi vừa gặp nó, đó là lần đầu tiên tôi gặp lại nó trong suốt hai năm qua, chuyện cô xảy ra tai nạn, lúc đó tôi mới được biết, cho nên. .

. . . . Tôi liền tới ngay."

Kỷ Vân Vân hít một hơi thật sâu, "Tôi rất cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi như thế, nhưng điều đó là không cần thiết, hiện tại quả thật tôi rất tốt, thật sự."

"Cô quả thật rất tốt? Khi tôi mới vừa tới, hình ảnh tôi nhìn thấy là một cô gái đang trong tuổi thanh xuân phơi phới lại ngồi một mình trong bóng tối, quần áo thì lòi thối lếch thếch, tóc tai rối bù như tổ chim, sắc mặt lại tái nhợt như hồn ma bóng quế."

"Rốt cuộc anh muốn tôi thế nào?" Kỷ Vân Vân vô cùng tức giận ngắt ngang lời hắn, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì những lời chỉ trích của người xa lạ trước mặt này, "Tôi có hình dáng như thế này căn bản là do tôi không có khả năng tự chăm sóc chính mình!"

"Là 'không thể', hay là... 'không muốn'?" Hắn không để cho Kỷ Vân Vân có một chút mặt mũi nào.

"Tôi đã từng cố gắng đến một thẩm mỹ viện để sửa sang lại đầu tóc, nhưng lại làm cho rối tinh rối mù hết." Giọng nói của cô từ tức giận chuyển thành ghen ngào. "Không biết tôi đã té ngã mấy lần, sau đó, lại không phân biệt rõ đâu là Đông Nam Tây Bắc, kết quả không thể làm gì khác hơn là ngồi tắc xi về nhà, tôi."

Cô cố gắng nuốt cục ghen đang mắc ở cổ họng.

Cô không muốn ở trước mặt người đàn ông bá đạo đến cực điểm này mà rơi lệ, tuyệt đối không muốn!

"Mẹ cô cũng không giúp cô sao?"

"Mẹ tôi đã cố gắng nhiều lần." Kỷ Vân Vân buồn bã nói, "Nhưng vì trên đường đi, mọi người đều nhìn chằm chằm vào chúng tôi, làm cho chúng tôi rất lúng túng, cho nên về sau." Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ dần.

Vệ Từ Hiên từ từ thở ra một hơi dài, "Tôi hiểu rồi, được rồi! Chúng ta cứ từ từ thôi, ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi hóng gió, xem thần sắc của cô có thể khá hơn một chút nào hay không."

Kỷ Vân Vân cũng hít một hơi khí lạnh. "Nghe này, Anh Vệ, anh không cần có bất kỳ nghĩa vụ nào với tôi, tôi cũng không muốn có bất kỳ thay đổi nào! Tôi đã tự xây dựng cho mình một cách sống phù hợp, mặc dù có thể trong mắt anh, cuộc sống như thế thật sự không có gì thích thú, nhưng người mù mắt cũng không phải là anh, không phải sao? Cho nên, mời anh về đi thôi! Đừng quay trở lại quấy rầy tôi."

"Chiều mai hai giờ tôi tới đón cô." Hắn kiên quyết nói, đối với những lời cô thao thao bất tuyệt vừa rồi, hắn xem như là nghe vào tai trái rồi ra ngay tai phải.

"Anh."

Kỷ Vân Vân mở miệng muốn kháng nghị, nhưng, tiếng bước chân vang lên, Vệ Từ Hiên đã rời đi, hình như cũng không quay đầu lại.

Bao giờ mưa mới ngừng rơi?

Kỷ Vân Vân kiệt sức ngã nhào vào ghế, không còn đủ sức để xác định được tối nay đã phát sinh chuyện, có phải đây chỉ là một giấc mộng hay không?

"Vân Vân, khách đi rồi sao?"

Má Lâm đi vào, dọn dẹp bàn, lau sạch những vệt cà phê Kỷ Vân Vân vừa làm đổ khi nãy.

"Cậu ta tới đây làm gì?"

Kỷ Vân Vân buồn bã cười một tiếng.

Má Lâm chưa bao giờ oán trách sự vụng về của cô, trên thực tế, sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, để xây dựng lại cho Kỷ Vân Vân một cuộc sống có trật tự và phù hợp hơn, gần như đều do má Lâm phụ trách.

"Hắn bảo ngày mai muốn dẫn con đi ra ngoài hóng gió, con nói với hắn là không đi, nhưng. Hắn giống như là không nghe thấy vậy."

"Nhìn dáng vẻ cậu ta đúng thật là rất quyết tâm!"

"Má Lâm." Cô dừng một chút, rồi đột nhiên hỏi: "Dáng vẻ hắn trông như thế nào?"

"Cậu ta." Má Lâm suy nghĩ một lát, "Dáng người cậu ta và Trọng Kiệt hoàn toàn khác biệt, bộ dáng rất đẹp mắt, rất có khí phách đàn ông, nhưng dường như có một chút lạnh lùng. Ngày mai khi nào thì cậu ta tới đón con?"

"Hai giờ chiều."

"Vậy sáng mai má Lâm sẽ giúp con sửa sang lại đầu tóc, má nghĩ nên giúp con chuẩn bị bộ quần áo nào cho đẹp nhất. Ah! Chiếc váy màu xanh nước biển rất đẹp, nhưng trước hết phải ủi đã."

Giọng nói của má Lâm thật hào hứng, Kỷ Vân Vân biết, bà vì ‘ước hẹn’ ngày mai của cô mà trở nên hào hứng.

Ai Má Lâm rất thật thà! Kỷ Vân Vân cúi đầu cười khỏ.

Chiếc váy màu xanh nước biển.

Đó là chiếc váy mà cô và Trọng Kiệt cùng đi mua để chuẩn bị cho buổi lễ tốt nghiệp của cô.

Ngày đó, Trọng Kiệt đưa cô đi ăn mừng lễ tốt nghiệp ở một nhà hàng cao cấp, anh ta không ngừng khen ngợi vẻ đẹp của cô, trên bàn ăn hoa hồng cũng đang nở rộ giống như tình yêu của họ, ánh nền màu vàng tỏa sáng giống như những lời tâm sự dịu dàng.

Cô gặp Vệ Trọng Kiệt vào mùa thu năm thứ tư đại học. Anh ta trông rất đẹp trai, hài hước, gia đình lại khá giả, anh ta luôn chăm sóc, nâng niu cô trong lòng bàn tay của mình.

Tình tình của cô vốn hiền thực, đối với Vệ Trọng Kiệt ngàn y trăm thuận, chưa từng trái ý anh ta đến nửa lời, vì vậy, thời gian bọn họ đi chung với nhau luôn vui vẻ, hạnh phúc, chưa từng xảy ra cãi vã, cũng chưa từng khó chịu, cuộc sống tràn đầy nụ cười, niềm vui không ngớt.

Sau nửa năm quen biết, họ liền quyết định đính hôn, dự định lễ đính hôn sẽ tiến hành hai tháng sau khi cô tốt nghiệp, tất cả mọi việc dường như quá hoàn hảo, quá suôn sẻ, mãi cho đến tối thứ Bảy. . . .

Tối hôm đó, Vệ Trọng Kiệt đưa cô đi tham dự tiệc sinh nhật của một người bạn, khi đi thời gian cũng đã hơi trễ, vì vậy trên đường đi Vệ Trọng Kiệt nhấn mạnh chân ga, chạy nhanh không một chút kiêng kỵ làm cô sợ tới mức hết hồn hết vía, nên muốn Vệ Trọng Kiệt giảm tốc độ lại một chút:

"Chạy chậm lại được không? Tuy trễ một chút, nhưng chắc cũng không sao đâu!"

"Ai nói không sao? Vợ chồng Dương Duy Cương không chỉ mời chúng ta, còn mời được vợ chồng Lý Sâm – tổng giám đốc của công ty Đại Thông, bữa tiệc này đối với anh mà nói vô cùng quan trọng, anh không muốn vì đến trễ, mà khiến người ta lưu lại ấn tượng xấu." Tốc độ chiếc xe vẫn không chậm lại.

Cô thật hy vọng mình nghe lầm, "Đây không phải là một bữa tiệc gặp gỡ cá nhân sao?"

"Nha đầu ngốc, em vẫn còn phải học hỏi nhiều hơn đây! Những trường hợp xã giao như thế này, là thời cơ làm ăn rất tốt, anh ký kết được một số hợp đồng lớn đều là do những dịp như thế này mang lại."

"Anh nói là. Anh xã giao cũng là vì buôn bán? Anh lựa chọn bạn bè cũng phải xem bọn họ có hữu dụng với anh không rồi mới quyết định?"

"Đừng suy nghĩ lung tung!" Vệ Trọng Kiệt cười to, sau đó lại vượt qua một chiếc xe con.

"Vậy em thì sao? Trọng Kiệt, Em mang lại lợi ích gì cho anh?" Cô cắn môi, không nhận được hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng sớm hôm sau, má Lâm chuẩn bị cho Kỷ Vân Vân một chiếc váy màu xanh nước biển được ủi rất gọn gàng, thậm chí ngay cả đôi giày phối hợp cùng chiếc váy cũng được mang ra đánh bóng.

"Má Lâm, đừng có phiền phức nữa, con không muốn đi ra ngoài cùng hần!" Bị má Lâm ép buộc mặc váy, Kỷ Vân Vân bĩu môi la ầm lên.

"Nói vớ vẩn! Ra ngoài đi dạo, có gì không tốt?" Má Lâm không thèm đếm xỉa đến lời chống cự của cô.

"Con không muốn đi ra ngoài!"

"Được rồi được rồi! Cứ coi như không muốn đi ra ngoài, thì cũng phải làm cho mình trở nên thật xinh đẹp chứ! Dù sao, nhà mình lúc nào cũng có khách đến thăm, không phải sao?" Má Lâm liền thay đổi phương thức dụ dỗ, "Đẹp lắm! Mau xuống lầu đi, cậu Vệ đã đợi ở phòng khách được một lúc rồi đấy!"

Kỷ Vân Vân vừa mới tắm xong, mái tóc đen giống như một mảnh gấm đen rủ xuống bờ vai, chiếc váy vừa vặn ôm gọn cơ thể và chiếc eo thon, tôn lên dáng vẻ mảnh mai xinh đẹp và những đường cong quyến rũ. Cô từ từ đi xuống cầu thang, khuôn mặt trắng nõn bởi vì căng thẳng mà trở nên phồng hồng.

"Anh không cần phải làm việc sao?" Cô hỏi, cố gắng làm cho giọng nói của mình thật hồ hững và lạnh nhạt.

"Tôi có nhiều người hỗ trợ." Hấn trả lời vòng vo câu hỏi của cô, sau đó hỏi tiếp: "Chúng ta có thể đi được chưa?"

Kỷ Vân Vân hít thật sâu, giọng điệu mang vẻ cự tuyệt: "Tôi. Tôi không muốn đi."

"Oh?" Vệ Tử Hiên có chút buồn cười nói: "Cô trang điểm và ăn mặc xinh đẹp như vậy, cũng chỉ là vì tập trung can đảm nói cho tôi biết hôm nay cô không muốn ra ngoài?"

Kỷ Vân Vân cảm giác mặt mình nóng bừng lên không cách nào kiểm soát được.

"Những chuyện như thế chẳng có ý nghĩa gì, cho nên tôi."

"Dù là chuyện gì đi chăng nữa cũng đều có ý nghĩa riêng của nó." Hấn nắm tay cô và cắt ngang lời cô, "Hôm nay thời tiết rất tốt, ra ngoài đi dạo rất có ích cho sức khỏe của cô."

"Lời tôi nói anh không nghe thấy sao!" Kỷ Vân Vân đột nhiên bộc phát sự tức giận, "Tôi nói tôi không muốn đi ra ngoài, anh nghe không hiểu sao? Buông tôi ra!"

Cô dùng sức rút tay mình về, nhưng hấn dường như không muốn buông ra.

"Tôi có nghe thấy, nhưng cô phải theo tôi ra ngoài, nếu như vẫn cố chấp như thế, vậy tôi tuyệt đối không khách sáo mà vác cô đi." Vệ Tử Hiên lạnh nhạt nói.

"Này. Đây là bắt cóc!"

"Yên tâm! Tôi sẽ không yêu cầu cha mẹ cô trả tiền chuộc, hơn nữa bảo đảm cô sẽ sớm quay trở lại." Giọng nói của hấn đột nhiên trở nên dịu dàng, "Đi thôi! Bây giờ thời tiết ấm áp, rất thích hợp đi chơi ở vùng ngoại ô, nếu không đi chơi một chút thì thật là đáng tiếc!"

"Anh. Có ai đã từng nói với anh chưa, anh thật sự cố chấp và ngang ngược!"

"Như nhau cả thôi!"

Biết mình cự tuyệt thế nào cũng trở nên vô ích, tốt nhất nên gờ cờ trắng đầu hàng.

"Ai. Cái ví của tôi ở đâu?"

Vệ Tử Hiên khẽ cong khốe môi, giúp cô cầm ví da lên, dắt cô đi ra cửa chính.

"Muốn đi đâu?" Sau khi lên xe, hấn vừa khởi động xe, vừa hỏi cô.

"Nơi nào cũng thế, tôi không quan tâm." Kỷ Vân Vân lạnh nhạt nói, cố ý muốn chọc giận Vệ Tử Hiên.

"Rất tốt." Câu trả lời của hấn hoàn toàn ra ngoài dự đoán của cô, "Cô đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng nói thẳng, đã rất lâu rồi tôi cũng chưa từng gặp qua người nào giống như cô vậy, cố tình muốn biến cuộc sống của mình trở thành bi kịch."

"Tôi không có!"

"Không có?"

Kỷ Vân Vân nghiêm mặt, hai gò má vì tức giận mà ửng hồng.

"Anh rốt cuộc muốn tôi phải làm sao? Cứ làm như chưa xảy ra chuyện gì sao? Nhưng như vậy thì có ích gì? Suy cho cùng thì tôi vẫn bị mù! Nếu như không có ai dẫn tôi đi, nhất định tôi sẽ vấp ngã ở khắp nơi, khi ăn cơm sẽ làm rơi vãi đầy đất. Mù vẫn là mù, đó là sự thật, tôi không thể biểu hiện như mình chỉ bị một vết thương nhỏ giống như cắt vào đầu ngón tay được."

"Tôi biết rõ là cô bị mù, nhưng trên thế giới này người mù không chỉ có một mình cô! Bọn họ đi học chữ nổi, đi tìm chó dẫn đường riêng, có người thậm chí còn tìm được công việc thích hợp để làm, có ai vô dụng giống như cô không, chỉ biết cá ngày trốn ở trong nhà than thân trách phận?"

"Không phải như thế!"

Cô cũng không muốn làm một người phụ nữ vô dụng! Ở trong bệnh viện, từ khi cô biết đôi mắt mình bị mù, cô cũng đã nghĩ tới muốn đi học một ít chữ nổi, để bản thân mình càng độc lập càng tốt. Nhưng, sau khi Trọng Kiệt đi, nụ cười, hạnh phúc và tình yêu của cô cũng bỏ đi theo anh ta.

Ngày mỗi ngày trôi qua, sự chán nản và thất vọng càng chồng chất, cảm giác vô lực cùng cuộc sống chết lạng từ từ gặm nhấm hơi sức còn lại của cô. Ngồi an toàn ở trong nhà, dường như cô càng lúc càng giống như sống cho qua ngày.

Tâm tư của cô tất nhiên biểu lộ hết ra ở trên mặt, bởi vậy Vệ Tử Hiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tay cô, dùng giọng nói dịu dàng khác thường:

"Cô nghĩ xem, chả lẽ cô muốn cả cuộc đời còn lại của cô sẽ sống như thế này hay sao?"

"Không muốn!" Cô bật thốt lên, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra chính mình cũng muốn thoát khỏi cuộc sống vô dụng như hiện nay.

"Nhưng Tôi không biết phải làm như thế nào." Cô bất lực nói thêm một câu.

"Hãy tạo cho mình một cơ hội để có cuộc sống mới!"

"Anh nói sao đơn giản quá!"

"Dĩ nhiên là không đơn giản như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là không làm được."

Vệ Từ Hiên nhìn cô thật sâu, rồi quay đầu lại, tiếp tục chuyên chú lái xe.

Xe dừng ở một nơi thoáng đãng bên cạnh hàng phi lao trong rừng, trong không khí có vị mặn của biển, Vệ Từ Hiên lấy ra từ sau chỗ ngồi một tấm thảm trải lên trên cát, sau đó nhẹ nhàng đỡ Kỳ Vân Vân ngồi xuống.

"Hôm nay biển rất xanh, bầu trời quang đãng và có những đám mây mỏng, nơi này không phải là danh lam thắng cảnh, nhưng cũng là một địa phương tốt, có cảnh sắc rất đẹp. Cô có thích những chỗ như thế này không?"

Vệ Từ Hiên tuy có vẻ ngoài lạnh lùng, điềm tĩnh, nhưng thật ra lại có một tấm lòng rất biết quan tâm.

Gió biển thổi vào làm mái tóc Kỳ Vân Vân rối bù, cô cười lên một tiếng.

"Cám ơn anh. Vệ Từ Hiên."

Hắn cũng cười theo, tiếng cười điềm đạm, dịu dàng hiền hậu, khiến Kỳ Vân Vân đột nhiên rất muốn "Nhìn " bộ dáng" của hắn một chút

"Má Lâm nói. Dáng vẻ của anh rất đẹp."

Hắn có chút kinh ngạc, "Bà ấy nói như vậy sao?"

"Vâng! Tôi Có thể chạm vào mặt của anh được không?"

"Xin mời."

Được sự đồng ý, Kỳ Vân Vân vươn đôi tay ra, dè dặt thăm dò khuôn mặt của hắn từng li từng tí.

Tóc của hắn rất dày, làn da mịn nhẵn, một đôi lông mày rậm có hình dáng rõ ràng, sống mũi thẳng tắp, chiếc cằm vuông vắn rất nam tính, những sợi râu dưới cằm nhẹ nhàng đâm vào những ngón tay của cô.

Má Lâm nói không sai, hắn có dáng vẻ rất đẹp, một vẻ đẹp nam tính.

Ngón tay từ từ di chuyển đến cạnh môi hắn, cô bỗng giật mình, đụng chạm này quá thân mật, đột nhiên cô rút tay về, tìm đập thỉnh thịch trong lồng ngực.

"Được rồi, cám ơn anh." Giọng nói của cô run run.

"Đôi mắt của cô chẳng lẽ hoàn toàn không có hy vọng hồi phục được thị lực sao?" Hắn đột ngột hỏi.

Kỳ Vân Vân ngây người, "Khi tôi còn nằm ở bệnh viện, bác sĩ muốn tôi chờ khoảng một năm hoặc lâu hơn nữa tùy thuộc vào tình huống tôi có thể khôi phục lại thị lực hay không rồi mới tiến hành phẫu thuật; nhưng bác sĩ riêng của gia đình tôi lại nói, đôi mắt của tôi đã hoàn toàn không có hi vọng nhìn lại được, nếu có phẫu thuật cũng chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho cơ thể của tôi mà thôi. Cho nên, tôi thấy không cần thiết."

"Tôi hiểu." Hắn rầu rĩ nói, nhưng rất nhanh lại nói sang chuyện khác, "Đi thôi! Chúng ta đi uống ly cà phê, rồi kiếm một chút gì đó để ăn."

"Tôi không thể!" Đề nghị của Vệ Từ Hiên quá đột ngột khiến Kỳ Vân Vân giật mình, "Tôi. Tôi và mẹ tôi đã từng đi nhà hàng ăn một lần, kết quả. Chúng ta về nhà được không? Trong nhà cũng có ít đồ ăn và cà phê."

"Kỳ Vân Vân, cô không thể tiếp tục chạy trốn nữa!" Hắn đặt tay lên vai cô, "Tôi sẽ không để cho cô bị ngã, cũng sẽ không để cô làm đổ bất kỳ đồ ăn thức uống nào, chỉ cần cô tin tưởng tôi, sẽ không ai biết cô bị mù."

"Nhưng." Kỳ Vân Vân run rẩy, "Kinh nghiệm lần đó thật là đáng sợ! Tôi khiến những người bên cạnh rất xấu hổ, phục vụ cũng không thể nhẫn nại được với tôi, những giọng nói trong nhà hàng càng ngày càng nhỏ, mọi người nhất định đang nhìn vào tôi." Lời nói nghẹn ở cổ họng, cô không thể tiếp tục nói được nữa.

"Tôi sẽ không để cho những chuyện như thế xảy ra, hãy tin tôi."

Tin tưởng hẳn? Cô biết hẳn vẫn chưa tới một ngày, bảo cô tin tưởng hẳn như thế nào?

Cô nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, "Tôi nghĩ Tốt nhất tôi nên quay về nhà."

"Kỷ Vân Vân, nếu như cô muốn cả đời này chỉ có mẹ cô và bà Lâm ở bên cạnh, tất cả mọi hoạt động cũng giới hạn ở bên trong căn nhà đó. Tùy cô!" Cá tính cổ chấp bá đạo của hẳn lại lần nữa được phát huy.

Kỷ Vân Vân cắn cắn môi dưới, viền mắt ửng hồng.

Hắn nói không sai, nhưng, mọi việc đối với cô mà nói, thật khó khăn biết nhường nào!

"Thật ra thì, tôi đại khái có thể vác cô lên, ép cô đi vào nhà hàng, nhưng làm như vậy có tác dụng gì không? Như tôi vừa mới nói, cô phải tự mình lựa chọn con đường mình muốn đi." Dừng một chút, giọng hẳn lại vang lên lần nữa, "Nếu như cô vẫn kiên trì muốn về nhà, như vậy tôi sẽ làm theo ý cô mong muốn, sau đó sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt cô nữa. Nhưng nếu như cô lựa chọn muốn bước về phía trước một bước, tôi nhất định sẽ tận dụng hết khả năng mà tôi có để giúp cô, cho đến khi cô có thể tự mình độc lập."

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người cô, tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát truyền đến từng hồi. Cô cúi đầu không nói, dường như cả một thế kỷ trôi qua, mới chậm rãi ngẩng đầu lên:

"Vệ Từ Hiên, anh rất sẵn lòng mời tôi uống cà phê sao?"

"Tôi rất sẵn lòng."

Hắn cười, mặc dù biết cô không nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn không kìm chế được mà cười với cô.

Dắt tay cô, hẳn đưa cô trở lại xe, sau khi thắt dây an toàn cho cô, hẳn mới đi vòng qua ghế lái, khởi động xe.

Chiếc xe Mercedes-Benz vững chãi chạy băng băng về phía trước, Tâm trạng của Kỷ Vân Vân lại càng ngày càng căng thẳng.

"Đừng căng thẳng quá." Vệ Từ Hiên dịu dàng an ủi cô: "Khi uống cà phê thì tâm trạng phải nhẹ nhõm."

"Tôi không thể nào nhẹ nhõm được!" Kỷ Vân Vân có chút thất vọng.

Mặc dù đã quyết định nghe theo sự sắp xếp của hẳn, nhưng hiện tại cô không có lòng tin đối với bản thân mình. Mọi việc thay đổi quá nhanh, khiến cô có phản ứng phó không kịp, thậm chí cô đang bắt đầu nghi ngờ, quyết định của mình có chính xác hay không.

"Tôi bảo đảm, những người trong quán cà phê đều sẽ bị cô mê hoặc khiến cho đầu óc choáng váng, vì vậy sẽ không có thời gian nhận ra rồi để chú ý đến vấn đề thị lực của cô, bọn họ ghen tị với tôi tôi còn không còn kịp nữa là!"

Những lời nói của hẳn khiến Kỷ Vân Vân bật cười.

Không lâu sau, xe dừng lại ở trước cửa một tiệm cà phê được trang hoàng rất khác lạ.

Vệ Từ Hiên nhẹ nhàng kéo cô tiến vào trong tiệm, trên đường đi không ngừng nhẹ giọng nhắc nhở bên tai cô rằng phía trước có những thứ gì, khoảng cách như thế nào. Sau khi ngồi xuống, người phục vụ ân cần chào đón, dường như hoàn toàn không phát hiện cô gái xinh đẹp trước mặt này là một người mù.

"Latte nóng được không?" Vệ Từ Hiên hỏi khẽ ở bên tai cô, hơi thở ấm áp phả vào má cô.

Kỷ Vân Vân không kềm chế được mặt đỏ lên, im lặng gật đầu một cái.

"Hai ly Latte nóng, một phần Mont Blanc[1] và Mille-feuille[2]." Hẳn ghi món ăn xong, ra hiệu cho người phục vụ.

Một lát sau, món ăn được mang lên, hẳn mô tả tỉ mỉ trước mặt Kỷ Vân Vân có những món ăn gì, thêm vào đó hẳn còn mô tả luôn hình dáng, hoa văn những đồ chứa thức ăn tinh xảo kia. Hình ảnh đó giống như một đôi tình nhân đang thì thầm trò chuyện, không ai phát hiện có bất kỳ điều gì khác thường.

Kỷ Vân Vân cảm nhận được những cử chỉ quan tâm chăm sóc của hẳn, tâm trạng trở nên nhẹ nhõm. Cô không hề gặp khó khăn khi gặp những món ăn đặt ở trước mặt.

"Lần sau tôi lại đưa cô ra ngoài dùng cơm, tôi nghĩ, chúng ta có thể bắt đầu từ bữa ăn tây." Vệ Từ Hiên đề nghị.

"Như vậy thì quá làm phiền anh!" Kỷ Vân Vân lắc đầu.

Cô cảm thấy hôm nay mình giống như là bị ném lên chín tầng mây, tâm trạng cứ trôi lên hụp xuống, có chút bối rối và mơ hồ.

"Cứ quyết định như vậy đi! Mười giờ sáng mai tôi tới đón cô, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm trưa."

Người đàn ông này sao lại như vậy. thật là bá đạo!

"Tôi đã nói như vậy rất phiền toái."

"Không có phiền toái gì hết, do tôi tự mình quyết định, được chứ?" Hấn ngắt lời cô, không muốn cô tiếp tục dây dưa về đề tài này, vội vàng nói: "Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!"

Cô không còn cách nào kháng cự, mặc hấn dắt tay, không biết hấn lại có tiết mục gì mới đây!

"Vườn Hoa của họ cũng không tệ lắm."

Hấn dắt cô đi ra khỏi tiệm cà phê, Kỳ Vân Vân cảm giác mặt đất dưới chân mình mềm nhũn, dường như bước lên thảm cỏ.

"Trước mặt của cô có một bồn hoa Khiên Ngu[3] phía bên kia là bồn Cúc Vạn Thọ."

Vệ Tử Hiền đỡ cô ngồi xổm xuống trước bồn hoa, kéo tay cô chạm nhẹ vào những cánh hoa nhỏ mềm mại.

"Những cánh hoa Khiên Ngu này nở rất rực rỡ, có màu hồng, màu đỏ, còn có màu tím viền trắng nữa."

Cô bị những hành động của hấn làm cho bật cười.

"Tôi cũng không phải là trời sinh không biết gì! Tôi đã từng thấy Khiên Ngu."

"Tôi biết cô đã từng thấy, tôi chỉ muốn cho cô biết một chút về cuộc sống đang diễn ra như thế nào, hy vọng."

Đầu ngón tay của Kỳ Vân Vân nhẹ nhàng chạm vào phiến lá và những cánh hoa đang nở, một câu hỏi quan trọng cố gắng kìm chế cả một ngày cuối cùng cũng bật ra khỏi miệng:

"Tại sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy? Tại sao lại muốn giúp tôi?"

"Tôi. . . ." Muốn nói những điều đang suy nghĩ trong lòng, nhưng hấn đành phải sửa lại: "Tôi là anh trai của Trọng Kiệt. Vì vậy tôi cũng phải có trách nhiệm với cô."

"Thì ra là vậy. Tôi chỉ là trách nhiệm của anh!" Sắc mặt cô trầm xuống, "Tôi không cần người khác đồng cảm và thương hại!"

"Kết luận của cô hình như nói ra quá sớm." Vệ Tử Hiền nhàn nhạt nói: "Tôi không phải vì đồng cảm với cô, càng không phải vì thương hại cô mới làm những chuyện này."

"Vậy là vì cái gì?"

Hấn im lặng một lát, "Muốn biết nguyên nhân sao? Quan trọng là bây giờ cô cần tất cả những điều này, không phải sao?"

"Nhưng."

"Đi thôi! Tôi đưa cô trở về."

Không đợi cô phản ứng, Vệ Tử Hiền kéo cô đứng lên, đỡ cô lên xe.

Dọc theo đường đi, hai người yên lặng không nói cho đến khi xe dừng trước cửa nhà họ Kỳ.

Vệ Tử Hiền cẩn thận đưa Kỳ Vân Vân vào phòng, "Sáng mai tôi tới đón cô."

Kỳ Vân Vân còn chưa kịp từ chối, đã nghe tiếng bước chân rời đi của hấn vang lên, tiếp theo là tiếng động cơ xe dần dần đi xa.

Sáng hôm nay, má Lâm đang dọn dẹp mảnh sân trước nhà, đột nhiên, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên, bà ra mở cửa, vui mừng nhìn người vừa tới chào hỏi: "Chào buổi sáng! Cậu Vệ, Vân Vân ở phòng trên lầu, để tôi đi gọi cô ấy."

Thực tế, Kỳ Vân Vân không có trong phòng, cô đã sớm ngồi ở phòng khách chờ hấn.

Vừa nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô vội vàng đi về phía trước theo quán tính, nhưng lại không biết rằng hôm nay trong phòng khách lại có thêm nhiều chương ngại vật, trong lúc cô không kịp phản ứng, liền đá phải máy hút bụi má Lâm đặt ở giữa đường, kêu khê một tiếng, sau đó cả cơ thể lao về phía trước, đụng mạnh vào lồng ngực cứng rắn của một người đàn ông.

"Có bị thương không?"

Cánh tay hần đuổi dài một cái đã giữ vững cơ thể của cô.

Kỷ Vân Vân chưa kịp hoàn hồn đã gạt đầu một cái, tay chân có chút luống cuống.

Hần ở thật gần cô! Thậm chí cô còn có thể nghe rõ tiếng tim hần đang đập dồn dập.

"Trời ơi! Điều do tôi không cẩn thận, tôi không nên đem máy hút bụi đặt ở giữa đường như thế! Vân Vân, con có bị thương chỗ nào hay không?" má Lâm xót xa, vội vàng kiểm tra toàn thân Kỷ Vân Vân xem có bị gì hay không.

"Không sao cả, má Lâm, tôi nghĩ Vân Vân không có chuyện gì, chỉ là có chút hoảng sợ mà thôi." Vệ Từ Hiên an ủi má Lâm, cho đến khi má Lâm kéo máy hút bụi đang kêu ục ục đi, hần mới kéo tay cô, nói: "Có thể đi được chưa?"

Kỷ Vân Vân mỉm cười gạt đầu một cái, cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay hần truyền tới, trong lòng tự dung xuất hiện một tia ấm áp không thể giải thích được.

Một ngày nắng đẹp, những tia nắng mặt trời nhẹ nhàng rơi rắc trên người.

"Hôm nay trước khi ra cửa, tôi đã giúp cô gọi mấy cuộc điện thoại, giúp cô ghi danh học chữ nổi ở trường khuyết tật, còn giúp cô xin một con chó dẫn đường, chỉ có điều. Loại chó này rất khó kiếm, luôn luôn cung không đủ cầu, sợ rằng cô còn phải chờ thêm một thời gian nữa."

Kỷ Vân Vân không thể nhịn được liền cười to lên, "Anh có vẻ mong muốn chỉ trong vòng một ngày, liền có thể sửa sang, chấn chỉnh thế giới của tôi lại."

"Cô đã không muốn tự mình làm, tôi không thể làm gì khác hơn là tôi giúp cô." Hần yên lặng một lát rồi nói.

Kỷ Vân Vân ngượng ngùng cúi đầu, đột nhiên, một vấn đề thoáng qua trong đầu cô:

"Chết rồi! Thiếu chút nữa tôi quên mất, mẹ tôi. Bà ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho tôi nuôi chó đâu!"

"Chó dẫn đường không giống như những loại chó bình thường khác."

"Đi tìm mẹ tôi mà nói, cũng không có gì khác biệt."

"Chó dẫn đường có thể mang đến cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới! Có nó, cô có thể tự do đi lại khắp nơi, không cần có người đi cùng, không sợ lạc đường, dĩ nhiên. Cũng không đập phải máy hút bụi nữa!"

Kỷ Vân Vân mỉm cười, lắc đầu, "Những chuyện này tôi đều biết, nhưng. Mẹ tôi còn chưa đồng ý cho tôi nuôi chó."

"Bác Kỷ đâu? Tôi nghĩ, tôi sẽ thuyết phục được bác ấy!"

"Mẹ tôi đang đi công tác ở Miền Nam, ngày mai mới về." Kỷ Vân Vân ngậm thờ dài.

Cô biết điều này sẽ không có tác dụng, mẹ cô mặc dù bề ngoài nhỏ bé yếu ớt, nhưng tính tình lại cố chấp và cứng rắn như sắt thép, cho dù đúng như lời hần nói, chó dẫn đường có thể mang lại cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chiều hôm nay, Vệ Từ Hiên đưa cô đến thẩm mỹ viện, chuyên gia làm đẹp cẩn thận cắt cho cô một kiểu tóc rất đẹp, rất phù hợp với gương mặt của cô, mái tóc xoải theo hai gò má, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ và duyên dáng của cô. Mặc dù cô không nhìn thấy, nhưng qua lời ca ngợi của Vệ Từ Hiên, khiến cô cũng tin tưởng rằng mình thật sự xinh đẹp.

Một lát sau, trên nền nhạc cổ điển trong một nhà hàng, họ vui vẻ thưởng thức hương vị của những món ăn Trung Quốc. Đã có kinh nghiệm dùng com trước đây, nên lần này Kỷ Vân Vân dùng com có vẻ tự nhiên và thành thạo hơn rất nhiều. Cô đã từng nói chuyện với rất nhiều người, nhưng điều kỳ lạ là, cô thực sự cảm thấy mình và hần trò chuyện không thể nào dứt ra được.

Cô hoàn toàn quên mất thời gian đang trôi qua rất nhanh, họ ăn com, nói chuyện phiếm, nghe nhạc, sau đó lại đi hóng gió. . . . . Mãi cho đến hơn mười giờ, Vệ Từ Hiên mới đưa cô trở về.

"Cám ơn anh, hôm nay tôi thật sự rất vui vẻ."

Kỷ Vân Vân nhìn Vệ Tử Hiền mỉm cười, vô thức kéo tay của hắn.

Cả một ngày hắn đều kéo cô hoặc nắm tay cô đi lại, vì vậy việc tiếp xúc tay chân đối với cô mà nói, cũng tự nhiên giống như hít thở khí trời rồi.

"Tôi cũng rất vui." Hắn nghiêm túc nói với cô, "Cô là một cô gái vô cùng đặc biệt, cô đã mở ra cho tôi thấy một cánh cửa sổ khác, khiến tôi quan sát sự vật dưới một góc độ khác, điều này đối với tôi mà nói, rõ ràng là một loại thể nghiệm rất khác biệt, vì vậy tôi rất muốn cảm ơn cô!"

Cô ngượng ngùng cúi đầu, đột nhiên cảm thấy hai tay hắn nắm lấy bờ vai cô.

Nhịp tim của cô đột nhiên tăng nhanh, mãnh liệt cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, hơi thở nam tính của hắn. . . . . Cô thoáng run rẩy.

Đúng lúc này, giọng nói của má Lâm vang lên:

"Vân Vân, con trở về rồi sao?"

Kỷ Vân Vân hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nhưng câu nói tiếp theo của má Lâm giống như bom nổ, làm vỡ tung lớp nguy trang ra về bình tĩnh của cô:

"Mẹ con đã quay trở về! Bà ấy biết con đi ra ngoài, hình như không được vui cho lắm!"

Giọng nói của má Lâm rất nhẹ, giống như sợ người ngồi trong phòng nghe được.

Kỷ Vân Vân cũng hít một hơi khí lạnh, các đầu ngón tay trở nên lạnh lẽo một cách bất thường.

Vệ Tử Hiền lập tức cảm thấy cô có vẻ căng thẳng và sợ hãi, theo bản năng nắm chặt bàn tay lạnh như băng của cô.

"Cô rất sợ bà ấy, phải không?"

Kỷ Vân Vân khó khăn nuốt nước miếng, bất đắc dĩ gật đầu một cái.

"Chuyện này rất phi lý, đúng không? Tôi là con gái của Bà ấy, nhưng. . . . ."

"Tôi đi vào cùng cô." Hắn nói.

"Không!" Kỷ Vân Vân giật nảy người, "Mẹ tôi. . . . . Mẹ tôi có thể sẽ cư xử rất thô lỗ với anh!"

"Vậy tôi càng nên đi vào."

"Tử Hiền. . . . ."

"Còn nhớ rõ hôm qua tôi đã nói gì với cô không? Tôi hy vọng cô sẽ luôn tin tưởng tôi, có được hay không?" giọng nói của hắn trầm thấp: "Đi thôi! Vân Vân, đừng sợ."

Không đợi cô đồng ý, hắn đã đẩy cửa đi vào phòng khách nhà họ Kỷ.

"Con còn biết đường trở về nhà à!" Mới vào cửa, giọng nói tức giận của mẹ Kỷ lập tức vang lên trong phòng khách, "Cả ngày nay con đã đi đâu?"

"Con chỉ. . . . . Chỉ đi ra ngoài ăn cơm mà thôi. . . . ." Kỷ Vân Vân sợ sệt lên tiếng: "Mẹ ơi, đây là. . . . ."

Mẹ Kỷ lạnh lùng cắt ngang lời của Vân Vân, "Con lập tức vào phòng nghỉ ngơi cho mẹ, bác sĩ Sư đã luôn dặn dò con phải nghỉ ngơi nhiều, tại sao con lại có thể khiến cho bản thân mình mệt mỏi như vậy?"

"Mẹ, con không mệt. . . . ." Giọng nói của cô vừa bất lực vừa đáng thương.

"Đừng có tranh cãi với mẹ!" Mẹ Kỷ không kềm được cơn giận dữ, "Con đã quên tình trạng bệnh tật của mình rồi sao? Chăm sóc con đã đủ mệt mỏi rồi, con còn không ngoan ngoãn ở nhà, muốn rước thêm phiền toái cho mẹ nữa sao! Con cố ý muốn làm mẹ tức chết phải không?"

Kỷ Vân Vân thoáng run rẩy, dưới sự giúp đỡ của Vệ Tử Hiền, cô mới lấy lại được một chút tự tin, vậy mà mẹ cô không chút thương xót, công kích không ngừng, khiến một chút tự tin vừa mới có của cô nhanh chóng bay biến mất.

Những lúc đi chơi cùng Vệ Tử Hiền, cô gần như quên mất mình là một người mù, vậy mà bây giờ, cô lại bắt đầu đau đớn nghĩ rằng mình là một người tàn phế, là một người không có năng lực. . . . .

"Xin cho phép tôi tự giới thiệu, bác Kỷ, tôi tên là Vệ Tử Hiền, là anh cùng cha khác mẹ của Vệ Trọng Kiệt, mới vừa từ nước ngoài trở về, biết được chuyện của Vân Vân, vì vậy tôi quyết định tới thăm cô ấy một chút."

Giọng nói của hắn lạnh như băng, lúc này Kỷ Vân Vân mới cảm thấy hình như hắn có vẻ rất tức giận.

"Nếu như bác không ngại, ngày mai tôi muốn đưa cô ấy ra ngoài đi dạo. Chiều mai hai giờ được không? Vân Vân."

Kỷ Vân Vân còn chưa kịp trả lời, mẹ Kỷ đã trả lời thay cô: "Không được! Ngày mai Vân Vân phải ở nhà nghỉ ngơi, không đi đâu hết!"

"Vân Vân cần vận động nhiều, ra ngoài đi dạo rất tốt cho sức khỏe của cô ấy." Hấn kiên trì nói.

"Vân Vân là một người mù, cậu muốn cho tất cả mọi người đều nhìn vào để chế giễu con bé, đúng không?" Giọng nói của mẹ Kỷ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, "Tôi nói không được là không được! Bây giờ, mời. . . . ."

"Vân Vân đã sớm trưởng thành, cô ấy có thể làm chủ chính mình, tôi muốn được sự đồng ý bác, chỉ vì bác là mẹ của Vân Vân, thầy cô giáo luôn dạy tôi rằng lúc nào cũng phải tôn trọng những người lớn tuổi hơn mình." giọng nói của hấn mang theo sự phần nộ nặng nề, "Nhưng, người lớn tuổi hơn cũng phải đáng kính như thế nào thì mới được con cháu tôn trọng, nhưng tôi lại thấy rất khó đồng ý với bác về điểm này. Tôi đã quyết định đem hết khả năng giúp đỡ để Vân Vân có thể trở nên tự lập, không phải lệ thuộc vào ai, đối với tôi mà nói, mục tiêu này phức tạp hơn rất nhiều so với bất cứ chuyện gì khác, nếu như tôi nói chuyện không lễ độ, kính xin bác tha thứ. Chiều mai tôi sẽ qua đón Vân Vân, nếu như lúc đó không thấy cô ấy, cho dù cả căn nhà này bị phá hủy, tôi cũng sẽ tìm cho bằng được cô ấy, tôi cảm thấy, những lời tôi vừa nói đã đủ rõ ràng rồi!"

Kỷ Vân Vân sợ đến ngây người, cô đột nhiên rất cảm kích đôi mắt mù của mình, nếu không cô sẽ phải đối diện với sắc mặt tức giận đến xanh tái của mẹ mình.

Mẹ Kỷ rõ ràng giận đến không thể nói được gì trong lúc đó, không khí trong phòng thoáng chốc trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

Vệ Tử Hiên cầm tay Kỷ Vân Vân thật chặt, "Cám ơn cô một lần nữa vì đã cùng tôi trải qua một ngày thật vui vẻ, hẹn ngày mai gặp lại."

Không đợi câu trả lời của cô, hấn liền xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý tới ở phía sau mẹ Kỷ đã tức giận muốn điên lên.

Lời hấn nói cùng với dư vị ảm áp vẫn còn lưu trên tay cô, khiến cô có thêm một chút can đảm.

"Mẹ, mẹ nói đúng, con đã rất mệt mỏi, bây giờ con xin phép về phòng nghỉ ngơi, chúc mẹ ngủ ngon."

Không đợi mẹ Kỷ trả lời, cô mò mẫm bước lên cầu thang quen thuộc.

Sau khi trở về phòng, cô thở ra một hơi thật dài, cơ thể không còn chút sức lực nằm vật trên giường.

Nhất định là mẹ tức giận muốn bắt tỉnh luôn rồi, nên mới có thể để cho cô yên ổn chạy trốn. Thế nhưng ngày mai thì phải làm sao đây?

Hai ngày qua, vì chính bản thân mình mà cô đã có một quyết định quan trọng.

Cô không thể, cũng không muốn sống giống như một cái xác không hồn như trước đây nữa. Tuy nghĩ như thế, nhưng muốn lấy hết can đảm để đối mặt với mẹ, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tối hôm qua, cả đêm cô chưa hề chợp mắt.

Mới sáng sớm, cô ngồi ngây ngẩn trong phòng, nghĩ muốn trì hoãn chút thời gian xuống lầu ăn sáng, cho đến khi má Lâm lên lầu gọi cô xuống dùng cơm.

Bữa ăn sáng này có chút không ngon miệng, trên bàn ăn, mẹ Kỷ không nói một câu nào, tình huống này thật không bình thường như mọi khi.

Kỷ Vân Vân thử hỏi thăm mẹ xem công việc có thuận lợi hay không, đi chơi ở miền Nam có vui vẻ hay không, nhưng đổi lại chỉ là những câu trả lời gầy gọn. Không khí "Gió thổi báo giông tố sắp đến" thật sự dọa người, rõ ràng rằng dù đã trải qua một đêm, nhưng sự tức giận của mẹ cô không những không giảm đi mà ngược lại còn tăng mãnh liệt hơn.

Kỷ Vân Vân miễn cưỡng ăn hết một chén cháo, gắng gượng chờ đợi sự trách mắng của mẹ mình.

"Mẹ hy vọng sau khi ngủ một giấc, thần trí của con cũng khôi phục lại." Cuối cùng mẹ Kỷ cũng mở miệng, giọng nói lạnh như băng, "Mẹ không biết cái tên họ Vệ đó đang giờ thủ đoạn lừa gạt gì, nhưng mà mẹ tuyệt đối sẽ không để cho cậu ta được như ý! Loại chuyện phi lý này không người nào được tiếp tục nữa, có nghe không?"

Kỷ Vân Vân hít một hơi thật sâu, thận trọng mở miệng: "Mẹ, anh ấy chỉ vì muốn giúp đỡ con mà thôi, anh ấy đã giúp con tìm ra rất nhiều lối thoát, khiến cho con hiểu, con có thể có một cuộc sống thú vị hơn rất nhiều. Con muốn đi ra quan sát thế giới bên ngoài nhiều hơn, tiếp xúc với nhiều người khác hơn. . . Mẹ ơi, nếu như ba còn sống, con tin tưởng rằng ba cũng sẽ động viên con làm như vậy. . ."

"Ba con đương nhiên là sẽ đồng ý cho con chạy loạn khắp nơi rồi!" Trong giọng nói của mẹ Kỷ có chút oán giận không thể hình dung được, "Chính ông ấy cũng luôn như thế mà! Quanh năm suốt tháng không bao giờ ở nhà, suốt ngày rày đây mai đó khắp nơi, những lúc mẹ cần ông ấy nhất, lại không có lần nào ông ấy ở bên cạnh, nếu không như vậy, cũng sẽ không chết trẻ như thế! Mẹ không hy vọng con giống như ông ấy, từ hôm nay trở đi, con phải ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ, không được phép đi đâu hết!"

Kỷ Vân Vân khiếp sợ đến toàn thân run rẩy.

Cô và mẹ rất ít khi nhắc tới ba cô, bởi vì mẹ cô không muốn nhắc tới ba. Ban đầu cô còn cho rằng vì mẹ không thể nào đối mặt được với sự đau đớn khi mất chồng, nhưng bây giờ cô mới biết, sự thật không phải như cô nghĩ.

Sự phát hiện này khiến cô kinh sợ đến không biết phải làm sao, một lúc lâu, cô mới mở miệng lắp bắp: "Mẹ. . . . . Chẳng lẽ mẹ không yêu ba sao?"

"Yêu? Sau khi ông ấy đối xử với mẹ như vậy?"

Kỷ Vân Vân ngồi yên tại chỗ, dần dần hiểu tại sao mẹ đối với cô có sự chiếm hữu và bảo hộ mạnh mẽ đến như vậy – sự mạnh mẽ gần như bệnh hoạn!

"Mẹ. . . . . Mẹ sợ con giống như ba, cả ngày chạy loạn ở bên ngoài, bỏ mẹ ở nhà một mình sao? Con sẽ không làm như vậy. . . . ."

"Con đừng ở trước mặt mẹ đóng vai bác sĩ tâm lý!" Mẹ Kỷ giận dữ mắng mỏ, "Tóm lại, mẹ không cho phép con gặp lại cái tên họ Vệ đó, hấn sẽ chỉ làm hư con. . . . ."

Kỷ Vân Vân cắt ngang lời bà "Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy?"

"Con mới biết tên đó có hai ngày, vậy mà con có vẻ táo bạo hấn ra, con. . . . ."

"Nhưng. . . . . Mẹ, sự thay đổi này không có nghĩa đó là một điều xấu! Con cảm thấy con trở nên tự tin hơn, cũng dám đấu tranh cho những thứ thuộc về con. . . . . Chẳng lẽ mẹ không vui mừng vì con như thế sao?"

"Dù sao đi nữa mẹ cũng không cho phép con gặp lại cái tên Vệ Từ Hiên đó! Chiều nay mẹ sẽ nói cho hấn biết như vậy, sau này không cho phép hấn đến nhà chúng ta nữa."

"Mẹ. . . . ." Kỷ Vân Vân lo lắng nghiêng người về phía trước, cố gắng thuyết phục mẹ: "Anh ấy chỉ muốn con đi học một ít chữ, hơn nữa giúp con tìm chó dẫn đường mà thôi!"

"Trong nhà không cho phép nuôi chó!" Mẹ Kỷ cương quyết.

"Nếu như con có một con chó dẫn đường, con có thể tự mình ra đường. . . . ."

"Mẹ nói không cho phép là không cho phép, không có cớ kè mặc cả nữa!"

"Mẹ, chẳng lẽ mẹ không hy vọng con có thể vượt qua tình trạng mù lòa đang làm con đau khổ này sao? Mẹ không hy vọng con có thể tự lập sao?"

"Tự lập?" Mẹ Kỷ dùng ngữ điệu khinh miệt nói: "Con nghĩ như thế nào là tự lập? Đi ra ngoài làm việc sao? Con là người mù, có thể làm những công việc gì? Đi làm thợ đâm bóp? Con đừng quá ngây thơ nữa, hãy sớm đối mặt với thực tế đi! Cái tên họ Vệ khốn kiếp đó thần kinh không bình thường, mới có thể khiến cho con có một mơ ước xa vời như thế, thành thật mà nói, đây là một hành động vô trách nhiệm và rất tàn nhẫn, cho nên mẹ mới nói sự xuất hiện của tên họ Vệ đó đối với con chẳng có lợi ích gì, vậy mà con còn chưa tin đấy!"

Sự hăng hái của Kỷ Vân Vân bắt gặp chùn lại, những lời mẹ cô nói không phải là không có lý. . . . .

Có phải cô nên thuận theo số mạng, đừng có quá nhiều ảo tưởng, tương lai mới không bị thương tổn nặng nề?

Mẹ Kỷ dường như nhận thấy Kỷ Vân Vân có vẻ chùn bước, bà hài lòng kết luận: "Chiều nay mẹ sẽ nói với tên Vệ Từ Hiên đó là con không muốn gặp lại hấn, tin tưởng mẹ, như vậy đối với con mới là tốt nhất!"

Kỷ Vân Vân rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt vạt áo.

"Được rồi! Tối nay, bác Kim của con muốn tới đánh bài, con có thể xuống lầu nói chuyện với họ, để mẹ bàn bạc với má Lâm một chút, xem tối nay nên nấu món gì ăn cho ngon."

Mẹ Kỷ nói xong, liền rời đi.

Đối với mẹ Kỷ mà nói, chuyện này đã đến hồi kết thúc, bà tin rằng tất cả mọi việc xảy ra giống như là một nốt nhạc đệm xen giữa cuộc sống tối tăm u ám của Kỷ Vân Vân mà thôi, chỉ cần cho cô hiểu được thực tế, cô sẽ sớm trở lại như bình thường.

Kỷ Vân Vân ngồi yên lặng ở trước bàn.

Trong sân, hương thơm của hoa theo gió bay tới, tiếng xe bên ngoài, tiếng trẻ em vui đùa la hét ầm ĩ. . . . . Thế giới này đang kêu gọi cô!

Cô tuyệt vọng gục đầu xuống bàn, nước mắt chảy ra ướt đầm khóe mắt.

Buổi sáng cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Kỷ Vân Vân yên lặng ăn hết đồ ăn Trung Quốc, sau đó trở về phòng trên lầu, ngồi yên ở trên giường.

Chiếc đồng hồ cũ kỹ treo trong phòng chợt gõ một tiếng, cô giật nảy người lên, lục lọi tủ treo quần áo, tìm chiếc áo sơ mi dài cùng quần jean, thay ra. Sau đó, cô cẩn thận mở cửa, nghiêng tai lắng nghe - trong phòng vô cùng yên tĩnh, có lẽ mẹ và má Lâm đang ngủ trưa!

Cô lặng lẽ xuống lầu, mò mẫm mở cửa sân sau, nhịp tim đập rất gấp, lo sợ có người phát hiện ra cô.

Cô phải gặp được Vệ Tử Hiền trước khi hắn đi vào nhà, cô không thể để cho mẹ cô nói dối với hắn rằng cô không muốn gặp hắn, rồi cứ như vậy mà đuổi hắn đi.

Ít nhất, cô cũng phải cho hắn một lời giải thích đầy đủ rằng tại sao kế hoạch của hắn không thể tiến hành được.

Cho đến đêm qua, Kỳ Vân Vân mới nhận thấy rằng hành động của mình bị giới hạn đến cỡ nào.

Cô không có tiền, không cách nào đi học chữ nổi được, càng không có cách nào nuôi một con chó dẫn đường, nhưng hai thứ này, cũng là hai thứ rất quan trọng không thể thiếu để giúp cô có được sự tự lập, không bị lệ thuộc vào ai. Thật lãng phí công sức của cô khi tự thuyết phục bản thân mình nên thách thức với số phận, đến khi nhìn lại, cô vẫn giống như chim Hoàng Yến bị nhốt trong lồng tre . . . . . Cô có thể tưởng tượng ra được hình ảnh hối tiếc nuối nói lời từ biệt với cô rồi!

Kỳ Vân Vân đau xót cắn môi, tự nói với chính mình bây giờ không phải là lúc đau khổ, cô phải gặp được Vệ Tử Hiền để ngăn hắn trước khi hắn vào nhà mới được!

Kỳ Vân Vân lấy lại bình tĩnh, trong lòng bắt đầu nhớ lại địa hình ở khu vực xung quanh.

Cô nhớ, từ cửa sau đi ra ngoài là một mảnh đất trống, được bao phủ bởi những đám cỏ dại rậm rạp, gần đây cô nghe được tiếng xe tải vào ra ở khu vực lân cận, có thể là đang xây dựng một khu dân cư mới! Cô cẩn thận dò dẫm từng bước, mỗi bước đi là mỗi bước mạo hiểm, dù sao sự quen thuộc ở trong nhà so với bên ngoài là hoàn toàn khác nhau.

Sau đó, cô nghe thấy âm thanh quen thuộc của chiếc xe.

Cô nóng nảy, bất chấp tất cả chạy tới, một chiếc xe gắn máy đang chạy nhanh vút qua trước mặt làm cô sợ tới mức lao đảo ngã nhào xuống đất, người lái xe gắn máy sau khi để lại một câu mắng chửi thô lỗ liền nghênh ngang bỏ đi.

Kỳ Vân Vân hoảng hồn ngồi yên trên mặt đất, sau khi tiếng cửa xe đóng sầm lại, giọng nói khàn khàn của Vệ Tử Hiền vang lên:

"Vân Vân, cô có bị thương không?"

Cánh tay khỏe mạnh của hắn đỡ cô từ mặt đất đứng lên, "Có bị thương không? Chiếc xe gắn máy đáng chết đó thiếu chút nữa đã đụng vào cô!"

"Tôi không sao, chỉ sợ hãi một chút thôi, thật xin lỗi. . . . ." Kỳ Vân Vân ngơ ngác nói, vì sự kinh sợ vừa rồi mà có chút mơ hồ.

Cô không thể nhìn thấy gương mặt trắng bạch vì sợ hãi của hắn, chỉ có thể nghe rõ ràng tiếng tim hắn đập dồn dập trong lồng ngực, và giọng nói thật sự lo âu.

Biết hắn quan tâm tới cô như vậy, khiến cô cảm thấy ảm áp bội phần, thế nhưng sắp phải chia tay với những cảm xúc như vậy khiến cô thấy rất khó xử.

Cô cười miễn cưỡng, "Tôi thật sự vô cùng xin lỗi! Tôi lao ra như vậy là bởi vì. . . . . Bởi vì nếu như tôi không ngăn anh lại trước khi anh bước vào nhà. . . . . Chỉ sợ một lát nữa anh sẽ không gặp được tôi!"

"Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Một lời khó mà nói hết! Chúng ta rời khỏi nơi này trước, được không? Đứng ở cửa nhà tôi nói chuyện rất không an toàn." Cô vội vàng nói.

Hắn không hiểu cô muốn nói gì, nhưng cũng đỡ cô lên xe.

Mãi cho đến khi rời nhà họ Kỳ một lúc lâu, cô mới khôi phục lại tinh thần, bắt đầu run rẩy, nước mắt cũng tuôn trào như suối.

Bọn họ mới xa nhau có mấy giờ đồng hồ mà thôi, cô lại cảm thấy rất nhớ rất nhớ hắn! Thì ra trong lúc vô tình, cô đã trở nên quá tin tưởng hắn như vậy, ý lại vào hắn như vậy, cứ như vậy. . . . . Mà thích hắn!

Cô nhắm mắt lại, bắt đầu đi thờ dài.

Không lâu sau đó, Vệ Tử Hiền dừng xe ở ven đường, bàn tay xoa nhẹ bờ vai của cô.

"Có chuyện gì, cứ từ từ nói!"

Kỳ Vân Vân yên lặng một chút, rồi từ từ kể lại những chuyện đã xảy ra vào buổi sáng, bao gồm cả sự trục trặc tình cảm giữa ba mẹ cô, và ý muốn cuối cùng của mẹ.

"Tôi biết mẹ tôi có tham vọng muốn chiếm giữ tôi rất mạnh mẽ, nhưng tôi lại chưa từng nghĩ rằng, Bà lại có thể lợi dụng sự tàn tật của tôi mà bắt tôi ở bên cạnh Bà. . . . ." Cô dừng một chút, "Từ Hiến, tôi thật sự vô cùng cảm ơn anh về tất cả những gì anh đã làm cho tôi. . . . ."

"Cô cứ như thế này mà bỏ cuộc sao?"

Nghe vậy, Kỳ Vân Vân kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đã đến tình trạng này rồi, hấn vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì sao?

"Thật xin lỗi! Nhưng. . . . . Chỉ vì mẹ tôi. . . . ."

"Vớ vẩn!" Hấn ngắt lời cô, "Mẹ cô đã có rất nhiều thứ rồi! Bà ấy xinh đẹp lại giàu có, tôi nghĩ, cô cũng nên có cuộc sống của riêng mình chứ?"

Hấn nói không sai, ông ngoại của cô cho mẹ không ít của hồi môn và tài sản, mẹ cô lại đem số tiền này đầu tư vào thị trường cổ phiếu, thị trường bất động sản, với khả năng quan sát và đầu tư nhạy bén, thật sự khiến mẹ kiếm được không ít tiền.

Nhưng. . . . .

Kỳ Vân Vân thở dài. Cô đã làm con gái ngoan của mẹ cô rất lâu rồi, nếu muốn làm trái ý Bà, cũng không thể nói làm là có thể làm được ngay, cô cần phải có thêm thời gian suy nghĩ nữa.

Vệ Từ Hiến ngồi thẳng người, siết chặt bờ vai của Kỳ Vân Vân, "Cô hãy nghe cho kỹ, trước khi tôi nói xong, không được phép xen vào, hiểu không?"

Cô gật đầu một cái, lắng nghe những lời hấn sắp nói ra.

"Cô nhớ bác sĩ Lâm chứ?"

Kỳ Vân Vân gật đầu một cái. Bác sĩ Lâm là bác sĩ điều trị chính cho cô sau khi tai nạn xảy ra.

"Trước đây tôi đã từng nói chuyện với bác sĩ Lâm, ông ấy đề nghị tôi liên lạc với bác sĩ Triệu ở bệnh viện Thời Đại, mặc dù bác sĩ Triệu tuổi còn trẻ, nhưng là một bác sĩ nhãn khoa rất có uy tín và danh tiếng. Sáng sớm hôm nay, tôi đã cho ông ấy xem qua bệnh án của cô, Ông ấy cảm thấy cô nên làm thêm một bước kiểm tra nữa, nếu kết quả kiểm tra thuận lợi, ông ấy có thể phẫu thuật cho cô một lần."

Kỳ Vân Vân có chút kích động, cô nắm chặt hai tay của Vệ Từ Hiến, mười ngón tay bám thật sâu vào da thịt hấn.

"Ý của anh là. . . . . Đôi mắt của tôi có thể nhìn thấy mọi thứ một lần nữa sao?"

"Vân Vân, tôi cũng không chắc chắn lắm, tôi chỉ có thể nói, bác sĩ Triệu hy vọng cô sẽ chấp nhận tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa."

Hy vọng của cô vừa mới dấy lên trong nháy mắt lại bị dập tắt, "Cho nên, dù có làm giải phẫu, cơ hội hồi phục thị lực của tôi vẫn không biết như thế nào, phải không?"

". . . . ."

Kỳ Vân Vân vội vàng rút tay về."Vây. . . . . Vây tôi không muốn đi."

"Tại sao?"

"Nếu như làm phẫu thuật rồi mà đôi mắt của tôi vẫn như cũ, tôi. . . . . Tôi sẽ không chịu được!"

"Vân Vân...! Cô cho rằng tình hình có thể tệ hơn so với bây giờ sao?" Hấn nói, trong giọng nói có phần cứng rắn.

Cô không nói gì, chỉ mở lớn đôi mắt vô hồn, nước mắt một lần nữa lại trào ra.

"Tôi đã giúp cô sắp xếp mọi việc xong xuôi rồi, chiều nay bốn giờ bắt đầu làm kiểm tra."

Kỳ Vân Vân ngây người một hồi lâu."Anh. . . . . Anh có thể hủy bỏ nó!"

"Không, cô nhất định phải đi."

Thanh âm của Vệ Từ Hiến thật bình tĩnh, nhưng cô biết ẩn giấu phía sau sự bình tĩnh giả tạo đó là một sự quyết tâm và kiên cường như thế nào.

"Từ Hiến, bác sĩ riêng của gia đình tôi – Bác sĩ Sừ nói, đôi mắt của tôi không thể nào. . . . ."

"Những người mà tôi tiếp xúc đều là những chuyên gia có uy tín nhất, Họ cũng khuyến khích cô tiến hành thêm một bước kiểm tra nữa! Làm kiểm tra cũng không ảnh hưởng gì đến tình trạng hiện tại của cô, không phải sao?"

"Tôi. . . . ."

Cô yên lặng một lúc, thật lâu sau, mới mở miệng nói tiếp:

"Anh nói đúng! Sự việc có tệ hơn đi chăng nữa, cũng sẽ không tệ hơn so với hiện tại được, có đúng không?" Tiếp theo, giọng cô chùng xuống, có chút đáng thương nói: "Nhưng tôi không thể đi được! Mẹ tôi dứt khoát sẽ không chi trả viện phí cho tôi, mà buổi chiều anh lại cứ như thế mà đến, Bà sẽ càng cương quyết không đồng ý!"

"Chi phí phẫu thuật tôi sẵn sàng chi trả, cô không cần phải lo lắng."

Kỷ Vân Vân xiết chặt đôi tay, không thể tiếp nhận kịp những chuyện đang phát sinh.

"Tử Hiên. . . . . Tôi thật sự sợ hãi!"

"Nhưng cô phải chấp nhận mạo hiểm, đúng không?"

Giọng nói của hân dịu dàng, khiến tâm trạng căng thẳng của Vân Vân liền trở nên nhẹ nhõm.

"Tôi không biết, mọi chuyện khi đến tay anh, hình như đều trở nên rất đơn giản." Cô nhẹ nhàng nói, đôi tay bắt tri bắt giác nắm tay hân, "Thật kỳ lạ! Trọng Kiệt chưa bao giờ tạo cho tôi cảm giác như thế này. . . . ."

"Hoàn cảnh khác nhau, hướng chỉ, hai người khi đó đang yêu nhau, rất nhiều chuyện tự nhiên sẽ bỏ qua, không phải sao?"

Là do vậy sao? Vân Vân nghi hoặc.

Nếu bây giờ là Trọng Kiệt đang ở bên cạnh cô, cô cũng tin tưởng anh ta như vậy sao?

"Đừng nhớ tới Nó nữa!" Vệ Tử Hiên đột nhiên mở miệng, "Tên kia căn bản không xứng với cô!"

Trên mặt Kỷ Vân Vân lại xuất hiện vẻ khiếp sợ một lần nữa.

Không khí đột nhiên yên lặng hồi lâu, không ai mở miệng nói chuyện.

Thật lâu sau, cuối cùng Vệ Tử Hiên cũng nặng nề lên tiếng: "Đi thôi! Tôi đưa cô về nhà."

Không chờ cô trả lời, Vệ Tử Hiên đã khởi động xe.

Vân Vân thoáng run rẩy. Sau khi về nhà, khả năng sẽ có một cuộc chiến khó khăn đang chờ đợi cô. . . . .

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của cô, bàn tay dày dặn và ấm áp của hân xiết nhẹ bờ vai của cô, "Đừng sợ, tôi luôn ở bên cạnh cô, hãy tin tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Quay về nhà họ Kỷ, người ra mở cửa lại là má Lâm.

"Vân Vân, cuối cùng con đã về rồi!" Bà thở ra một hơi thật mạnh, "Làm má lo lắng gần chết! Mẹ con rất tức giận. . . . ."

Nói chưa dứt lời, mẹ Kỷ đã xuất hiện ở cửa. Ánh mắt của bà dường như bốc cháy, gương mặt tràn đầy sự tức giận, "Hai người đi đâu?"

"Bác Kỷ, tôi nghĩ rằng hôm qua tôi đã xin phép bác rồi nên chiều nay tôi đã đưa Vân Vân ra ngoài đi dạo. Ngoài ra, ngày mai tôi muốn đưa Vân Vân đến Đài Bắc gặp một bác sĩ chuyên khoa về mắt, biết đâu cô ấy có thể làm phẫu thuật được." Vệ Tử Hiên nói với vẻ bình tĩnh và kiên quyết.

"Vân Vân sẽ không đi đâu hết!"

"Bác Kỷ, Vân Vân sẽ có chính kiến của cô ấy."

"Hừ!" Mẹ Kỷ hừ một tiếng vẻ khinh miệt, "Cậu cho rằng cứ như vậy là xong sao? Tôi cho cậu biết, một xu tôi cũng sẽ không bỏ ra!"

"Số tiền này tôi có đủ khả năng để chi trả." Vệ Tử Hiên lạnh nhạt nói.

Kỷ Vân Vân biết, nguồn kinh tế là vũ khí lớn nhất mà mẹ cô dựa vào để có thể khống chế cô, bây giờ chiều này đã mất hiệu lực, không biết Bà sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Cô nín thở chờ đợi, tiếp theo, cô nghe thấy mẹ kéo dài câu "Oh..." một tiếng, rồi dùng giọng điệu mỉa mai nói: "Rồi cậu hy vọng sẽ được báo đáp cái gì đây? Cậu Vệ."

"Mẹ!" Kỷ Vân Vân hét lên, gương mặt bỗng nóng rực như lửa đốt.

Cho dù cô có tưởng tượng thế nào đi chăng nữa, cũng chưa từng nghĩ rằng mẹ mình thực sự lại có thể nói ra những lời đáng sợ như thế.

"Anh ấy chỉ muốn giúp đỡ con mà thôi!"

"Con còn phải học hỏi thêm nhiều chuyện nữa! Vân Vân à." Mẹ Kỷ lạnh lùng nói: "Đàn ông không có một người nào tốt cả!"

"Bác gái! Tôi gọi bác một tiếng bác gái, không có nghĩa là tôi phải ở đây chịu đựng sự sỉ nhục của bác!" Vệ Tử Hiền nói gần từng chữ từng chữ một, ngữ điệu lạnh lùng và cứng rắn, ngữ điệu này, Kỷ Vân Vân chưa từng nghe qua, "Tôi tới Đài Đông thăm Vân Vân, sắp xếp toàn bộ mọi chuyện cho cô ấy, tất cả đều là vì Trọng Kiệt! Bản thân là anh trai của Trọng Kiệt, tôi cảm thấy cần phải có trách nhiệm với Vân Vân, chỉ thế mà thôi!"

Đây là lần thứ hai ở trước mặt cô, hần nhắc tới hai chữ "Trách nhiệm", trái tim Kỷ Vân Vân như thắt lại.

Hóa ra, hần chăm sóc, hần dịu dàng, hần làm bạn với cô. . . . . chẳng qua chỉ là do xuất phát từ trách nhiệm với người thân của hần! Nhưng có lẽ. . . . . Không giống như mẹ cô nghĩ, hần không mong muốn được báo đáp lại cái gì cả. . . . . Không! Hần không phải là loại người như thế!

Cô hát cảm lên, kiên quyết nói: "Tử Hiền nói không sai, đối với anh ấy mà nói, con chỉ là trách nhiệm mà thôi! Mẹ, dù mẹ có nói gì đi nữa thì con cũng đã quyết định rồi, ngày mai con sẽ cùng anh ấy đi Đài Bắc."

"Đưa con gái bất hiếu này, lại dám nói chuyện với tôi như thế sao? !" Giọng nói Mẹ Kỷ trở nên bén nhọn và gay gắt.

"Mẹ, thật xin lỗi, xin mẹ hãy tha thứ cho con, việc này đối với con rất quan trọng!"

Cô nói dứt lời, sau đó là một sự im lặng kéo dài, toàn thân Kỷ Vân Vân căng thẳng chờ câu trả lời của mẹ, thật lâu sau, cô mới nghe thấy giọng nói một mình kèm theo sự lạnh lẽo:

"Tôi biết rồi, bây giờ cô đã trưởng thành rồi, không coi lời nói của tôi ra gì nữa!" Bà miễn cưỡng nói thêm một câu: "Cô muốn đi thì cứ việc đi đi!"

"Được rồi!" Giọng nói của Vệ Tử Hiền không mang bất kỳ một cảm xúc nào, "Vậy thì, mọi chuyện cứ quyết định như thế đi! Vân Vân, sáu rưỡi sáng mai tôi tới đón cô."

"Vâng, cảm ơn anh, Tử. . . . . Anh Vệ." Kỷ Vân Vân cứng nhắc nói, cố tình cư xử với vẻ lịch sự và xa cách, vì hai chữ "Trách nhiệm" theo lời nói của hần.

"Tạm biệt, bác gái." Sau khi nói tạm biệt, sắc mặt hần nặng nề rồi đi.

Kỷ Vân Vân lo lắng xiết chặt hai tay, xoay người lại đối mặt với mẹ mình.

"Mẹ. . . . ."

"Cái tên Vệ Tử Hiền đó chẳng qua chỉ là giật dây cho cô làm những chuyện không thực tế mà thôi! Đến lúc đó có chuyện gì xảy ra thì cũng đừng trách tôi đã không nhắc nhở cô!"

Mẹ Kỷ hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào trong phòng.

"Cô Kỷ, đồ đạc của cô mang tới chưa?" Giọng nói của cô y tá rất nhẹ nhàng và dễ nghe.

Kỷ Vân Vân đoán rằng có lẽ cô còn trẻ tuổi, dáng vẻ cũng rất mềm mại, tính cách lại thân thiện, khiến cảm giác sợ hãi khi nằm viện của cô giảm đến mức thấp nhất, mặc dù cô vẫn còn có chút sợ phải nằm viện.

Cô ngẩng đầu lên, hướng về cô y tá trẻ mỉm cười, "Vâng, đồ đạc của tôi mang tới đầy đủ hết rồi."

"Đồng nghiệp và bạn bè của tôi gọi tôi là Tiểu Hân, hai tuần tiếp theo, mọi vấn đề liên quan đến bệnh tình của chị là do tôi phụ trách, cho nên chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội để gặp gỡ. Chị đừng lo lắng, bác sĩ Triệu là bác sĩ chuyên khoa mắt giỏi nhất của bệnh viện, chị đừng lo lắng vấn đề gì hết. Nếu như chị muốn gặp tôi, chỉ cần nhấn cái nút phía bên trái giường kia là được. Bây giờ, tốt nhất là chị nên nghỉ ngơi đi! Cả ngày hôm nay mệt như thế, nhất định chị đã không chịu được rồi!"

Thật sự là cô mệt không chịu nổi rồi! Sáng sớm đã phải ngồi xe từ Đài Đông đi tới Đài Bắc suốt 7, 8 giờ đồng hồ liên, sau đó lại liên tiếp thực hiện những

cuộc kiểm tra. . . . .

Lúc ra cửa, phản ứng của mẹ vẫn là lạnh lùng lạnh nhạt, rõ ràng là cương quyết không đồng ý với quyết định của cô, còn má Lâm thì lại chảy nước mắt nước mũi tèm lem, có vẻ rất lo lắng và không yên tâm về cô, may mắn là, có Vệ Tử Hiên ở bên cạnh làm bạn với cô, nếu như không có những lời động viên của hắn, lòng can đảm của cô nhất định đã biến mất từ lâu, đừng nói là vào bệnh viện, chỉ sợ chưa tới cửa cô đã bỏ trốn mất dạng!

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Vệ Tử Hiên từ xa vọng lại, tiếp đó dừng ở bên cạnh, nhẹ nhàng nói với cô: "Thủ tục tôi đều làm xong rồi!"

"Cám ơn anh."

Vệ Tử Hiên chân chùi một chút, sau đó ngồi xuống mép giường của cô.

"Tiện thể tôi mang cho cô một bó hoa." Hắn giơ bó hoa hồng đỏ lên, mùi hương thơm ngát của bó hoa bay nhẹ vào mũi cô.

Kỷ Vân Vân cầm lấy bó hoa, không khỏi nhớ tới, tháng sáu năm ngoái, cũng là ở trong bệnh viện, cũng là đang ở trên giường bệnh, hoa cũng giống nhau. . . . .

"Cảm ơn, tôi rất thích hoa hồng."

"Là hoa Hồng đỏ, vì sự can đảm của cô, cũng vì lời hứa của tôi."

"Oh. . . . ." Cô không biết nên nói gì, đành vùi mặt mình vào trong bó hoa.

Hoa Hồng đỏ đại diện cho tình yêu, hắn không thể không biết, phải chăng đây chính là nguyên nhân hắn phải giải thích nhiều hơn sao?

Sau đó, Vệ Tử Hiên nói tiếp: "Tôi đã nói chuyện với mọi người trong nhà rồi, đợi sau khi cô xuất viện, tới nhà tôi ở mấy tuần, dù sao sau phẫu thuật cũng cần phải nghỉ ngơi một thời gian, không thích hợp để đi đường xa xa xôi, vả lại, cô còn phải thường xuyên tới bệnh viện để tái khám, tạm thời ở lại Đài Bắc, sẽ thuận tiện cho cô hơn."

"Anh nói chuyện giống như tôi chắc chắn sẽ làm phẫu thuật được vậy." Trong lòng Kỷ Vân Vân có chút khản trương.

"Chắc chắn có thể."

Nói dứt lời, Vệ Tử Hiên trở nên im lặng.

Kỷ Vân Vân cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, không kìm được nhú mày một cái, hỏi: "Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Tôi có chuyện nhất định phải nói cho cô biết."

"Chuyện gì?"

"Tôi phải rời khỏi Đài Loan một thời gian."

"Anh phải đi? Ý của anh là, nếu như tôi phải phẫu thuật, lúc đó anh cũng không ở bên cạnh tôi, đúng không?"

Vệ Tử Hiên có chút đau lòng kéo cô ôm vào ngực.

"Thật xin lỗi, tôi cũng rất mong có thể ở bên cạnh cô trong thời khắc quan trọng đó, nhưng, công ty của tôi ở Canada xảy ra chút vấn đề, tôi nhất định phải sang bên đó một chuyến. . . . ."

"Tôi cũng cần anh mà. . . . ." Cô nói nhỏ, cúi đầu, mái tóc dài giống như một thác nước, rũ xuống che khuất gương mặt của cô, "Chuyện của công ty, chẳng lẽ không còn người nào khác có thể giúp anh giải quyết sao, ý tôi nói. . . . ."

"Thật xin lỗi! Tình huống lần này không thể coi thường, dữ liệu cơ mật của công ty bị mất trộm, một vài đơn đặt hàng xảy ra vấn đề, nhân viên lại đang hoảng loạn, càng ngày càng nghiêm trọng hơn, tôi phải tự mình sang đó để giải quyết. . ."

"Tại sao không nói cho tôi biết sớm hơn một chút?" Cô giận dữ nói.

"Nếu như tôi nói cho cô biết, cô có đồng ý đến Đài Bắc tiếp thụ trị liệu không?" Vệ Tử Hiên cầm tay cô thật chặt, "Hãy tin tôi, bác sĩ Triệu sẽ chăm sóc cô thật tốt."

Kỷ Vân Vân vừa tức giận lại vừa hốt hoảng hét lớn: "Tôi không muốn ở đây nữa! Tôi muốn về nhà!"

"Cô quay trở về như thế nào?"

Câu nói này giống như chậu nước lạnh dội thẳng lên người cô.

"Anh biết bản thân tôi không có cách nào trở lại Đài Đông, cho nên lừa gạt tôi đến chỗ này, rồi sau đó bỏ đi!"

Chỉ cần vừa nghĩ tới, cô một thân một mình ở thành phố xa lạ này, trong một bệnh viện xa lạ, lại sắp phải trải qua một quãng thời gian khó khăn nhất, cô thật hoảng sợ.

Cho đến giờ phút này, cô mới biết mình lệ thuộc vào Vệ Tử Hiên tới mức nào. . . . .

"Đầu tiên là Trọng Kiệt, bây giờ là anh. . . . . Hai anh em các người đều giống nhau!" Cô căm hận nói.

"Vân Vân...!"

"Được rồi! Thật xin lỗi, tôi quên mất rằng anh cũng chẳng ưa gì Trọng Kiệt, vì vậy cũng sẽ không thích người khác vợ đứa cả năm." Cô cười một tiếng, nhưng âm thanh vừa đến cô họng, lại trở nên nghẹn ngào.

Cố gắng đem nước mắt đã đảo quanh viền mắt nuốt trở về, cô xoay người lại, vùi mặt vào trong gối.

"Tôi mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi, anh có thể đi được rồi."

"Vân Vân, thật xin lỗi." Vệ Tử Hiên buồn bã thở dài, tiếp theo nói: "Tôi hứa, tôi sẽ sớm quay về, chậm nhất là một tuần."

Cô vẫn vùi mặt vào gối như cũ, cảm giác bàn tay dày dặn của hắn chạm nhẹ vào mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, sau đó, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Nước mắt, cuối cùng cũng rơi xuống gương mặt của cô. . . . .

Mấy ngày ở bệnh viện, bác sĩ Triệu lại kiểm tra tỉ mỉ cho cô một lần nữa, cũng mang đến cho Kỳ Vân Vân không ít sự tự tin. Sau khi tất cả mọi cuộc kiểm tra kết thúc, bác sĩ Triệu hài lòng tuyên bố - Lần phẫu thuật này có tỷ lệ thành công khoảng 75%!

Thế là, Kỳ Vân Vân tiến hành phẫu thuật, bởi vì phải gây mê toàn thân, nên đối với cuộc phẫu thuật cô không có một chút ấn tượng nào, chỉ biết rằng sau khi tỉnh lại, trên mặt lại một lần nữa được quấn băng kín mít. Vệ Tử Hiên nói sẽ nhanh chóng quay về với cô, nhưng, một tuần sớm đã trôi qua. . . . . Bóng dáng hắn vẫn mờ mịt không có dấu vết, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Mỗi ngày, cô lắng nghe mọi âm thanh đang xảy ra bên cạnh mình, hy vọng sẽ nghe được tiếng bước chân tự tin và kiên định của Vệ Tử Hiên, nhưng, thời gian cứ dần trôi qua, cô cũng dần dần trở nên tuyệt vọng. Nỗi nhớ nhưng bị sự tổn thương và tức giận thay thế, cô đã từng nghĩ rằng, hắn sẽ khác với Trọng Kiệt, nhưng cuối cùng, bọn họ cũng chẳng có gì khác nhau - đều là ở thời điểm cô cần họ nhất, thì họ lại rời bỏ cô!

Cũng đúng thôi, hắn đã từng nói qua, đối với hắn mà nói, cô chẳng qua chỉ là "Trách nhiệm" của hắn mà thôi, không phải sao? Nếu đúng là như thế, vậy thì hắn đã làm cho cô rất nhiều! Cô còn muốn yêu cầu gì nữa?

Cuối cùng cũng đến ngày tháo băng.

Dưới sự mong đợi của mọi người, Kỳ Vân Vân từ từ mở mắt, tuy rằng cô chỉ thấy được vách tường trắng như tuyết của bệnh viện cùng với sự bài trí đơn giản trong phòng, nhưng cô lại cảm thấy đây là cảnh vật đẹp nhất cô từng thấy trong cuộc đời mình.

Bác sĩ Triệu nhìn cô mỉm cười, muốn cô đừng quá vui mừng.

Không cần phải hỏi câu nào hết, chỉ cần nhìn nụ cười tỏa sáng của cô, anh ta cũng có thể hiểu được, phẫu thuật đã thành công!

Nhìn khắp xung quanh, nụ cười sáng lạn của Kỳ Vân Vân có phần trở nên âm trầm. Cô đã từng len lén mong chờ, hy vọng sau khi mở mắt, người thứ nhất cô nhìn thấy sẽ chính là hắn. . . . . Nhưng đã rất rõ ràng rồi, ở đây chỉ có sự hiện diện của nhân viên y tế đã tham gia trong lần phẫu thuật này.

Cũng đúng thôi! Bọn họ vốn chính là những người không liên quan, hắn đã làm tất cả những gì trong khả năng của hắn, nên kết quả cuối cùng, đối với hắn cũng chẳng có liên hệ gì quá lớn, không phải sao? Nhưng, cô không hiểu tại sao sự thật này lại khiến trái tim cô đau nhói lên từng hồi như thế. . . . .

Một ngày trước khi xuất viện, y tá nói cho Kỳ Vân Vân biết, người nhà họ Vệ nói sẽ đến đón cô, điều này làm cho cô có chút căng thẳng và lo lắng. Cho tới bây giờ, cô mới nghĩ đến tình cảnh của mình có bao nhiêu lúng túng!

Trước kia cô đã từng gặp cha của Tử Hiên và Trọng Kiệt, một người đàn ông trung niên cao lớn uy nghiêm; cũng đã gặp mẹ của Trọng Kiệt, một phụ nữ đoan trang thanh lịch nhưng yếu ớt, nhưng khi đó, cô vẫn còn là vợ chưa cưới của Trọng Kiệt a!

Cô đi tới bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn những dòng xe qua lại, đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, nên không nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, cho đến khi một giọng nói đàn ông quen thuộc, mang theo một chút do dự vang lên ở cửa ra vào:

"Vân Vân...!"

Nghe tiếng gọi đó, tất cả những tức giận cùng đau xót của cô trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cuối cùng hấn cũng trở lại!

Quay đầu lại, nụ cười của cô trở nên cứng đờ, cô vội vàng nắm chặt bệ cửa sổ, ép buộc chính mình phải giữ bình tĩnh.

Vệ Trọng Kiệt vội vàng bước về phía trước, giữ lấy cơ thể cô có vẻ đứng không vững, quan tâm hỏi: "Em có khỏe không? Vân Vân, không phải là anh làm em sợ chứ? Thật xin lỗi!"

"Em . . . . . Em chỉ có chút ngạc nhiên, không sao cả."

Anh ta nhìn cô một lát, thật lâu sau mới lên tiếng: "Anh hiểu, trên đường đi chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Em chuẩn bị xong chưa? Thủ tục xuất viện anh đã sắp xếp ổn thỏa, taxi sẽ đang đợi chúng ta ở dưới lầu."

Kỷ Vân Vân gật đầu một cái, bước chân lảo đảo theo anh ta rời khỏi phòng bệnh, mãi cho đến khi theo hấn ngồi vào trong xe, cô mới khôi phục lại được tinh thần, lịch sự nhưng có chút xa cách hỏi:

"Bác trai, bác gái đều khỏe hết chứ?"

Vệ Trọng Kiệt nhún nhún vai, "Vẫn như thế, anh đã nói với em ba anh bỏ qua con đường chính trị mà theo nghiệp kinh doanh chưa? Đại khái là ông ấy được bổ nhiệm làm giám đốc danh dự ở Đầu Nhai, nên không thường xuyên ở nhà. . . . . Còn mẹ anh thì vẫn như thế, chỉ cần đừng có chuyện biến xấu, thì mọi chuyện đều tốt."

"Em . . . . . Em sẽ không làm phiền họ chứ?"

"Sẽ không, nhà của anh em cũng không phải là chưa biết, phòng ốc lớn như vậy, cho dù em ở bên trong đóng kịch hay ca hát ầm ĩ cũng không ảnh hưởng tới họ! Huống chi, cha mẹ của anh rất yêu quý em, mặc dù mời em đến nhà anh là ý kiến của anh trai anh. . . . ."

Giống như là phát hiện mình đã nói sai điều gì đó, anh ta đột nhiên ngừng nói, nhưng, những từ ngữ nhạy cảm đó dĩ nhiên đã đánh thức dây thần kinh nào đó của Kỷ Vân Vân. . . . .

"Anh trai anh đang ở nhà sao?"

"Nhà? Anh ấy nên nói cho em biết, nhà của anh ấy ở Canada, chứ không phải Đài Loan!" Giọng nói của anh ta có vẻ khinh thường, rõ ràng đến nỗi khiến người khác không thể bỏ qua.

"Tại sao anh lại không thích anh ấy?" Nói chung anh ta cũng giống như Vệ Tử Hiên, cũng chẳng ưa thích gì em trai của mình.

"Thành thật mà nói, anh cũng không biết tại sao, bọn anh từ trước đến nay chưa bao giờ ngồi cùng bàn. . . . . Vân Vân, đừng nói với anh rằng em thích anh ấy!"

"Em có thích anh ấy hay không cũng không quan trọng, em chỉ biết, nếu như không có anh ấy, thì cho đến giờ em vẫn núp ở trong vỏ bọc của mình mà than thân trách phận, tự biến mình thành một phế vật vô dụng, lòng tốt của anh ấy đối với em, cho dù hết một đời này em cũng báo đáp không xong!"

"Nghe ra thì rất giống tác phong của anh trai anh! Nếu anh ấy đã lo lắng cho em như thế, vậy thì, đối với việc em hồi phục thị lực, nhất định anh ấy cũng cảm thấy rất vui về chứ?" Giọng nói của Vệ Trọng Kiệt tràn đầy sự mỉa mai.

Nói thật thì, anh ta thật sự không hiểu, tại sao Vệ Tử Hiên đột nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống của Vân Vân.

Trước đây, có vài lần Vệ Tử Hiên từ Canada trở về, hai anh em đã từng nhắc tới chuyện của Vân Vân, anh ta cũng cho Vệ Tử Hiên xem qua hình hai người chụp chung với nhau, nhưng lúc đó biểu hiện của Vệ Tử Hiên luôn ra vẻ không có hứng thú, cũng đã lâu rồi, hai anh em chẳng buồn nói với nhau câu gì, nhưng anh ta lại không ngờ rằng, ngày đó, khi anh trai biết được tai nạn xe dẫn tới đôi mắt Vân Vân bị mù, phản ứng lại mạnh mẽ như vậy, không những lớn tiếng với anh ta, mà còn bỏ cả sự nghiệp ở Canada, quay về Đài Loan. . . . .

Tất cả những điều này rất bất thường, khiến cho anh ta không thể không hoài nghi!

Sắc mặt của Kỷ Vân Vân trở nên âm trầm, "Anh ấy còn không biết phẫu thuật của em đã thành công, trước khi em làm phẫu thuật, anh ấy đã đi Canada rồi, cho tới bây giờ, em vẫn không nhận được tin tức gì của anh ấy."

"Sao lại như thế? Mấy ngày trước ba mẹ anh gọi tới công ty ở Canada tìm anh ấy, người ở bên kia nói, anh ấy đã rời đi mấy ngày rồi. . . . ." Vệ Trọng Kiệt nói, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên một tia ánh sáng phức tạp khó dò.

Trong lòng Kỷ Vân Vân trở nên căng thẳng, sau đó giận dữ hất cằm lên, nói từng chữ từng chữ một: "Hai anh em các người đều là những người không đáng để tin tưởng."

Nghe vậy, Vệ Trọng Kiệt vội vàng vịn vào vai cô, "Trời ạ! Vân Vân, nhất định em rất ghét anh! Đáng lẽ anh nên nói cho em biết sự thật. . . . ."

"Sự thật cái gì?" Cô nghi hoặc nhìn anh ta.

"Liên quan đến việc hủy hôn của chúng ta."

Sự tức giận không thể kiểm soát được từ đáy lòng cô trỗi dậy, "Lúc đó anh đã nói chưa đủ rõ ràng sao! Anh nói vì anh được lên chức, nên phải đổi đi nơi khác làm việc, một người vợ bị mù hai mắt không thể phù hợp với anh, lý do này quá hoàn hảo, còn có sự thật gì nữa?"

"Không! Không phải như thế! Lúc ấy anh nói với em như vậy, tất cả đều bởi vì. . . . . Bởi vì anh không còn lựa chọn nào khác!"

Vệ Trọng Kiệt thờ dãi, thật lâu sau, mới lại lên tiếng: "Lúc ấy. . . . . Sau khi bác sĩ tuyên bố em bị mù, mẹ em tới tìm anh, hy vọng anh sẽ hủy bỏ hôn ước với em."

Cô kinh ngạc nhìn về phía anh ta, trong ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

"Mẹ em nói, bây giờ em không thể tự chăm sóc được chính mình, không thể ở nhà một mình, cũng không thể nào tự mình ra ngoài, Bà còn nói, em không thể tham gia bất kỳ hoạt động xã giao nào nữa, không thể theo anh tham gia bất kỳ xã giao nào, quan trọng hơn là. . . . . Em không có cách nào trở thành một người mẹ tốt được, hôn nhân đối với em mà nói, chính là một gánh nặng ngàn cân, và cuối cùng, em sẽ hận anh vì anh đã đưa em cuốn vào mớ bòng bong này. . . . ."

Kỷ Vân Vân không muốn nghe sự thật mà anh ta nói, nhưng cô cũng hiểu rằng, với ham muốn chiếm hữu cô của mẹ mạnh mẽ như thế, thì những lời nói này của Vệ Trọng Kiệt, thật sự không đáng nghi ngờ.

"Và anh đã nghe lời bà ấy?" Dường như cô muốn một lần nữa xác định lại những gì cô đã nghe được.

Anh ta dừng lại một chút, châm điếu thuốc, rồi nói tiếp: "Sự thật chính là như vậy, đối với hôn nhân em không thể có được hạnh phúc, mà ở nhà là an bài tốt nhất đối với em, vậy thì, hủy bỏ hôn ước là lựa chọn duy nhất, mà lý do lên chức gần như là lý do thỏa đáng nhất của anh, thật ra thì chức vị này đã đợi anh rất lâu rồi, chỉ vì anh vẫn chưa có cách nào tiếp nhận nó. . . . ." Anh ta quay mặt qua chỗ khác, mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt tràn ngập sự vắng vẻ và cô đơn, "Vân Vân. . . . . Em có đồng ý tha thứ cho anh không?"

Kỷ Vân Vân nhắm mắt lại, một hồi lâu cũng chưa nói được câu nào.

"Vân Vân, nếu như em không thể tha thứ cho anh, ít nhất cũng phải nói cho anh biết, em tin tưởng anh!"

"Em. . . . . Em phải suy nghĩ một chút. Những chuyện này tới quá đột ngột, đầu tiên là nhìn thấy anh, sau đó là những sự thật này. . . . ."

"Nghe qua có vẻ không thể tin được, nhưng chúng ta có rất nhiều thời gian, không phải sao?" Vệ Trọng Kiệt thâm tình nói: "Biết em phải về nhà, anh lập tức từ bên Mỹ quay về, bỏ tất cả hành trình công việc qua một bên, để chúng ta có thể cố gắng cùng nhau, nhưng trước hết, anh phải nói chân tướng sự thật cho em biết, anh. . . . . Anh không muốn em cứ tiếp tục hận anh. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Xe chạy vào một khu biệt thự rất yên tĩnh, khu biệt thự này cô đã từng tới mấy lần, xe dừng lại một chút ở trước hoa viên của biệt thự, sau khi cánh cửa sắt chạm khắc hoa văn mở ra, chiếc xe chậm rãi chạy vào trong nhà để xe rất lớn.

Vệ Trọng Kiệt đỡ Kỷ Vân Vân ra khỏi xe, đi thẳng về phía phòng khách.

Thiết kế nội thất bài trí trong phòng vẫn như lần trước cô tới, không có sự khác biệt nào đáng kể.

Phía trên tấm thảm hoa trái sàn dày cộm là một bộ bàn ghế salon bằng gỗ mun được thiết kế theo kiểu cổ điển, trên bàn là một bộ ấm trà phòng Tổng (một kiểu chữ Hán trong in ấn) được làm ở Cảnh Đức (một thị trấn ở TQ), bên cạnh đó là một bình hoa màu xanh đang cắm những bông hoa Thủy Tiên đẹp rực rỡ mới hái từ ngoài hồ vào, bức tường trước mặt treo một bức tranh vẽ cảnh sơn thủy hữu tình rất ưu nhã. . . . . Trong phòng trưng bày toàn bộ là những đồ vật quý hiếm rất đáng để thưởng thức, chỉ có điều, loại thưởng thức này đối với Vân Vân mà nói, dường như có chút nặng nề.

"Còn khoảng một giờ nữa mới tới giờ ăn cơm tối, em có muốn ăn một chút gì trước không? Hay là muốn đi tắm trước, rồi nghỉ ngơi một chút. . . ." Vệ Trọng Kiệt đang nói, thỉnh thoảng nhìn phía sau bức bình phong có chạm trổ những hoa văn đẹp mắt truyền tới một giọng nói êm ái cắt ngang lời anh ta:

"Thiên Hoàng, rót giúp tôi một ly nước được không? Má Vương không biết đi đâu rồi."

"Mẹ, con đã về rồi!" Vệ Trọng Kiệt đưa Vân Vân vòng qua bức bình phong, đi tới một phòng khách nhỏ hơn được ngăn cách với phòng khách chính bởi

bức bình phong này.

Mẹ của Trọng Kiệt đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy bọn họ, Bà dịu dàng cười một tiếng.

"Trọng Kiệt, con về rồi à. Vân Vân, đã lâu không gặp, cháu có khỏe không?"

"Bác. . . .Bác gái, Xin chào bác, cháu. . . .Hy vọng sẽ không làm phiền. . . ."

"Làm phiền? Sao lại làm phiền chứ? Lần trước Từ Hiên đã đặc biệt nhắn nhủ rằng cháu sẽ tới đây ở một thời gian, phòng của cháu, má Vương cũng đã sớm trang trí và sửa soạn lại rồi!" Mẹ Vệ lắc đầu một cái.

"Từ Hiên. . . . ." Kỳ Vân Vân muốn nói gì đó, nhưng nhận thấy có Vệ Trọng Kiệt bên cạnh nên không nói nữa.

Mẹ Vệ dường như hiểu được tâm tư của cô, nên nhìn sang Vệ Trọng Kiệt khẽ mỉm cười, nói: "Trọng Kiệt, lấy giúp mẹ ly nước, được không?"

Sau khi Vệ Trọng Kiệt rời đi, Kỳ Vân Vân cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa bèn lên tiếng hỏi: "Bác gái, bác có biết Từ Hiên đang ở đâu không? Trước khi phẫu thuật anh ấy có nói cho cháu biết, chậm nhất là một tuần sẽ trở lại, nhưng đã trải qua gần một tháng rồi, mà một chút tin tức của anh ấy cũng không có. . . . ."

"Từ trước đến giờ Từ Hiên luôn biết tự chăm sóc bản thân mình." Bà mỉm cười rồi nói.

"Nhưng. . . . ." Cô nhíu mày lại, hỏi tiếp: "Bác có địa chỉ hoặc số điện thoại của anh ấy ở Canada không ạ?"

"Địa chỉ. . . . ." Mẹ Vệ hơi cau mày: "Để bác nghĩ lại xem. . . . A! Bác trai đã về rồi, cháu hỏi bác ấy xem sao!" Bà như trút được gánh nặng, nét mặt hiện lên nụ cười.

Kỳ Vân Vân quay người lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đi tới, liền lễ phép lên tiếng chào hỏi: "Cháu chào Bác trai."

"Vân Vân, chào mừng cháu tới nhà bác." Bà Vệ nhìn cô cười: "Có chuyện gì muốn hỏi bác sao?"

"Ách. . . . . Cháu xin hỏi bác có biết làm cách nào để liên lạc với Từ Hiên hay không?"

Nghe vậy, ánh mắt của ông lập tức trở nên lạnh lùng như băng, nụ cười trên mặt cũng biến mất, "E rằng rất khó! Thằng bé đó từ trước tới giờ có coi nơi này là nhà của nó đâu, vì vậy, nó thích trở về thì trở về, thích đi thì đi!" Ông lên tiếng có vẻ hơi giận dữ, sau đó dường như không muốn bàn tiếp về vấn đề này nữa, Ông giờ tay lên xem đồng hồ rồi nói: "Tới giờ ăn cơm rồi."

Kỳ Vân Vân miễn cưỡng theo hai người ngồi vào bàn ăn, cảm giác như đầu của mình bắt đầu co rút đau đớn.

Vệ Trọng Kiệt rót ly nước tinh mang lại chỗ mẹ Vệ thường ngồi ăn cơm, thì nhìn thấy Kỳ Vân Vân đi theo phía sau cha mẹ sắc mặt có chút tái nhợt, nên lo lắng hỏi:

"Vân Vân, mệt phải không? Sắc mặt của em không tốt lắm! Để anh đưa em về phòng nghỉ ngơi."

"Đừng rồi! Vân Vân mới vừa mới hết bệnh không lâu, nên nghỉ ngơi sớm một chút! Cháu hãy nhớ rằng, sau này cứ coi nơi này giống như nhà mình vậy, không cần gò bó quá." Mẹ Vệ cưng chiều nói, đổi lại Kỳ Vân Vân nở nụ cười mang vẻ cảm ơn.

"Mẹ, mẹ sắp xếp cho Vân Vân ở phòng nào?"

"Phòng khách ở tầng ba, phía Đông."

"Tầng ba? Tại sao không sắp xếp cho cô ấy ở tầng hai?"

Biệt thự của nhà họ Vệ có tổng cộng là ba tầng, không gian tầng một là cha mẹ Vệ sử dụng, còn tầng hai và tầng ba, chia đều ra cho Vệ Trọng Kiệt và Vệ Từ Hiên.

"Dù sao bây giờ Từ Hiên cũng không có ở nhà, mẹ nghĩ, tầng ba không khí có vẻ yên tĩnh, thích hợp cho Vân Vân nghỉ ngơi hơn!"

Vệ Trọng Kiệt dường như có chút bức tức đỡ Kỳ Vân Vân chậm rãi bước lên cầu thang, đi vào một căn phòng ở tầng ba.

"Bác gái nói. . . . . Từ Hiên cũng ở tầng này, phải không?" Cô hỏi.

"Em không cảm thấy rằng em quan tâm quá mức đến Từ Hiên sao?" Đột nhiên, Vệ Trọng Kiệt ép cô vào vách tường, hai mắt bốc lửa nói: "Đừng có quên, em là vợ chưa cưới của anh chứ không phải của anh ta! Anh và anh trai của anh sẽ không bao giờ chia sẻ cho nhau bất cứ thứ gì!"

Kỳ Vân Vân lạnh lùng đáp trả: "Vậy thì xin anh cũng đừng quên, hôn ước của chúng ta đã hủy bỏ rồi!"

Đẩy anh ta ra, cô tính xoay người vào phòng, không ngờ Vệ Trọng Kiệt lại đột nhiên kéo ngược cô lại, cúi đầu muốn hôn cô. Kỳ Vân Vân rất hoảng sợ muốn trốn tránh, nhưng sau lưng lại là vách tường khiến cô không thể lui được nữa, trong cơn hoảng loạn, cô vùng tay lên, tát anh ta một cái.

"Cô. . . . ." Vệ Trọng Kiệt sờ sờ gò má nóng rát của mình, đôi mắt bén nhọn sâu xa quan sát và đánh giá cô, qua một lúc lâu mới nói: "Hôm nay em đã quá mệt rồi, có chuyện gì ngày mai chúng ta sẽ nói tiếp."

Kỷ Vân Vân thở hắt ra một hơi, hoảng hốt đi vào phòng, nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Không biết vì sao, từ khoảnh khắc bước chân vào nhà họ Vệ, trong đầu cô không ngừng nghĩ đến Vệ Tử Hiên, mỗi khi nghĩ đến, trái tim của cô bắt đầu có cảm giác đau đớn âm ỉ, bên tai vẫn còn nghe loáng thoáng giọng nói của hắn. . . . .

Ánh nắng buổi sáng sớm xuyên qua rèm cửa sổ màu xanh nhạt chiếu vào phòng, phản xạ thành những sắc màu xanh biếc trên sàn nhà.

Sau khi Kỷ Vân Vân rửa mặt qua loa, đang định chuẩn bị xuống lầu ăn sáng, thì thấy người giúp việc đã đem thức ăn vào phòng.

Bởi vì thân thể của mẹ Vệ không tốt, nên thường ăn sáng luôn ở trong phòng, dần dần, mỗi người nhà họ Vệ cũng có thói quen ăn sáng ở trong phòng.

Kỷ Vân Vân lặng yên ăn xong bữa sáng, sau đó nhìn đồng hồ treo trên vách tường, kim đồng hồ vừa chỉ đúng tám giờ rưỡi.

Lúc này, Vệ Trọng Kiệt nhất định đang đợi ở dưới nhà! Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô trở nên có chút sợ hãi khi gặp lại anh ta.

Một năm trước, nếu anh ta hôn như thế, cô còn có thể chấp nhận được, nhưng, đối với nụ hôn tối hôm qua của Trọng Kiệt cô lại có cảm giác vô cùng chán ghét, thậm chí. . . . . Không kiềm chế được mà đánh anh ta! Chẳng lẽ, theo thời gian, tình cảm của cô cũng thay đổi. . . . .

Không! Cô làm sao có thể quên được hắn đối với cô rất tốt, hoàn toàn là vì xuất phát từ tâm lý muốn bồi thường cho cô? Dưới tình huống buồn cười như thế này làm sao cô có thể thổ lộ tình cảm được?

Kỷ Vân Vân lắc lắc đầu, đứng lên, quyết định ra ngoài đi dạo, cố gắng xua đuổi đi những suy nghĩ phiền muộn đang xuất hiện trong đầu mình.

Rời khỏi phòng, căn phòng lớn như vậy nhưng lại yên tĩnh không một tiếng động, cô bước vào một gian phòng cách phòng của cô ở một gian.

Cách bài trí nội thất trong phòng rất phù hợp, tạo cho người nhìn có cảm giác rất ấm áp, nền nhà màu nâu xám, vách tường được sơn màu xám ngọc trai, ga giường cũng là một màu nâu xám cùng tông màu với nền nhà, sát vách tường được thiết kế một giá sách với từng tầng từng tầng cao gần tới trần nhà, bên trong xếp rất nhiều sách nguyên bản.

Đây là phòng của Vệ Tử Hiên sao?

Kỷ Vân Vân tìm kiếm trên giá sách, nhưng không tìm thấy bất kỳ một quyển album ảnh nào. Trong căn phòng này chỉ có duy nhất một khung hình để ở trên bàn, bên trong khung hình là ảnh một cô gái trẻ rất xinh đẹp và thanh lịch.

Có lẽ cô ấy chính là mẹ của Vệ Tử Hiên!

Không biết dáng vẻ của Bà và Vệ Tử Hiên có giống nhau không?

Kỷ Vân Vân đứng trước tấm ảnh một hồi lâu, đột nhiên, có tiếng gõ cửa truyền đến:

"Vân Vân, em có ở bên trong không?"

Là Trọng Kiệt!

"Tôi ở đây."

Vệ Trọng Kiệt đẩy cửa bước vào, "Ồ bệnh viện Trâu lâu như thế có khó chịu không? Hôm nay anh lái xe chở em ra ngoài đi dạo một lát, thấy thế nào?"

Bộ dáng cư xử của hắn giống như sự kiện tối hôm qua dường như chưa từng xảy ra bao giờ.

Kỷ Vân Vân ngạc nhiên, có thể nhận thấy rất rõ ràng, đối với sự kiện xảy ra tối hôm qua, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi. Thật sự bây giờ cô không còn một chút can đảm nào để ngồi vào xe của Vệ Trọng Kiệt nữa!

"Không được! Tôi. . . . ."

Vệ Trọng Kiệt tiến tới, cầm bàn tay mảnh mai trắng nõn của cô lên.

"Vân Vân, thật xin lỗi! Anh biết tai nạn xe lần đó đều là lỗi của anh, sau lần đó, anh đã bỏ hoàn toàn thói quen phóng xe nhanh rồi, hãy tin anh."

"Ah. . . . . Không cần phải đi xe, chúng ta có thể ra ngoài đi dạo bộ, được không?" Sợ anh ta sẽ cứ khăng khăng như thế, cô đành lựa chọn lùi một bước.

"Bên ngoài trời đang mưa!"

Trời bên ngoài đang mưa phùn rả rích, từ trước đến giờ, Kỳ Vân Vân thích nhất là đi dạo dưới mưa phùn, nhưng ngược lại, Vệ Trọng Kiệt lại không thích như thế, thậm chí còn cảm thấy có chút vô vị. Đùng rồi! Sở thích chung của bọn họ thật là ít ỏi, Kỳ Vân Vân bắt đầu hoài nghi, sao lúc đầu cô lại có thể yêu được Vệ Trọng Kiệt.

Vệ Trọng Kiệt mím chặt khoe miệng, lấy lửa đốt một điếu thuốc, dưới ánh lửa chớp lóe, ánh mắt của anh ta dường như cũng lóe lên theo.

"Được rồi! Chúng ta đừng vì một chút chuyện con con mà gây gỗ, anh xin lỗi, được chưa?"

"Anh không cần phải nói xin lỗi!"

Giọng điệu của anh ta mềm mỏng như năn nỉ, khiến Vân Vân thật sự khó có thể tiếp tục giận anh ta.

Xoay người, cô tiếp tục xem những bộ sách trên kệ, đột nhiên, giống như cô phát hiện ra cái gì đó nên hét to một tiếng.

"Trọng Kiệt, tấm ảnh trên kệ này chính là. . . . . Ảnh chân dung của cả gia đình anh sao?"

"Ừ." Anh ta liếc mắt nhìn cô, thấy khi cô tìm được tấm ảnh thì có vẻ rất hứng thú, nên chỉ đáp một tiếng.

Kỳ Vân Vân dán mắt sát vào tấm ảnh, muốn quan sát cẩn thận một chút.

Trong hình, vợ chồng nhà Vệ ngồi trong vườn hoa, còn Vệ Trọng Kiệt đứng phía sau hai người.

Cô thất vọng xoay người, "Tại sao không có hình của Tử Hiền? Không phải anh ấy cũng sống ở đây sao?"

"Khi anh ấy được mười lăm tuổi đã rời khỏi nhà rồi."

"Cái gì?" Cô kinh ngạc tròn hai mắt, "Tại sao?"

"Anh không biết." Vệ Trọng Kiệt không nhịn được nói: "Có lẽ bởi vì anh ấy thích sống một mình! Mãi đến mười năm sau, anh ấy mới quay về cái nhà này, nhưng không bao giờ ở lại lâu! Cho tới bây giờ, thời gian anh ấy ở đây vẫn rất ít, 1 - 2 năm mới trở về một lần là chuyện thường, mỗi lần về, thời gian ở lại thường không quá mười ngày."

"Anh ấy có nhà của riêng mình sao?"

"Anh ấy có một căn nhà ở Canada, nhưng anh lại không biết chính xác địa điểm đâu, anh chưa bao giờ đến đó."

"Vậy. . . . . Có ai thường gọi điện thoại cho anh ấy không?"

"Dĩ nhiên là không có!" Vệ Trọng Kiệt gượng cười lên: "Em có thể đừng hỏi đến chuyện của anh ta nữa được không?"

"Tại sao ở trong nhà này ngay cả một người quan tâm tới anh ấy cũng không có? Rốt cuộc anh ấy đã làm cái gì mà khiến cho gia đình anh ghét anh ấy như thế?"

"Thời điểm nhìn thấy anh ta, tại sao cô không tự mình hỏi anh ta?"

"Anh quên rồi sao? Tôi chưa bao giờ "nhìn" thấy anh ấy!"

Lời vừa nói ra hơi miệt, Kỳ Vân Vân liền thấy hối hận.

"Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời này, tôi chỉ là. . . . . Chỉ là muốn tìm một tấm hình của Tử Hiền, tôi. . . . . Tôi thậm chí còn không biết hình dạng anh ấy như thế nào! Nhưng hỏi tới hỏi lui cũng không biết nguyên nhân tại sao, cho nên tôi. . . . ."

"Thôi! Anh cũng không đúng, anh không nên mất bình tĩnh, ai kêu em cứ truy hỏi anh những chuyện có liên quan đến anh ấy? Anh nghe thật sự rất bức bối!"

Kỳ Vân Vân nhún vai, mặc dù cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng cô không muốn cãi nhau với anh ta.

"Tôi mệt rồi, tôi muốn trở về phòng nghỉ ngơi." Nói xong, Kỳ Vân Vân nhanh chóng rời đi, bỏ lại Vệ Trọng Kiệt với vẻ mặt tức giận.

Hắn nắm chặt nắm tay, nhìn bóng lưng của Kỳ Vân Vân, ánh mắt trở nên âm trầm. Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, hắn tiện tay đem điếu thuốc đang hút dở dập tắt ở trên một quyển sách, rồi nhận điện thoại:

"Này. . . . ." Vệ Trọng Kiệt hạ thấp giọng, "Ừ! Cho tên tiểu tử đó chịu nhiều đau khổ một chút, thù lao sẽ càng nhiều, tốt nhất là khiến hắn vĩnh viễn biến mất trên thế giới này. . . . ."

Chương 6

Do nhận được một cuộc điện thoại từ công ty ở bên Mĩ gọi về, Vệ Trọng Kiệt tạm thời được điều qua Mĩ công tác, mà vợ chồng nhà Vệ cũng lấy lý do là nghỉ phép để theo anh ta sang Mĩ. Vào ngày thứ ba sau khi ba người đi Mĩ, Kỳ Vân Vân vừa bước đi, định trở về phòng để tắm, ai ngờ vừa mới bước được một bước lên cầu thang, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

Cô đang tính tới nghe điện thoại, thì bác Vương – Quản gia của nhà họ Vệ - đã cầm ống nghe lên:

"Đây là nhà họ Vệ, xin hỏi muốn gặp ai? Thật xin lỗi, thưa Ông? Xin nói lại lần nữa." Bác Vương cố gắng nghe xem người đầu dây bên kia muốn nói gì, nên nói rất to vào ống nghe.

Thấy thế, Kỳ Vân Vân không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Có phải là mẹ hoặc Từ Hiên gọi điện thoại tới hay không?

Vừa mới nghĩ trong đầu như thế, cô đã nghe bác Vương la to: "Cậu Vệ, cậu đang ở đâu?"

Nghe vậy, toàn bộ lông tóc trên người Kỳ Vân Vân dựng đứng hết lên. Từ trước đến giờ, bác quản gia là người rất biết kềm chế và luôn luôn bình tĩnh, nhưng mà giờ phút này giọng nói của ông lại rất khẩn trương.

"Dạ! Cậu đợi ở đó, đừng có đi đâu hết, Cậu Vệ, chúng tôi lập tức đi đón cậu! Cậu có nghe tôi nói không? Cậu Vệ. . . . ." Ông nói còn chưa dứt lời, nhưng phía bên kia dường như đã ngắt điện thoại.

"Có chuyện gì thế ạ?" Kỳ Vân Vân hỏi, toàn thân căng thẳng đến nỗi trở nên cứng ngắc.

Bác Vương vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại, "Tôi cũng không biết, cậu Vệ, cậu ấy. . . . ."

"Trọng Kiệt làm sao?"

"Không, là cậu Từ Hiên."

Trái tim Kỳ Vân Vân thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, "Anh ấy đang ở đâu? Anh ấy có khỏe không?"

"Cậu ấy ở trạm xe buýt, đang đứng ở chỗ rẽ có tiệm bánh mì."

"Hả? Anh ấy ở đó làm gì?"

Kỳ Vân Vân biết trạm xe buýt đó, nhưng từ đó cách nhà họ Vệ khoảng hai mươi phút đi bộ. Cái anh Vệ Từ Hiên này có bị bệnh thần kinh hay không mà lại xuống xe ở đó, rồi lại gọi điện thoại về?

"Hình như cậu ấy đã xảy ra chuyện gì đó!" Bác Vương nói với vẻ hoảng hốt, ánh mắt biểu lộ sự lo lắng, "Ngay cả cậu ấy nói cái gì tôi cũng nghe không rõ lắm! Nhất định là cậu ấy không thể tự mình về được nên mới gọi điện thoại cầu cứu đấy!"

Dứt lời, ông vội vàng vàng đi giày, lớn tiếng gọi: "Tiểu Dương, Tiểu Dương!" Tiểu Dương là tài xế của nhà họ Vệ.

Kỳ Vân Vân theo sát phía sau bác Vương, "Tôi đi cùng với bác!"

Con đường này lái xe ước chừng chỉ cần năm phút đồng hồ, nhưng ngồi ở trong xe, hai người cũng vô cùng căng thẳng, mỗi giây mỗi phút đều trải qua rất khó khăn, ngoại trừ tài xế Tiểu Dương còn giữ được bình tĩnh.

"Ách. . . . . Cậu Từ Hiên bị làm sao? Đừng có căng thẳng quá! Cậu ấy nếu có thể gọi điện thoại được, hẳn là cũng chưa đến nỗi chết!"

"Phi phi phi! Mau cầm cái miệng của cậu lại cho tôi!" Bác Vương cất giọng giận dữ mắng mò.

Không lâu sau đó, bọn họ dừng xe ở ven đường, gần đó có một trụ điện thoại công cộng, dĩ nhiên, đây chính là trụ điện thoại Vệ Từ Hiên sử dụng để gọi về nhà, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng của Vệ Từ Hiên đâu.

"Cậu Vệ, cậu Vệ, cậu đang ở đâu?" Bác Vương sợ hãi vội vàng kêu to.

Đúng lúc này, cánh cửa của tiệm bán bánh mì bên cạnh tự động mở ra kêu “đình” một tiếng, một người phụ nữ có bộ dáng mập mạp chạy ra.

"Mọi người tới đón cậu ta phải không? Cảm ơn trời! Cậu ta đang nghỉ ngơi trong tiệm của tôi, mọi người mau vào đi." Bà dẫn ba người đi vào trong tiệm.

Vệ Từ Hiên nhìn thấy mọi người tới, liền vịn vào vách tường đứng lên, hần nhìn thấy kỹ Vân Vân được Tiểu Dương dắt đi về phía hần, bước chân có vẻ hơi loạng choạng, nhất thời sắc mặt trở nên xám ngắt như xác chết.

"Trời ạ! Vân Vân. . . . ." Hần hỏi nhỏ: "Phẫu thuật thất bại rồi sao?"

Giọng nói này. . . . . Không sai, đây chính là giọng nói của hần! Giọng nói này vẫn quanh quẩn trong đầu cô gần hai tháng nay! Kỹ Vân Vân không kìm chế được, toàn thân trở nên run rẩy, cô đẩy tay tiểu Dương ra, cơ thể run run từ từ đi tới trước mặt hần.

"Từ Hiên, chào đón anh về nhà."

"Cảm ơn trời đất, tôi còn tưởng rằng. . . . . Nếu mà thất bại, vậy mọi công sức cố gắng của chúng ta bỏ ra thật uổng phí!"

Câu nói này dường như rút cạn hết sức lực cuối cùng của Vệ Từ Hiên, cơ thể hần trở nên mềm nhũn, ngất xỉu ngã vào người của Kỹ Vân Vân.

"Mau tới giúp một tay!" Kỹ Vân Vân hét lớn.

Không cần cô gọi, Tiểu Dương đã sớm chạy tới.

"Hình như cậu Vệ. . . . . Bị thương!" Anh ta phát hiện bên trong áo sơ mi của Vệ Từ Hiên có quần một lớp băng, dường như còn rỉ máu, "Hai người đợi ở đây một lát, tôi sẽ lái xe đến cửa tiệm."

Tiểu Dương đưa Vệ Từ Hiên cho bác Vương đỡ, sau đó chạy ra ngoài.

Không lâu sau, mọi người nghe tiếng xe dừng ở cửa, sau đó Tiểu Dương cũng vội vã chạy vào, cùng bác Vương dìu Vệ Từ Hiên ra xe, Kỹ Vân Vân cũng theo sau, đặt Vệ Từ Hiên gối đầu trên đùi cô.

Lúc này vệ Từ Hiên đã rơi vào tình trạng hôn mê, nên hoàn toàn không biết mình đang nằm trên đùi của Kỹ Vân Vân.

Ngay sau đó, xe đã chạy về tới nhà họ Vệ.

"Bác Vương, trước tiên dìu cậu Vệ vào phòng đã; Cô Vân Vân, cô gọi điện thoại cho bác sĩ Lâm, số điện thoại của ông ấy ở trong sổ ghi chép phía trên đó!"

Nhìn động tác của hai người rối loạn, Kỹ Vân Vân run rẩy nhấn phím điện thoại, trong lòng âm thầm cầu nguyện bác sĩ Lâm đang rảnh rỗi.

Điện thoại rất nhanh nhắc máy, sau khi nghe cô kể lại mọi chuyện, bác sĩ Lâm bình tĩnh nói: "Đừng lo lắng, tôi lập tức đến ngay."

Gọi được bác sĩ khiến trong lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn, sau khi gác điện thoại, cô chạy lên lầu, xông vào phòng của Vệ Từ Hiên. Trên giường sắc mặt của Vệ Từ Hiên trắng bệch, áo sơ mi được cởi ra, ở bụng đang quấn một lớp băng dính đầy máu.

Kỹ Vân Vân cầm tay của hần, nhẹ nhàng cọ xát qua lại, như hy vọng rằng có thể làm cho hần cảm thấy ấm áp hơn. Bác Vương thấy cô đối với Vệ Từ Hiên có vẻ rất thâm tình, cho nên sau khi xử lý xong mọi chuyện, liền biết ý rời đi.

"Đừng đi. . . . . Đừng rời bỏ tôi. . . . . Vân Vân." Hần lẩm bẩm

Nước mắt tràn ra khóe mắt của Kỹ Vân Vân, cô dịu dàng nhìn hần hứa: "Em sẽ không đi đâu hết, anh muốn em ở cạnh anh bao lâu, thì em sẽ ở bấy lâu."

Không biết có phải nghe được lời cô nói hay không, mà dường như hần lại nặng nề chìm vào giấc ngủ mê man. Khi bác sĩ Lâm vào trong phòng để khám cho Vệ Từ Hiên, thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Ông vỗ nhẹ vào vai Kỹ Vân Vân, ý bảo cô nên tạm thời rời đi, yên tâm giao Vệ Từ Hiên cho ông.

"Làm phiền bác sĩ."

Kỹ Vân Vân lo lắng nhìn Vệ Từ Hiên đang nằm trên giường, sau đó xoay người rời đi, để bác sĩ Lâm cẩn thận kiểm tra cho hần.

Thời gian dường như đã trôi qua cả một thế kỷ, cô cứ đi lại lại ngoài hành lang, đôi mắt không ngừng liếc nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt. Cuối cùng bác sĩ Lâm cũng bước ra cửa, sắc mặt xem ra có vẻ nặng nề và nghiêm trọng.

Kỹ Vân Vân sốt ruột bước tới gần, "Bác sĩ Lâm, sao rồi ạ?"

"Vợ chồng bác Vệ có ở đây không?"

"Không có ai ở đây cả."

"Ừ. Vậy thì. . . . ." Bác sĩ Lâm nhủ chặt chân mày. "Cô có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân hay không?"

Kỷ Vân Vân lắc đầu, sự lo lắng hiện hết lên trên mặt, "Không có, nhưng có điều. . . . . Tôi nghĩ ở đây có rất nhiều người có thể giúp tôi!"

Bác sĩ Lâm nhìn cô một cái, rồi chậm rãi nói: "Tình trạng của cậu ta tệ hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi, vết đâm trên bụng mặc dù đã được xử lý và khâu lại, nhưng do không được chăm sóc tốt nên đã có nguy cơ bị nhiễm trùng. . . . ."

"Vết đâm?"

"Cô không biết sao?" Bác sĩ Lâm kinh ngạc dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp: "Vài tuần trước, Từ Hiến đến bệnh viện tìm tôi, lúc ấy, trên người cậu ta bị đâm mấy nhát, bị thương không nhẹ, nhất là vết thương do dao đâm ở bụng."

"Tại sao lại như vậy chứ?"

"Tình hình chi tiết tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết hình như công ty của cậu ta ở Canada có nội gián, những dự án cơ mật của công ty bị bán ra bên ngoài, vì muốn ngăn cản Từ Hiến tiếp tục điều tra chuyện này, nên hình như đối phương đã thuê sát thủ để cảnh cáo hắn, Từ Hiến vừa mới quay về Đài Loan không lâu, liền bị cô đồ theo dõi. . . . ."

"Khó trách anh ấy không có trở lại gặp tôi. . . . . Nhưng tại sao anh ấy không gọi điện thoại về đây?" Sắc mặt Kỷ Vân Vân trắng bệch như tờ giấy.

Bác sĩ Lâm thở dài, "Thằng nhóc này từ nhỏ đã quen chịu đựng mọi khó khăn và đau khổ một mình. Tôi nghĩ, hắn không muốn liên lạc với người nhà, có lẽ là vì không muốn liên lụy tới họ!"

Kỷ Vân Vân thở dài, dù sao chẳng nữa, cuối cùng Vệ Từ Hiến cũng đã về đến nhà rồi. . . . .

"Trong này có một số thuốc kháng viêm và hạ sốt, cô nhớ cho cậu ta uống." Bác sĩ Lâm nhìn đồng hồ đeo tay, "Tôi phải đi rồi, nếu vào ban đêm bệnh tình của cậu ta có bất kỳ chuyển biến gì, nhớ gọi điện thoại cho tôi, sáng mai trước khi tôi vào bệnh viện, sẽ ghé sang đây kiểm tra lại cho cậu ấy."

"Bác sĩ Lâm, cảm ơn bác sĩ." Kỷ Vân Vân nhìn hắn mỉm cười vẻ cảm kích.

Khi bác sĩ Lâm ra về, mấy tiếng sau đó giấc ngủ của Vệ Từ Hiến rất bất ổn.

Sắc mặt hắn rất tệ, hai gò má lõm xuống, dưới hai mắt là những quầng thâm mệt mỏi.

Có người muốn hại Vệ Từ Hiến, đến tột cùng là những người nào đây?

Kỷ Vân Vân suy nghĩ, đầu ngón tay mảnh mai không tự chủ được khẽ xoa nhẹ bờ môi của hắn, trong lòng có chút mơ hồ. . . . .

Sau đó, không kịp suy xét thêm điều gì nữa, cô cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nóng hổi của hắn, dọc theo cằm đi tới bờ môi bởi vì sốt cao mà bị khô nẻ, quên luôn mình là con gái nên cần phải thận trọng, cô dán đôi môi của mình lên môi hắn, cho tới khi cơ thể bất an của hắn nhúc nhích thì mới vội vàng dời môi đi.

Trong ánh trăng mờ lung, có một người đang rên rỉ, âm thanh vừa nặng nề vừa khàn đục.

Kỷ Vân Vân đang mơ màng nằm lật tới lật lui trên giường, đột nhiên giật mình tỉnh dậy, nhảy xuống giường, chạy tới bên cạnh Vệ Từ Hiến.

Ánh mắt của hắn nhắm chặt, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ không ngừng.

Kỷ Vân Vân đưa tay chạm nhẹ vào trán của hắn, mới phát hiện trán của hắn nóng vô cùng, nhưng nhiệt độ cơ thể lại rất thấp, cả người run rẩy không cách nào kiểm soát được.

Trời ơi! Cô nên làm cái gì?

Cô vội vã chạy xuống cầu thang, đến tủ lạnh và tìm được cái túi chườm lạnh, sau đó lại vào phòng tắm lấy một chiếc khăn lông khô, gói kỹ túi chườm lạnh lại, rồi quay trở lại phòng của Vệ Từ Hiến, áp túi chườm lên trán của hắn. Động tác của cô dường như đánh thức hắn, Vệ Từ Hiến cố gắng mở mắt ra.

"Vân Vân. . . . ."

"Em đang ở đây." Cô dịu dàng xoa bờ vai của hắn.

"Tôi cứ nghĩ là em đã đi rồi." Hắn rên nhẹ, mơ màng nắm chặt tay cô.

Cô ngả người về phía trước, kéo luôn cả tấm chăn trên giường của mình đắp lên người hắn, nhưng không có một chút tác dụng nào, thậm chí hắn còn run rẩy dữ dội hơn.

Cô cần môi, giết mình khi hắn đưa mặt dán sát vào lòng bàn tay của mình, dường như muốn tìm một chút ấm áp trên người cô.

Động tác này khiến cô lóe lên một suy nghĩ, do dự một giây, rồi cô bèn quyết định, tắt đi đèn, cởi hết áo quần trên người mình, vén tã chắn đang đắp trên người hắn ra, nằm xuống bên cạnh hắn, vòng tay ôm trọn cơ thể hắn, giống như một con bạch tuộc tám chân cuốn chặt lấy hắn.

Vệ Từ Hiên kinh ngạc thở hồn hồn, "Vân Vân, em không thể. . . . ."

"Đừng. . . . . Không cần lo lắng, đây là biện pháp duy nhất có thể làm cho anh ấm lại, hãy ngoan ngoãn nằm yên, không được cử động!"

Hắn quá yếu ớt, không còn hơi sức để giãy giụa, cũng không muốn chống cự lại làn hơi ấm áp từ cơ thể cô tỏa ra.

Nhiệt độ cơ thể cô từ từ truyền qua người hắn, những con run rẩy cũng từ từ giảm bớt và từ từ dịu lại.

Không khí trong phòng thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng hít thở của nhau.

Trong bóng tối, vệ Từ Hiên vươn tay ra ôm chặt cơ thể cô, càng lúc càng ôm chặt.

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào tai cô, khiến cơ thể cô chợt nóng bừng lên, cô nên cảm thấy xấu hổ, thậm chí là sợ hãi, đêm khuya như thế này, cô nam quả nữ ôm nhau. . . . . Nhưng cô không cảm thấy sợ, cũng không thấy xấu hổ, giống như việc Vệ Từ Hiên ôm cô như thế, cũng là chuyện tự nhiên và bình thường. . . . .

Vệ Từ Hiên nghiêng mặt qua, bờ môi của hắn tìm đến môi cô.

Cô chưa bao giờ biết rằng một nụ hôn lại có thể gọi lên cảm giác mạnh mẽ như vậy, cũng chưa bao giờ biết rằng trong cơ thể mình lại tồn tại nhiệt tình như vậy.

Cô choáng váng bám chặt bờ vai của hắn, theo bản năng hôn trả lại hắn, trong giờ phút này, cô quên hết tất cả mọi thứ, quên mình là ai, quên mình ở đây làm gì. . . . . Thời gian không còn ý nghĩa, câu trả lời cũng không còn quan trọng.

Cuối cùng Vệ Từ Hiên cũng buông cô ra. Hô hấp của hắn trở nên không ổn định, giọng nói thì hỗn loạn, "Trời ơi! Vân Vân, em ấm áp như thế, mềm mại như thế. . . . ."

Giọng nói của hắn dần dần trở nên khàn đục, sự kích động vừa rồi đã làm hao hết thể lực còn sót lại của hắn. Hắn gục đầu vào vai cô, hơi thở từ từ điều hòa trở lại.

Theo bản năng cô giơ tay lên, vuốt nhẹ vào mái tóc đen dày của hắn, sau đó cô cảm thấy ở trên người cô, cơ thể hắn từ từ thả lỏng, hô hấp dần dần chậm lại.

Cô biết hắn đã ngủ rồi, nếu như giờ phút này cô mà cử động, sợ rằng sẽ làm hắn thức dậy!

Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng quyết định duy trì tư thế như cũ.

"Dù sao mình cũng luôn luôn dậy rất sớm, sáng sớm mai liền chạy về phòng, sẽ không ai biết. . . . ." Cô tự nói với mình, rồi vùi đầu thật sâu vào trong gối.

Khi hai người nằm sát gần nhau như thế, không biết vì sao, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, khóe miệng hơi kéo lên biến thành một vòng cung thật đẹp, mang theo nụ cười xinh đẹp này, cô cũng rơi vào giấc ngủ.

Giờ phút này, không ai phát hiện ra, cửa phòng bị kéo ra tạo thành một khe nhỏ. . . . .

Vệ Trọng Kiệt nắm chặt tay thành quả đấm, hàm răng nghiến chặt kêu ken két, "Vệ Từ Hiên! Mặc dù tao chưa giết được mày, nhưng tao cũng sẽ không để cho mày được như ý muốn đâu, mày hãy chờ đó mà xem!"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, Kỳ Vân Vân vừa ăn sáng xong, đúng lúc cầm tờ báo đi xuống lầu, lại gặp Vệ Từ Hiên đứng uống cà phê ở bên cạnh bàn ăn.

Hắn mặc một cái quần jean đã phai màu, một cái áo thun màu xanh nhạt, râu ria đã được cạo sạch sẽ, sắc mặt cũng trở nên hồng hào hơn, nhìn hắn xem ra rất gọn gàng sạch sẽ, hơn nữa. . . . . Về tuần tú khiến người ta cảm thấy rung động.

"Chào buổi sáng." Hắn nhìn cô chào hỏi bình thường, nhưng vẻ mặt lại sâu không lường được.

"Chào buổi sáng." Vì không biết làm gì nên cô đã tự rót cho mình một ly cà phê.

Buổi sáng cô đã cố tình dậy rất sớm, thừa dịp không ai phát hiện thì cầm lấy quần áo của mình chạy vội về phòng.

Cô không thể xác định được Vệ Tử Hiên có nhớ rõ tất cả những chuyện đã xảy ra tối hôm qua không, nhưng, khi nhìn thấy hắn, cô không nhận được cả khuôn mặt nhỏ nhắn đồ hồng lên. Khi hắn bước đi, cô nhận thấy rằng hắn vẫn còn gặp rất nhiều khó khăn.

"Vết thương còn đau không?" Cô không nhận được hỏi.

"Có một chút." Hắn trả lời.

"Vậy. . . . . Hôm nay anh cảm thấy như thế nào?"

"Ngọt ngào muốn chết luôn!" Giọng điệu của hắn dường như có chút phiền chán, "Nếu cứ tiếp tục nằm ở trên giường, có lẽ tôi sẽ buồn chán đến phát điên lên mất."

"Vậy thì ra ngoài đi dạo nha! Sẽ không có ai ngăn cản anh." Kỳ Vân Vân cố tình giả bộ như không để ý.

"Hôm nay em có kế hoạch gì chưa?"

"Ách. . . . ." Kỳ Vân Vân xoay người lại, cẩn thận bỏ đường và sữa tươi vào ly cà phê, "Không có, em vừa mới thức dậy, còn chưa sẵn sàng bắt đầu công việc!"

"Vậy thì, chúng ta cùng đi ra ngoài tản bộ, hoặc là đi ăn cơm dã ngoại gì đó. . . . . Em thấy thế nào?" Hắn ngồi thẳng người, đôi mắt nhìn dán vào cô thật chăm chú.

Trái tim Kỳ Vân Vân như ngừng đập một nhịp, "Em. . . . . Em rất vui lòng."

"Cám ơn em, vậy để tôi kêu người giúp việc chuẩn bị một ít đồ ăn trưa và kiểm tra xem tình trạng xe như thế nào. Nửa giờ sau gặp nhau ở nhà để xe, có được không?"

Kỳ Vân Vân gật đầu một cái, nhìn bóng dáng mạnh mẽ của hắn đi xuống nhà bếp, một niềm vui sướng mãnh liệt trào dâng lên khắp toàn thân cô.

Không lâu sau, bọn họ lái xe đi tới một dòng suối.

Con đường rải đá bên cạnh dòng suối phủ đầy cây xanh, hoàn toàn che khuất ánh nắng mặt trời chói chang, khe suối trong veo nhìn thấy tận đáy, những dòng nước đang chảy róc rách róc rách, làn gió mát nhẹ nhàng lướt qua càng làm cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Nếu có cơ hội về miền quê dạo chơi nhiều hơn một chút, thực sự cảm thấy rất thoải mái!

Cô vẫn nhớ rằng Vệ Trọng Kiệt không hề có một chút hứng thú nào đối với những hoạt động ngoài trời, trong cuộc sống của hắn chỉ có mục tiêu và tham vọng sự nghiệp cùng đồng hành, muốn cùng hắn đi dạo trên những con đường nhỏ rợp bóng mát ở vùng quê, thì giống như là chui vào đám rỗng hang hồ. . . . .

Vệ Tử Hiên chọn một khoảng đất bằng phẳng, trải thảm ra, rồi dựng một cái dù, tiếp theo lấy từ trên xe xuống một hộp đồ ăn, đem tất cả những thứ hắn đã chuẩn bị đặt hết xuống.

Bên trong chiếc giỏ trúc có một ít bánh mì sandwich, nước trái cây và vài món kho, Kỳ Vân Vân vui vẻ ăn uống và hưởng thụ không gian thoải mái và mộc mạc này. Trong lúc đó, bọn họ nói chuyện không nhiều lắm, nhưng cả hai đều thấy rất thoải mái. Sau khi thưởng thức xong bữa trưa, Vệ Tử Hiên ngáp dài một cái, tiện tay cuộn một góc thảm lại làm thành một cái gối, ngã người ra sau nằm xuống.

"Tôi chỉ ngủ một lát thôi, em không để ý chứ?"

"Em không nghĩ rằng anh cần sự đồng ý của em!"

Nằm xuống rồi mới hỏi tới vấn đề này, không cảm thấy câu hỏi này quá dư thừa hay sao? Kỳ Vân Vân liếc hắn bĩu môi.

"Không sai!"

Hắn mỉm cười rồi lại ngáp một cái, sau đó nhắm mắt lại, rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp, hơi thở trở nên nhẹ nhàng và đều đặn.

Thấy hắn ngủ say, Kỳ Vân Vân không nhận được cúi đầu quan sát hắn.

Sắc mặt của hắn vẫn còn một chút tiều tụy. Không kịp suy nghĩ quá nhiều, cô đau lòng nhẹ nhàng vén vài sợi tóc vương trên trán hắn, ngây thơ không phát hiện ra rằng đây là một động tác rất thân mật, chờ khi cô ý thức được mình đã làm gì, thì khuôn mặt nhỏ đã đỏ ửng lên, cô đột ngột đứng lên, tựa như muốn che giấu một điều gì đó, nên hướng về phía sau rừng cây đi tới.

Men theo những phiến đá trải thành những bậc thang dài lê thê, cô bị tiếng nước chảy róc rách hấp dẫn, không nhận được còi giầy ra, bước vào lòng suối.

Một tay cô xách giày, một tay kéo váy, đi dọc theo dòng suối, làn nước lạnh như băng khiến cô nổi cả gai ốc.

Dọc theo bờ suối nở đầy những khóm hoa dại không biết tên, thuận tay cô hái một nhánh hoa màu hồng tím, vừa ngẩng đầu lên, tầm mắt của cô liền đối diện với cặp mắt thâm thúy của Vệ Tử Hiên, cô giật mình hoảng sợ, nhánh hoa đang cầm trên tay rơi vào giữa dòng suối.

"Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn dọa em." Hắn vừa ngồi bật dậy từ tấm thảm, đi về phía cô, "Tôi chỉ không nhận được khi nhìn thấy em đang đứng ngây ngẩn cả người."

Kỷ Vân Vân mắc cỡ đến đỏ hết cả tai, cô không biết làm sao bèn cúi người xuống, vót nhánh hoa nhỏ màu tím đang lượn quanh đôi chân trần của mình, cố gắng nói lảng sang chuyện khác: "Anh xem, những cánh hoa màu tím này dịu dàng, kiều diễm đến như thế, đúng thật là kiệt tác của tạo hóa."

Cô ngừng lại, cảm thấy vui sướng vì sự hồi phục thị lực của mình giống như một kỳ tích, quá khứ đã qua một lần nữa lại lướt qua tâm trí, trong khoảnh khắc, nước mắt đã làm mờ đôi mắt của cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Vệ Tử Hiên nở một nụ cười chân thành nhất.

"Nếu như không có anh, em không cách nào thấy vẻ đẹp của những đóa hoa này rồi, Tử Hiên, em thật sự không biết phải biểu đạt lòng biết ơn của mình đối với anh như thế nào cho đúng."

Sắc mặt của Vệ Tử Hiên đột nhiên trầm xuống, "Tôi không muốn em biết ơn." Giọng nói của hắn lạnh nhạt, lạnh lùng và có vẻ xa cách.

Về mặt Kỷ Vân Vân ngây ngẩn nhìn hắn, không hiểu mình đã nói sai cái gì, "Em thật sự biết ơn anh. . . . ."

"Chính vì nguyên nhân đó mà em chịu chăm sóc cho tôi sao? Chính là lý do mà em sẵn sàng lên giường để sưởi ấm cho tôi sao?" Hắn gằn từng chữ hỏi.

Kỷ Vân Vân một lần nữa khuôn mặt lại đỏ bừng, bất lực xua xua cả hai tay, "Không phải như thế!"

"Đây chính là nguyên nhân mà em sẵn sàng cùng tôi ra ngoài ăn cơm dã ngoại sao? Bởi vì biết ơn?" Vệ Tử Hiên không chút để ý tới lời giải thích của cô, không chút thương tình nói tiếp.

"Cho dù vì lý do muốn tỏ lòng biết ơn nên mới cùng anh đi chơi, vậy có gì không đúng? Anh cũng là vì muốn bù đắp cho những sai lầm của Trọng Kiệt, nên mới đối xử tốt với em, không phải sao?"

"Từ khi em đến nhà tôi, thời gian ở cùng Trọng Kiệt có lẽ không ít nhỉ Nghe bác Vương nói, dường như hai người ở bên nhau rất vui vẻ!"

Kỷ Vân Vân tròn mắt ngơ ngẩn nhìn hắn. "Em và Trọng Kiệt ở cùng một nhà, không thể nhìn thấy nhau mà nhắm mắt làm ngơ được!"

"Hừ! Ở cùng một nhà? Em không phải không biết chứ? Trọng Kiệt có một căn hộ ở khu Đông, bình thường mọi khi không ở trong nhà!"

"Vậy. . . . . Có lẽ vì anh ấy muốn ở cùng với em!" Kỷ Vân Vân nhún vai nói.

"Vậy em thì sao? Em vẫn còn yêu nó sao?" Ánh mắt hắn dường như muốn bắn ra tia lửa.

Kỷ Vân Vân hást cảm lên, bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào hắn.

"Có lẽ thế." Cô tỉnh bơ nói, ít nhất, cô hy vọng mình cứ tỉnh bơ như thế.

"Vân Vân, em thật sự chưa đủ thông minh!"

"Em đối với Trọng Kiệt có cảm giác gì, có quan hệ với anh sao?"

Đôi mắt của hắn hơi nheo lại, "Bởi vì tôi biết nó muốn quay lại với em."

"Sao anh biết được? Hai người đã rất lâu không gặp nhau rồi!"

"Tôi. . . . ." Hình như hắn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại ngừng lại, "Tôi hiểu nó rất rõ."

Kỷ Vân Vân nhìn chằm chằm vài hắn một hồi lâu, "Hai người vì sao lại ghét nhau như thế?"

Vệ Tử Hiên mím chặt miệng, "Tôi chưa bao giờ nói là tôi ghét nó."

"Khẩu thị tâm phi!" (Nghĩ một đường nói một nẻo)

"Trọng Kiệt muốn như thế nào, đó là chuyện của nó, tôi không muốn hao phí sức lực vào những chuyện này. Hiện tại tôi chỉ muốn biết em có cảm giác như thế nào với nó mà thôi."

Cô dừng một lát, nhìn hắn một hồi lâu, rồi nhẹ nhàng thở dài.

"Từ Hiên, vết thương của anh còn chưa khỏi, vào lúc này, em không muốn tranh cãi với anh! Em và Trọng Kiệt gặp lại nhau cũng đã là chuyện của một tuần trước rồi, khoảng hơn một năm nay, em cũng chưa từng gặp lại anh ấy, làm sao em có thể biết được cảm giác của mình đối với anh ấy như thế nào chứ?"

"Hừ! Khi Trọng Kiệt gọi điện thoại cho tôi, lại không nói như vậy. . . ." Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm, rồi đưa tay cầm lấy cánh tay nhỏ bé của cô, muốn kéo cô ra đồng tuổi nhỏ.

Không ngờ, hai chân cô mất thăng bằng, cả cơ thể ngã vào trong lòng hắn.

Đột nhiên tiếp cận gần sát như thế khiến nhịp tim cô đập dồn dập, cô ngẩng đầu lên, nhận thấy ánh mắt của Vệ Từ Hiên thay đổi, nhịp tim cô lại càng đập nhanh hơn, cố gắng muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn, nhưng hai tay của hắn lại gắt gao ôm chặt lấy cô.

"Sáng nay khi nhìn thấy em đi vào phòng ăn, tôi đã muốn làm như vậy rồi. . . . ." Đầu của hắn từ từ cúi thấp xuống.

Kỷ Vân Vân không nói gì khép chặt đôi mắt, không biết có phải mình bị thôi miên rồi hay không, cô cảm thấy bờ môi của hắn nhẹ nhàng phớt qua môi cô, rồi sau đó phủ chụp thật chặt lên môi cô. . . . .

Vân Vân không kim lòng được trở nên run rẩy, sự kích thích mãnh liệt cùng choáng váng tấn công cô cùng một lúc, khiến cô có phản ứng không vững, sức lực toàn thân dường như đều bị giờ khắc này rút thật sạch sẽ.

Mặt trời dường như biến mất, những chú chim cũng ẩn mình, tiếng suối chảy róc rách cũng như ngừng lại. Toàn bộ cảm giác của cô lúc này chỉ cảm nhận được Vệ Từ Hiên. Mãi cho đến bây giờ cô mới hiểu được, thì ra cô chờ đợi nụ hôn này, chờ đợi đã rất lâu rồi. . . . .

Đột nhiên, Vệ Từ Hiên đẩy cô ra, Kỷ Vân Vân nhất thời đứng không vững, thiếu chút nữa ngã vào lòng suối, may mà hắn lại rất nhanh vươn cánh tay dài ra mạnh mẽ kéo cô lại. Hắn nắm tay cô thật chặt, đôi môi mím lại thành một đường thẳng.

Kỷ Vân Vân hốt hoảng nhìn hắn, ánh mắt sợ hãi và bối rối.

Hắn làm như vậy là có ý gì? Cô thật sự không thể giải thích được vì sao phản ứng của hắn đột nhiên lại thay đổi như thế.

"Lúc Trọng Kiệt hôn em, em cũng sẽ có phản ứng như thế này sao? Nó cũng giống như tôi đánh thức dục vọng của em sao? Vân Vân, hãy nói cho tôi biết!"

Về bị tổn thương dần dần lan tỏa khắp gương mặt Kỷ Vân Vân, "Buông tôi ra! Tại sao anh lại hỏi tôi vấn đề này? Tất cả những chuyện này chỉ là một trò chơi đối với anh thôi, phải không? Anh chỉ muốn chứng minh anh mạnh mẽ hơn so với Trọng Kiệt, có đúng không? Anh. . . . Anh là sắc lang, vô lại, lưu manh! Anh buông tôi ra!" Kỷ Vân Vân hét lên giận dữ.

"Tôi không cần phải chứng minh với Trọng Kiệt cái gì hết!" Vệ Từ Hiên lắc cô thật mạnh, "Bất kể Trọng Kiệt nói với em cái gì, thì từ trước tới giờ tôi cũng không có thói quen chiếm đoạt đồ vật của người khác!"

Hắn đột nhiên ngừng lại, ánh mắt sắc bén như dao, "Mấy ngày nay. . . . Trọng Kiệt cầu xin em nối lại tình yêu, có đúng không?"

". . . . ." Hắn dường như rất có hứng thú với vấn đề này.

Đôi mắt Vệ Từ Hiên thoáng nheo lại, "Em đáp ứng?"

"Không có." Cô thành thật trả lời, trong thoáng chốc, vẻ mặt của hắn giống như trút được gánh nặng, nhưng vẻ mặt đó chợt lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, nhanh đến nỗi khiến Kỷ Vân Vân nghĩ rằng mình chỉ đang tưởng tượng mà thôi.

"Cô gái thông minh!" Vệ Từ Hiên gật đầu một cái, ngữ điệu không buồn cũng chẳng giận, nhưng lời nói đã tiết lộ ra rất nhiều cảm xúc.

"Vi sao anh không muốn em và Trọng Kiệt ở bên nhau? Chuyện này đối với anh mà nói, có gì khác biệt sao?" Cô tò mò hỏi.

"Nếu em và Trọng Kiệt ở bên nhau, như vậy có phần không công bằng đối với em, nó cần bản không xứng với em!"

"Vậy sao? Đây chính là lý do?"

"Nếu như có lý do nào khác, tôi cũng không có ý định nói cho em biết."

Dường như câu trả lời của Kỷ Vân Vân khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm, Vệ Từ Hiên cười lên có chút nghịch ngợm, nụ cười ấy chạm vào trái tim của Kỷ Vân Vân.

Sau cả một ngày chung đụng với một người đàn ông đẹp trai, sau rất nhiều cuộc nói chuyện, sau nụ hôn mãnh liệt của hắn như vậy, sau sự vui vẻ, tức giận, đùa giỡn cùng tranh cãi, lúc này Vệ Tử Hiên càng biểu lộ rõ vẻ chân thật, sâu sắc hơn bất kỳ lúc nào khác, lại càng . . . . . hấp dẫn cô hơn.

Hấp dẫn cô? Vân Vân thoáng sửng sốt. Tại sao cô lại có cảm giác mình bị hắn hấp dẫn, thậm chí . . . . . Đúng như lời Trọng Kiệt nói, tại sao cô lại để ý đến tất cả những chuyện lớn nhỏ có liên quan đến Tử Hiên như vậy? Chẳng lẽ cô đã . . . . . Yêu hắn?

"Em sao thế?" Nhìn cô im lặng suy nghĩ, hắn không hiểu hỏi.

"Không có. . . . . Không có gì, em chỉ là . . . . . Có chút mệt mỏi thôi."

"Sắc mặt của em xem ra có phần hơi nhợt nhạt." Vệ Tử Hiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi!"

Kỷ Vân Vân đi theo phía sau hắn, hai người thu dọn mọi thứ bỏ vào trong xe.

Sự im lặng lan tỏa xung quanh hai người họ, dần dần tạo thành một bầu không khí kỳ lạ.

Khi về đến nhà, trong nhà để xe có thêm mấy chiếc xe.

"Họ đã trở về!"

"Em cứ nghĩ rằng sớm nhất cũng phải mai họ mới về !"

"Tôi cũng thế."

Giọng điệu của hắn một lần nữa trở nên không buồn không vui, điều này khiến Vân Vân lại bắt đầu căng thẳng. "Họ mà biết anh đã về, nhất định sẽ rất mừng đấy!"

Vệ Tử Hiên nhún vai thờ ơ, "Có lẽ thế! Em có cần tới chào hỏi họ một tiếng không?"

Thật sự cô đã rất mệt mỏi, mới đầu cô rất muốn nhanh chóng trở về phòng của mình. Nhưng khi biết vợ chồng nhà Vệ đã trở về, cô liền thay đổi chủ ý. . . Có lẽ là vì muốn xem hai người họ đối xử với Vệ Tử Hiên như thế nào.

"Có." Cô theo vệ Tử Hiên đi vào phòng khách.

Mẹ Vệ đang ngồi ở phòng khách xem báo chí, nghe thấy âm thanh bọn họ đến gần, ngẩng đầu lên, nhìn hai người cười rạng rỡ.

"Vân Vân, Tử Hiên! Hai con đi chơi về rồi sao?" Bà đứng lên chào đón hai người, chân váy lụa màu xám tro dưới chân bà lay động thành những gợn sóng lăn tăn, "Tử Hiên, thật vui khi thấy con về nhà."

Vệ Tử Hiên bước tới cầm tay của bà, nhưng điều làm Vân Vân kinh ngạc chính là, hắn nhìn mẹ Vệ cười rất ấm áp, đương nhiên là thật lòng yêu quý mẹ kế của mình.

"Chào Di, rất vui khi gặp lại Di, Di càng ngày càng đẹp ra!"

"Con thật đúng là mồm mép láu lỉnh!" Mẹ Vệ cười rất vui vẻ, "lúc này có con ở đây thật sự là quá tốt! Trọng Kiệt không có ở nhà, Di đang lo lắng không có ai làm bạn với vân Vân!"

"Bác Vệ, Trọng Kiệt không về cùng với hai bác sao?" Kỷ Vân Vân hỏi.

"Ừ, sau khi hai bác đến Mỹ, liên tục bận rộn chuyện của riêng mình! Còn nó lại bận chuyện của công ty, bác với bác gái cùng nhau đi du lịch khắp nơi." Bà Vệ nói.

"Đúng rồi! Tử Hiên, Vân Vân, bây giờ tới nay vợ chồng Hoàng tổng giám đốc tới đây ăn cơm, hai con còn nhớ Hoàng tổng giám đốc chứ?"

Hoàng tổng giám đốc? Ngoại trừ có nhiều tiền của ra, Kỷ Vân Vân đối với ông ta thật sự không có ấn tượng gì đặc biệt.

"Vậy cháu lên lầu thay quần áo trước đã." Trên người cô toàn là cỏ vụn.

"Không cần! Em mặc như vậy cũng rất đẹp rồi!" Vệ Tử Hiên cười khẽ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Kỷ Vân Vân.

"Tử Hiên, không được vô lễ với Vân Vân!" Giọng nói ba Vệ lạnh như băng, dường như vô cùng bất mãn với hành động của hắn.

Trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ. Vệ Tử Hiên từ từ xoay người, bước tới đối diện với đôi mắt sắc lạnh của Vệ Hoàng Thiên, "Cha, hình như cha rất không vui khi nhìn thấy con?"

"Cái thằng nhóc này, lại đang nói những lời vô vị gì thế!" Về mặt ba Vệ không vui. "Ta. . . . ."

"Thiên Hoàng, tôi đây uống ly trà được không?" Mẹ Vệ vội vàng nói chen vào, cắt ngang cuộc đối đầu của hai người, "Đây là trà Ô Long mà anh thích nhất đó, em vừa mới pha xong. Từ Hiên, chuyện của công ty con xử lý như thế nào? Mọi chuyện đều xong hết rồi sao?"

"Từ Hiên, anh ấy. . . . ."

Kỷ Vân Vân vừa định lên tiếng, thì Vệ Từ Hiên ngắt lời cô.

"Xong hết rồi Di. Bọn con đồ đã nhận tội, việc kinh doanh buôn bán của công ty cũng khôi phục lại bình thường rồi."

Đây là tin tức mà sáng sớm hôm nay công ty ở Canada đã gửi tới.

"Ừ, không có việc gì nữa, thì quay về công ty sớm đi! Học hỏi Trọng Kiệt một chút, đàn ông mà! Phải lấy sự nghiệp làm trọng. . . . ."

Nghे vậy, Kỷ Vân Vân có chút tức giận, cô ưỡn thẳng lưng, xiết chặt nắm tay lại hai bên người.

Ánh mắt của cô như có lửa, giọng nói trong trẻo vang lên: "Bác Vệ, xin thứ lỗi vì cháu không thể đồng ý với ý kiến của bác, bác có biết không? Từ anh Từ Hiên vì. . . . ."

"Được rồi, Vân Vân, sắp tới sáu rưỡi rồi! Bây giờ là khách đến nhà, có nhớ không? Nếu em muốn tắm và thay quần áo, thì phải nhanh lên." Vệ Từ Hiên không nói thêm câu nào nữa bèn kéo Kỷ Vân Vân lên lầu, để lại Vệ Thiên Hoàng giương mắt tức giận nhìn bọn họ rời đi.

Vừa đến tầng ba, Vệ Từ Hiên lập tức buông Vân Vân ra.

Cô phát hiện trong ánh mắt của hần trần ngập nụ cười, còn có một số ý tứ mà cô không cách nào hiểu được.

"Vân Vân, không thể tin được, khi em nóng giận thì thật đáng sợ!"

"Thật xin lỗi." Hai gò má của cô tự nhiên nóng lên đỏ ửng, "Em không nên nóng giận, bác Vệ nhất định sẽ đánh giá em là một người phụ nữ chanh chua, nhưng mà em thật sự rất tức giận. . . . ."

"Có thể thấy được em rất tức giận, tôi nghĩ. . . . . Em sẽ rất chung thủy với người yêu của em, đúng không? Em nhất định sẽ không tiếc cả bản thân để bảo vệ anh ta!"

"Có lẽ là thế! Nếu như em tin tưởng vào hành động và lời nói của anh ấy, nhưng nếu là ngược lại. . . . . Nhất định em cũng sẽ không yêu anh ấy nữa." Vân Vân suy nghĩ một chút, bởi vì trước kia cô chưa từng nghĩ về những vấn đề này.

"Nếu nói như vậy, thì em tin tưởng những hành động và lời nói của Trọng Kiệt hay sao?"

"Không!" Vân Vân ngẩng đầu lên, thốt ra câu trả lời không chút nghĩ ngợi.

"Tại sao?"

"Bởi vì. . . . . Bởi vì thế giới của anh ấy đối với em mà nói không chân thật, và. . . . . Cũng không đủ thành thật."

Vệ Từ Hiên gật đầu một cái, ánh mắt hần thoáng lóe lên một tia thỏa mãn lạ kỳ.

Kỷ Vân Vân ngờ ngác nhìn bóng lưng hần rời đi, đối với vấn đề hần vừa hỏi, cùng với câu trả lời của chính mình, vẫn cảm thấy rất hoang mang.

Cuối cùng cô cũng phát hiện, cô không yêu Trọng Kiệt, bây giờ không yêu, có lẽ ngày trước cũng vậy. . . . . Chưa từng yêu. Nói một cách chính xác hơn, cô thật sự chưa bao giờ hiểu rõ Trọng Kiệt, chỉ vì đáng vẻ đẹp trai bên ngoài cùng sự chu đáo của anh ta, khiến cô nhất thời bị mê hoặc nhưng lại cứ ngỡ đó là tình yêu.

Kỷ Vân Vân khó khăn nuốt nước miếng, đối với sự thật vừa phát hiện cô không biết nên làm thế nào, nhưng, biết rõ dù sao vẫn tốt hơn không biết, không phải sao? Cô đã hiểu mình và Trọng Kiệt không thể nào đến với nhau được, mãi mãi cũng không thể.

Cô ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo trên tường, kim ngắn đã sắp chỉ vào con số bảy, cô nhanh chóng chạy về phòng của mình.

Từ Hiên nói đúng, nếu không nhanh một chút, thật sự cô sẽ xuống trễ!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Kỷ Vân Vân quan sát hình dáng của mình ở trước gương.

Mới vừa tắm xong khiến toàn thân cô toát ra một vẻ tươi mát, mái tóc dài đen nhánh như thác nước xõa xuống hai bờ vai.

Cô mặc một chiếc áo màu trắng và một cái quần dài màu đen, bộ quần áo này đơn giản đến bất ngờ, đây là cô cố ý mặc bộ trang phục này, vì cô hy vọng mình có vẻ người lớn một chút, cũng hy vọng mình có vẻ nghiêm túc một chút.

Không phải vì cô xem thường chính mình mà không mặc trang phục lộng lẫy.

Chỉ có điều . . . . .

Vệ Từ Hiên nhìn bộ dáng này của cô thì sẽ có ý kiến như thế nào đây?

Vân Vân lắc lắc đầu, ai thêm quan tâm hẳn sẽ nói những gì!

Đột nhiên, có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng của cô một tiếng.

"Vân Vân, chuẩn bị xong chưa?"

"Mời vào." Hô hấp của cô bắt đầu trở nên không ổn định, nhưng cô vẫn đem hết khả năng duy trì vẻ bề ngoài bình tĩnh.

Người ngoài cửa mới vừa bước vào, liền bị cô gái xinh đẹp trước mắt hấp dẫn thật sâu.

Cô tươi mát giống như loài hoa loa kèn hoang dã, da thịt trắng nõn, đôi ngươi đen nhánh, ánh lên vẻ kiên quyết và không sợ hãi.

"Em luôn luôn làm anh cảm thấy ngạc nhiên, anh thật không thể đoán được lần sau em sẽ xuất hiện trước mặt anh với hình dáng như thế nào, hoặc là nói những lời gì? Vân Vân, em đang mê hoặc anh, em biết không?"

Sau khi nhìn thấy người vừa tới, cô ngây ngẩn cả người.

Người xuất hiện lại là Trọng Kiệt!

"Sao lại là anh?"

"Chứ em cho rằng sẽ là ai?" Anh ta hỏi, ánh mắt dán chặt vào cô.

"Ách. . . . . Ý của em là, anh từ Mỹ trở về lúc nào?"

"Mới vừa xuống phi cơ." Anh ta nói, rồi bước tới phía cô một bước, "Em thật giống như. . . . . Rất miễn cưỡng khi nhìn thấy anh?"

"Em . . . . . Không có. . . . ."

"Có lẽ. . . . . Người em muốn gặp lúc này chính là Vệ Từ Hiên!" Anh ta nắm chặt hai vai cô, lòng bàn tay tăng thêm chút lực, "Đừng quên, em là vợ chưa cưới của Vệ Trọng Kiệt anh chứ không phải của Vệ Từ Hiên!"

"Vậy sao?" Ngoài cửa, Vệ Từ Hiên đứng lúc xuất hiện. "Hai người đã giải trừ hôn ước rồi, bây giờ cô ấy là người tự do."

"Nhưng, chúng ta có thể làm lại từ đầu, em nói có đúng không? Vân Vân."

"Em . . . . ."

"Vệ Trọng Kiệt, trước đây em đã không biết quý trọng cô ấy, bây giờ nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa?"

Vừa nói chuyện, Vệ Từ Hiên vừa mạnh mẽ tiến tới phía trước, gạt bàn tay của Trọng Kiệt đang bám chắc ở vai Vân Vân ra, bởi vì Trọng Kiệt dùng sức quá mạnh, nên trên làn da mềm mại và trắng nõn của cô hằn lên mấy vết đỏ.

"Anh. . . . ." Tự biết mình không phải là đối thủ của Vệ Từ Hiên, Vệ Trọng Kiệt hung ác trừng mắt nhìn hai người một cái rồi hậm hực đi xuống lầu.

"Từ Hiên, anh. . . . . Tại sao anh phải làm như vậy?" Sau khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Kỷ Vân Vân bèn hỏi.

"Anh thích em." Hắn nói đơn giản.

Kỷ Vân Vân hơi sững sốt.

Gọn gàng dứt khoát, không chải chuốt, cũng không dài dòng dây dưa....Đây quả thật đúng là phong cách của hắn, nhưng, cho dù tới nay hắn không nói những lời này, cô cũng đã sớm nhìn ra điều này từ những chuyện xảy ra giữa bọn họ.

"Anh hấp dẫn em sao? Giống như em hấp dẫn anh thật sâu?" Nhìn sâu vào đôi mắt của cô, hắn hỏi.

Nghe vậy, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, một rạng mây đỏ đã hiện lên trên đôi má phấn của cô.

"Đúng vậy. ...." Cô nói nhỏ.

Vệ Tử Hiên chậm rãi gật đầu một cái, như thể cô chỉ vừa xác nhận một việc hắn sớm đã biết.

"Anh rất vui vì em từ chối yêu cầu của Trọng Kiệt, anh phải nghĩ cách làm cho em không thể thay đổi quyết định này mới được."

Hắn cúi đầu xuống nhìn Vân Vân mỉm cười, tiếp theo hôn cô thật sâu.

Kỷ Vân Vân rơi vào sự kích tình mãnh liệt của hắn, không tự chủ được bám vào cổ của hắn, đáp trả lại nụ hôn đó.

Cô yêu hắn! Từ giờ phút này, cô có thể xác định được tâm ý của mình. Nhưng mà. .... Hắn thì sao? Hắn nói hắn bị cô mê hoặc, nhưng, hắn yêu cô sao? Nghĩ tới đây, cô rung mình một cái.

"Sao thế?" Vệ Tử Hiên lập tức buông cô ra.

"Không có. .... Không có gì."

Vân Vân cật lực muốn xua đuổi suy nghĩ không vui này ra khỏi đầu, "Không có gì, chúng ta phải mau xuống lầu thôi, nếu không thật sự sẽ trễ."

"Như vậy vừa khéo, chúng ta cũng không cần cùng với những người ở nơi đó nói những lời khách sáo, nghĩ một đằng nói một nẻo nữa. Vợ chồng Hoàng tổng giám đốc.....Không có nửa điểm khiến anh yêu thích!"

Kỷ Vân Vân hơi mỉm cười, bởi vì suy nghĩ của hắn không ngờ lại trùng hợp với ý cô.

Vệ Tử Hiên cũng nhìn cô mỉm cười, đưa tay tới để cho cô khoác, hai người cùng nhau tiến vào phòng khách, tới bàn ăn ngồi xuống.

Hoàng tổng giám đốc ngồi bên cạnh Vệ mẫu, đang nói chuyện viển vông, nhìn thấy hai người bọn họ đi vào, Vệ mẫu không nhịn được cười nói: "Anh xem bọn họ, một đôi rất đẹp, đúng không?"

Hoàng tổng giám đốc nhìn Vân Vân nháy mắt mấy cái, "A. .... Đúng nha! Nhưng tôi nghĩ cô Kỷ nhất định càng muốn có Trọng Kiệt ở bên cạnh hơn chứ?" Giọng nói của ông ta lớn đến nỗi làm cho tất cả mọi người trong phòng khách đều nghe thấy.

Kỷ Vân Vân cảm thấy tất cả mọi người trong phòng đều quay lại nhìn cô, trong lúc nhất thời cô cảm thấy lúng túng.

"Còn ngại ngần gì nữa? Mới vừa rồi Trọng Kiệt đã nói cho tôi biết, hai người sắp kết hôn! Đây là tin tức tốt, không phải sao?" Hoàng tổng giám đốc cười to, bộ dáng rất hài hước.

Toàn thân Kỷ Vân Vân trở nên cứng ngắc giống như bị chạm điện, cô cảm thấy bên cạnh sự tức giận của Vệ Tử Hiên truyền tới, không nhịn được nhìn về phía Vệ Trọng Kiệt đang ngồi ở bàn bên cạnh uống rượu, chỉ cười không nói.

"Ông Hoàng, ông hiểu lầm. ...."

"Ôi, cô Kỷ, cô cũng đừng ngại ngần nữa! Chúng ta đã sớm biết sẽ có ngày này rồi!"

"Tôi đã cùng Trọng Kiệt hủy bỏ hôn ước rồi!" Kỷ Vân Vân nóng giận kêu lên.

"Tôi biết, tôi biết Trọng Kiệt vẫn chưa cầu hôn cô, thế nhưng cũng chỉ vì hắn chưa có mang nhả ra mà thôi, tôi đã nhìn thấy anh ta mua chiếc nhẫn kia, rất đẹp nhé! Cô nhất định sẽ thích. Nhưng nói đi thì nói lại, chiếc nhẫn chẳng qua là một hình thức mà thôi. ...."

"Chiếc nhẫn tôi đã mang về." Bỗng dưng, Vệ Trọng Kiệt đột nhiên lên tiếng, khiến nhiều người giật nảy người, "Hôm nay tôi đặc biệt gấp gấp quay về, chính là vì giúp Vân Vân đeo nhẫn."

Kỷ Vân Vân cảm giác như mình sắp ngất đi.

"Trọng Kiệt, em không có chấp nhận lời cầu hôn của anh, anh đừng có nói lung tung!"

Kỷ Vân Vân rất nhanh liếc vệ Tử Hiên một cái, khuôn mặt hắn căng cứng, xem ra hắn đang rất tức giận.

"Anh biết." Trong giọng nói của hắn có vẻ không thấy bất ngờ.

"Cô Kỳ, bất kể nói thế nào, Trọng Kiệt đặc biệt trở về, có thể thấy được anh ta quan tâm cô như thế nào, cô hãy quên những chuyện trước kia đi và cho anh ta thêm một cơ hội. . . . ."

Kỳ Vân Vân cúi đầu, cố gắng đem thức ăn khó khăn nuốt vào trong bụng.

Cô ngay cả dừng khí nhìn vệ Tử Hiên cũng không có! Hắn sẽ nghe những lời của Hoàng tổng giám đốc và Vệ Trọng Kiệt nói sao? Hắn sẽ còn tin tưởng cô sao?

"Vân Vân, sau khi ăn xong, theo anh ra ngoài đi dạo." Giọng nói của Vệ Tử Hiên thấp hơn so với bình thường, tựa hồ chỉ nói cho một mình Vân Vân nghe mà thôi.

Kỳ Vân Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt lạnh như băng của hắn.

Cô khó khăn nuốt nước miếng một cái, đột nhiên cảm thấy sợ, ngập ngừng nói: "Đó không phải là sự thật!"

Cô nhìn Vệ Tử Hiên, hy vọng hắn có thể nghe cô nói, nhưng vẻ mặt hắn dường như không có gì thay đổi, hắn vẫn bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, cùng mọi người trò chuyện giết thì giờ, không hề nhìn lại cô lấy một lần.

Trời ạ! Đây chính là ác mộng a!

Kỳ Vân Vân gấp thức ăn đưa lên miệng ăn mà không có cảm giác gì, không còn nghi ngờ gì nữa, bữa tiệc tối nay chính là Hồng Môn Yến mà!

Cuối cùng, buổi dạ tiệc cũng kết thúc.

Vệ Tử Hiên đứng dậy, lập tức ôm cánh tay Vân Vân, giọng nói cũng ung dung tự tại: "Xin thứ lỗi hai chúng tôi không tiếp được rồi, tôi đã đồng ý với Vân Vân, sau khi cơm tối xong sẽ dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo bộ."

"Đợi chút. . . . ." Trước khi ra cửa, Vệ Trọng Kiệt đem một phong thư nhét vào trong túi Vân Vân.

Kỳ Vân Vân cúi đầu, không dám nhìn Vệ Tử Hiên.

Đèn đường chiếu những ánh sáng mờ ảo lên những viên sỏi dọc theo đường mòn, hai bên đường hình ảnh những đóa hoa lay động theo làn gió, cảnh sắc rất say lòng người, nhưng, Vân Vân lại không có tâm tình để thưởng thức, rất dễ nhận thấy, Vệ Tử Hiên cũng không có.

Kỳ Vân Vân biết, bất kể cô có bác bỏ như thế nào cũng là uống phí hơi sức, cô chỉ có thể ngậm ngút đứng ở đó. Mới vừa rồi, cô xem lá thư này, mà cô biết rằng, Vệ Tử Hiên đứng bên cạnh cô cũng nhìn thấy ——

Vân Vân yêu quý của anh, em đã khiến anh trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này, chúng ta sẽ lập kỷ lục vì có thời gian đính hôn ngắn nhất, và trở thành một đôi vợ chồng thần tiên người người hâm mộ, dâng tặng em tình yêu vĩnh cửu của anh. Người anh yêu thương nhất - Vân Vân.

Trọng Kiệt

Cái tên Trọng Kiệt đáng chết này!

Kỳ Vân Vân giận đến xanh cả mặt, nắm chặt đôi tay, cả người không ngừng run rẩy.

Trước khi Vệ Tử Hiên mở miệng, cô vội vàng giải thích: "Anh ta nói láo! Nội dung trong lá thư này đều là do Trọng Kiệt bịa đặt đấy! Em và anh ta thật sự không bao giờ có thể nối lại được nữa. . . . ."

"Em có nghĩ rằng anh tin những điều đó không?"

"Em quan tâm anh có tin hay không!"

"Nói nhỏ thôi, em muốn mọi người đều nghe được những lời em nói sao?" Vệ Tử Hiên kéo Kỳ Vân Vân đi tới bên cạnh hòn non bộ, cách xa cửa, "Em và nó nói chuyện đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược nha!"

"Là Trọng Kiệt đang nói dối, em không có!"

"Vậy sao? Nó sợ cái gì? Nó thậm chí chưa từng thấy qua anh với em ở chung một chỗ, có cần gì phải liều mạng bịa ra chuyện hai người nối lại tình cũ không?" Vệ Tử Hiên không vui chất vấn Vân Vân.

Kỳ Vân Vân bắt đầu nhìn vệ Tử Hiên một cái, biết rằng có nói thêm gì nữa cũng là dư thừa.

"Như vậy. . . . . Anh không tin những gì em nói sao? Hoặc là. . . . . Anh thà rằng tin tưởng Trọng Kiệt?"

"Anh rất muốn tin tưởng em, Vân Vân, em không biết anh muốn tới cỡ nào đâu." Hắn thở dài, "Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, có được hay không?"

Trái tim Kỳ Vân Vân vỡ tan thành từng mảnh.

Hắn không tin cô! Mãi cho đến hiện tại, Kỳ Vân Vân mới biết mình có bao nhiêu sợ hãi rằng hắn sẽ không tin tưởng cô.

Mặc dù cô quen biết hắn chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng cô lại đòi hỏi hắn nhiều như vậy! Cô khát khao Vệ Tử Hiên tin tưởng cô, hy vọng hắn quan tâm đến cô, hy vọng hắn. . . . . Yêu cô! Không sai! Cô muốn hắn yêu cô, bởi vì. . . . . Bởi vì cô đã yêu hắn mất rồi!

Cô yêu Vệ Tử Hiên! Yêu sự kiên cường của hắn, yêu niềm kiêu ngạo của hắn, yêu tính cách dịu dàng cùng hài hước của hắn. . . . .

"Sao em lại nhìn anh như thế?" Giọng nói của Vệ Tử Hiên xâm nhập vào tâm thức của cô, làm cô giật mình tỉnh táo lại. "Vân Vân, em không sao chứ?"

"Em. . . . . Em không sao."

Trời ạ! Cô lại cứ nhiên đi yêu một người đàn ông không hề tin tưởng cô. . . . . Vân Vân giật mình, cảm thấy toàn thân mình trở nên vô lực.

"Vân Vân, em làm sao vậy? Em không phải thoải mái sao?" Vệ Tử Hiên nhú mày, đưa tay ôm cô vào trong ngực.

Cô rúc mặt vào lồng ngực của hắn, nghe được nhịp tim ổn định của hắn, cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại.

Có lẽ do ngôn ngữ tay chân để lộ ra tâm sự của cô, cũng có lẽ do trực giác của hắn cảm nhận được tình cảm của cô, Vệ Tử Hiên ôm cô thật chặt, đem gò má của mình áp vào mái tóc mượt như tơ của cô.

Kỳ Vân Vân hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn dịu dàng mỉm cười, ánh mắt thâm thúy, cô cũng mỉm cười theo.

"Chúng ta nên vào nhà thôi, nếu không ông Hoàng đó lại ngồi đó nói hươu nói vượn, rất ghét, có đúng hay không?" Vệ Tử Hiên cuối cùng cũng buông cô ra, nhỏ giọng nói.

Trái tim Kỳ Vân Vân lại một lần nữa đập cuồng loạn.

Hắn nói những lời này là có ý gì? Là ý muốn nói rằng hắn đã bắt đầu tin tưởng cô sao? Cô nhìn hắn một cái, thấy trên mặt hắn hiện lên vẻ dịu dàng, nhìn không được bật cười, trong lòng cảm thấy ngọt như mật, khoắc vào tay của hắn.

"Tốt."

Thời gian còn lại của bữa tiệc này trôi qua một cách yên ổn, Trọng Kiệt cũng không có nói lại những chuyện làm cô khó chịu.

Thời điểm khi Vân Vân quay về phòng, trong lòng còn có chút lâng lâng.

Cô không biết giữa cô và Vệ Tử Hiên sẽ phát triển như thế nào, nhưng tối nay là sự khởi đầu tốt đẹp, và cô cũng sẽ theo đuổi và chờ mong hạnh phúc này. . . . .

Sáng sớm hôm sau, cô tỉnh dậy trong tiếng mưa rơi.

Vừa mở mắt ra, cô liền cười.

Đây là thời tiết mà cô thích nhất, mà cũng đã lâu rồi cô không đi bộ dưới mưa rồi. . . . . Cô nhảy xuống giường, đứng ở cửa sổ nhìn ra xa, trước mặt đều là một mảnh mưa bụi mênh mông. Không biết Vệ Tử Hiên có đồng ý cùng cô ra ngoài đi dạo hay không, bọn họ có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, như vậy cũng sẽ hiểu biết lẫn nhau thêm một chút. . . . .

Cô mang theo nụ cười, thay một chiếc váy màu vàng nhạt.

Kỳ Vân Vân biết Vệ Tử Hiên không thích ăn sáng trong phòng, cho nên hắn không đợi người giúp việc bưng bữa sáng vào đã đi xuống phòng ăn, nhưng trong phòng ăn lại trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Kỳ Vân Vân thất vọng thở dài, lúc đang chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy bác Vương đi vào.

"Chào buổi sáng, Cô Vân Vân, cô đã ăn sáng chưa? Muốn ăn chút gì không?"

"Cái gì cũng được, cảm ơn bác, bác Vương." Cô có chút buồn chán nói: "Tất cả mọi người đi đâu hết rồi?"

"Bà Vệ còn đang ngủ, Ông Vệ thì đi làm, Cậu Trọng Kiệt ăn xong thì ra ngoài rồi, Cậu Tử Hiên cũng đã ăn rồi." Bác Vương từng người từng người kể ra cho nàng nghe.

"Oh. . . . ." Kỳ Vân Vân buồn buồn đáp một tiếng.

Sự thất vọng trong lời nói của cô, chắc là bác Vương đã hiểu.

Bình thường bác Vương là một người trầm mặc ít nói, bây giờ nhìn Vân Vân một cái, rồi chợt nói: "Sáng nay cậu Tử Hiền nhận được rất nhiều thư tín, hình như là tài liệu quan trọng gì đó, cậu ấy giống như chờ những tài liệu đó từ rất lâu rồi, vừa nhận được liền lập tức tự giam mình ở trong phòng, nói muốn ở trong phòng cả ngày."

"Oh. . . . ."

Cô cúi đầu, uống ly nước trái cây bác Vương vừa đưa cho cô, đột nhiên cảm thấy đây là một cơ hội tốt hiếm có. Trước tiên cô phát hiện, bác Vương là người duy nhất của nhà họ Vệ quan tâm đến Vệ Tử Hiền, mà cô lại muốn hiểu rõ hơn một chút những chuyện có liên quan đến Vệ Tử Hiền. . . . .

Cô hít một hơi thật sâu, thừa dịp lấy lại can đảm chưa có biến mất vội vàng hỏi: "Bác Vương, cháu biết chuyện này không liên quan đến cháu, nhưng thật sự cháu nhìn không được. . . . . quan hệ của Tử Hiền cùng bác trai Vệ hình như không được tốt, phải không ạ? Trọng Kiệt nói với cháu, đó là bởi vì năm mười lăm tuổi Tử Hiền đã rời nhà ra ngoài sống, cho nên bác trai Vệ vẫn không tha thứ cho anh ấy."

Bác Vương đặt cái bánh bao trên tay vào mâm, bưng đến trước mặt Vân Vân, "Không có chuyện này đâu, cô Vân Vân! Ít nhất. . . . . Đó cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu!"

"Vậy thì còn nguyên nhân nào nữa ạ?" Vân Vân nhanh chóng muốn biết nguyên do.

Ánh mắt bác Vương nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng xa xôi.

"Thời điểm tôi theo ông ngoại Vệ rời khỏi Trung Quốc. . . . . Ông ngoại Vệ đây cũng chính là cha của ông Vệ hiện giờ, cùng nhau đến Đài Loan, sau đó ông Vệ đi Canada du học, ông ngoại Vệ không yên lòng, muốn tôi đi theo chăm sóc. Bà Vệ. . . . . ý tôi là mẹ ruột của cậu Tử Hiền, đáng đáp thật là xinh đẹp, tính nết lại mềm mại hiền thực, tình cảm với ông ngoại Vệ rất tốt. Haizzz! Có lẽ là tình cảm tốt quá, khiến ông trời cũng trở nên đổ kỵ. . . . ."

Giọng nói của bác Vương càng lúc càng nhỏ, ánh mắt mê man như sương, một hồi lâu sau, mới lại tiếp tục nói: "Cậu Tử Hiền được sinh ra ở Canada. Vốn là lão gia sau khi tốt nghiệp lấy được bằng thì phải trở về nước, nhưng lại tạm thời quyết định trước tiên ở Canada đầu tư làm ăn đã, cho nên cứ như vậy trì hoãn."

Ngày sinh nhật cậu Tử Hiền lên năm tuổi, ông bà Vệ muốn chuẩn bị muốn ăn mừng một phen, khi đó vừa đúng lúc có một đoàn xiếc thú lưu động nổi tiếng ở Phương Đông đến, cho nên họ tính toán trước tiên cho cậu Hiền ăn cơm tối, rồi sau đó cả nhà cùng đi xem đoàn xiếc thú biểu diễn. . . ."

Đôi môi bác Vương hơi run lên, "Đại khái khoảng năm giờ chiều là họ lên đường, hai giờ sau đó, ta nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tôi, nói bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ, ông Vệ bị thương nặng, bà Vệ. . . . . Tử vong tại chỗ!"

"Trời ơi!" Trái tim Kỷ Vân Vân như chìm xuống."Sau đó như thế nào?"

Bác Vương xoay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt chất đầy thống khổ, "Cậu Tử Hiền không bị thương chút nào, sau đó mới biết thiếu gia có thể tránh được một kiếp, cũng không phải do ông trời thương xót, mà bởi vì thời điểm xảy ra tai nạn xe cộ kia, bà Vệ dùng chính thân thể của mình che chở cho cậu ấy. Nếu như không phải vì cấp cứu cho con trai của mình, có lẽ bà Vệ còn có cơ hội còn sống. . . . ."

"Thật là khủng khiếp!" Kỷ Vân Vân kinh hãi nói.

"Nhưng đó là sự thật!" Bác Vương u ám nói: "Sau khi chuyện xảy ra, ông Vệ lập tức thu dọn trở về nước, tôi nghĩ ông ấy hẳn là không chịu nổi chuyện thương tâm đã xảy ra ở đó, không chịu nổi bất luận kẻ nào nhắc nhở đến chuyện cũ, nhất là. . . . . Cậu Tử Hiền!"

Sau khi trở về nước, ông Vệ lập tức đem Cậu Hiền đi, ông ấy đã mua một căn nhà gần nơi cậu Hiền học, để cậu Hiền sống ở đó và muốn tôi tới chăm sóc cuộc sống thường ngày cho cậu ấy. Lúc đầu, cậu ấy thường xuyên quay về nhà, nhưng bị ông Vệ đuổi đi. Sau đó, cậu Tử Hiền liền thay đổi thành một đứa trẻ rất trầm lặng.

Ông Vệ quay về nước không bao lâu, liền cưới bà Vệ bây giờ, không lâu sau đó sinh hạ cậu Trọng Kiệt. Cuộc hôn nhân lần thứ hai dường như giúp ông Vệ quên đi nỗi đau khổ vì mất người vợ đầu, nên mang cậu Tử Hiền về ở cùng. Nhưng kể từ đó, tình cảm cha con giữa họ vẫn lạnh như băng, cho đến giờ vẫn chưa có chuyển biến gì.

Đúng ra khi có em trai, cậu Tử Hiền rất vui vẻ, nhưng. . . . . Cậu Trọng Kiệt chưa bao giờ tiếp nhận người anh trai này. Tôi không hiểu rõ là vì lý do gì, có lẽ là bởi vì ông Vệ đối với Tử Hiền có niềm oán hận, vô hình chung ảnh hưởng đến cậu Trọng Kiệt, nói tóm lại, cậu Trọng Kiệt vẫn đối với anh trai tràn đầy thù địch, Cậu Tử Hiền mặc dù rất cố gắng, nhưng đối lại vẫn là nhọc công vô ích, cho nên sau này cậu ấy đem toàn bộ thời gian đều đặt vào việc học hành sách vở, vừa tốt nghiệp trong nước, liền tự mình đi Canada."

"Anh ấy đi Canada làm gì?"

"Đi học. Cậu Tử Hiền sinh ra ở Canada, nên có quyền tạm trú hợp pháp ở Canada. Nghe nói, sau khi cậu ấy đến Canada, liền học một cách bán mạng, cũng đi làm một cách bán mạng, chỉ trong thời gian ba năm đã học xong đại học, hai mươi sáu tuổi lấy được học vị tiến sĩ, năm nay cậu ấy mới ba mươi ba tuổi, là tổng giám đốc của một công ty có vốn đầu tư ở Canada. Mặc dù thỉnh thoảng cậu ấy sẽ về nước, nhưng. . . . . hai cha con họ, cũng giống như những người xa lạ."

"Có thể thấy được điều đó." Kỷ Vân Vân bất lực nói: "Nhưng. . . . . chẳng lẽ thật sự hoàn toàn không còn cách nào có thể giúp đỡ bọn họ sao?"

"Bà Vệ. . . . . Tôi là nói bà Vệ bây giờ, khó tránh khỏi thương yêu cậu Trọng Kiệt hơn, nhưng bà ấy vẫn cố gắng muốn cho cậu Tử Hiền trở lại cái nhà

này, cố gắng để cậu Hiền tiếp nhận bà, thật ra thì cậu Tử Hiền cũng không ghét bà ấy, nhưng do. . . . . Khoảng cách giữa cha con họ thật sự quá sâu, sợ rằng không còn khả năng thay đổi được."

Kỷ Vân Vân cắn môi dưới, nhúu chặt đầu lông mày, cảm giác trong lòng có chút đau đớn khi nghĩ đến đoạn thời gian Tử Hiền đã trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Kỷ Vân Vân kinh ngạc nhìn mâm bánh bao, một chút khẩu vị cũng không có, không biết vì sao, sau khi nghe những lời của bác Vương, cô thật sự muốn vào gặp Vệ Tử Hiền, nhưng trước sau vẫn nhốt mình trong phòng.

Kỷ Vân Vân đang bước tới bước lui trong phòng, đúng lúc thấy người giúp việc bưng khay nước lên lầu.

"Cô Kỷ, tôi mang cho cậu Tử Hiền ly cà phê cùng một ít điểm tâm, cô có muốn ăn thêm chút gì không?"

"Không cần, cảm ơn cô." Kỷ Vân Vân nhìn cô giúp việc cười, đột nhiên trong đầu thoáng qua một ý tưởng, "Đưa khay cho tôi, tôi sẽ mang vào cho anh ấy."

Người giúp việc có phần như không hiểu nhìn Kỷ Vân Vân, nhưng cũng không nói gì, chỉ đưa khay nước giao cho cô, rồi quay xuống dưới lầu.

Kỷ Vân Vân tới trước cửa phòng của Tử Hiền, hít một hơi thật sâu, sau đó mạnh dạn đưa tay gõ cửa, lập tức giọng nói có vẻ thiếu kiên nhẫn của Vệ Tử Hiền từ phía sau cánh cửa trầm thấp truyền ra: "Vào đi!"

Kỷ Vân Vân ngần ra, quyết định trước khi mình đổi ý, vội vàng đẩy cửa tiến vào.

Trời ơi! Gian phòng này quá lộn xộn đi!

Trên giường, trên bàn ném đầy những tài liệu cùng bản thảo, sọt rác đã đầy ắp, khắp phòng đều là những viên giấy lớn nhỏ.

"Anh rốt cuộc đang bận gì thế?"

"Công việc!" Hần không kiên nhẫn nói: "Anh đang xem tư liệu sáng nay mới vừa gửi đến, còn có quá nhiều số liệu cần phải thống kê. . . . ." Hần giờ tay bút tốc, "Theo tiến độ trước mắt, xem ra anh phải ở trong phòng nghỉ ngơi ít nhất là một tuần lễ!"

"Cần em giúp một tay không?" Kỷ Vân Vân không suy nghĩ một chút nào liền thốt ra câu hỏi.

Vệ Tử Hiền đứng dậy, nhún vai xoay người cho đỡ găng gập, sau đó nhận khay nước trên tay cô, nhìn chung quanh một chút, loay hoay không biết nên để cái khay ở nơi nào cho tiện, khiến cho hai người không nhịn được cười.

Vệ Tử Hiền nhìn cô chăm chú một lúc lâu, sau đó quay đầu lại, để cái khay ở phía trên đầu máy vi tính.

"Anh muốn tiếp tục làm việc, Vân Vân, em đi ra ngoài đi."

Kỷ Vân Vân chần chờ một chút, sau đó mở miệng: "Nhưng em muốn giúp anh."

"Thật chứ?" Lần này đổi lại là Vệ Tử Hiền chần chờ, "Những lúc đang làm việc anh rất xấu tính, em ở bên cạnh anh thật sự không tốt đâu! Cũng đừng nói anh không có nhắc nhở em."

"Không sao hết, em cảm thấy anh gò ép bản thân mình còn dữ hơn so với gò ép người khác nữa." Cô dịu dàng nói.

Vệ Tử Hiền sắc bén nhìn cô một cái, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ hỏi cô: "Em đánh máy bằng tiếng Anh có được không?"

Kỷ Vân Vân gật đầu, trước đây trong lúc bất chợt cao hứng cô đã học qua đánh máy, vào những ngày nghỉ hè trong suốt ba năm học đại học, cô vì bản khoăn lo lắng tương lai muốn ra nước ngoài tiếp tục học, cho nên cố gắng học một chút tiếng anh, không nghĩ tới lúc này lại cần dùng đến.

Vệ Tử Hiền gật đầu một cái, "Tốt, đợi lát nữa nói bác Vương mang cho anh thêm một cái bàn lớn rồi tính tiếp, trước tiên em giúp anh đánh những bản thảo trước, như vậy đến khi anh chỉnh sửa sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, khi bản thảo chỉnh sửa xong, sẽ in ra."

Hần nhìn chằm chằm vào cái máy đánh chữ cũ kỹ với vẻ không hài lòng, "Đáng lẽ anh nên sớm đổi qua máy vi tính, như vậy sẽ giảm bớt phiền toái rất nhiều, chỉ tại một năm anh ở đây cũng không quá mấy ngày. . . . ." Hần bấu môi, nhún nhún vai. "Được rồi! Bắt đầu đi!"

Thời điểm mới bắt đầu làm việc, công việc của Vân Vân tiến hành rất chậm chạp, bởi vì chữ viết của Vệ Tử Hiền góc góc cạnh cạnh, đọc được cũng không phải dễ dàng gì, hơn nữa cách sử dụng văn phạm Anh văn của hắn đối với cô mà nói cũng có khó khăn một chút, nhưng vì cô toàn tâm toàn ý tập trung cho công việc, nên dần dần cũng trở nên trôi chảy và nhanh chóng hơn.

Trải qua ba giờ sau, Vệ Tử Hiền phải kêu cô tới hai ba lần mới gọi được cô đang đắm chìm trong công việc hoàn hồn trở lại: "Ăn cơm, Vân Vân...!"

"Để em đánh xong câu này. . . . . Ahaaa...! Lại đánh xong một tờ rồi!"

Vệ Tử Hiền cầm tờ giấy Vân Vân mới vừa đánh xong lên, liếc nhanh qua một lần, "Đánh rất tốt, em có thể đi đánh thuê được rồi!"

Kỷ Vân Vân hưng phấn vén mái tóc đang rối bời trước trán lên, lúc này mới phát hiện ra hai tay mình dính đầy mực.

"Tốt nhất em nên trở về phòng rửa sạch hai tay đã, nếu không chỉ sợ hai bác Vệ không cho em ăn cơm mất! Tử Hiền, lát nữa gặp lại."

"Tối nay em có muốn làm việc tiếp với anh nữa hay không?"

"Có! Em đang muốn nhanh chóng hoàn thành chương đầu tiên nha!"

Vệ Tử Hiền yên tĩnh nhìn cô một hồi lâu, sau đó đột nhiên hỏi: "Tại sao em lại giúp anh?"

"Em thích công việc này, nó rất có tính thách thức."

"Ừ. . . . ." Hắn hạ đôi mắt xuống.

Theo bản năng, Kỷ Vân Vân cảm thấy hắn không hài lòng với câu trả lời này của mình, nhưng cô không nghĩ ra mình nói sai ở chỗ nào.

Ánh mắt cô nhìn xung quanh một cách bối rối, sau đó dừng ở tấm hình để trên giá sách.

"Đó là mẹ anh, đúng không?" Thật ra thì không phải cô cố ý nói sang chuyện khác, nhưng vì sự hiếu kỳ của cô về thân thế của hắn đã áp đảo tất cả mọi thứ khác.

"Ừ! Vào lúc anh được năm tuổi thì bà đã chết rồi." Giọng nói của hắn nặng trĩu.

"Em biết, bác Vương đã kể cho em nghe rồi, những chuyện liên quan đến mẹ anh, còn có Bác trai Vệ đối đãi với anh như thế nào. . . . ."

Vệ Tử Hiền cau chặt chân mày, trong miệng thì thầm: "Thật nhiều chuyện!"

Kỷ Vân Vân căng thẳng nhếch môi, "Tử Hiền, em biết nói những lời này nghe có vẻ rất ngớ ngẩn, nhưng em biết anh đã rất khổ sở. . . . ."

"Không cần phải thương hại tôi!" Hắn gầm lên, sau đó lại cố gắng kềm chế bản thân, "Không phải em muốn về phòng rửa tay sao?"

"Ý của anh là không muốn thảo luận vấn đề này cùng em?"

Hắn hừ một tiếng.

Kỷ Vân Vân nhăn đôi chân mày nhìn hắn lắc đầu, "Anh không cảm thấy rằng hành động của anh rất giống đã điều sao? Tại sao anh không can đảm đem những chuyện đó nói ra?"

"Sao? Em có sáng kiến muốn tôi làm những gì? Diễn xuất giống những bộ phim nhiều tập trên ti vi kia, chạy tới ôm ba tôi, nói cho ông ấy biết tôi yêu ông ấy?" Hắn gầm lên, trong đôi mắt tràn đầy hận thù cùng tức giận.

"Nói không chừng chuyện đó lại hữu ích đó!"

Vệ Tử Hiền trừng mắt nhìn Vân Vân, giận dữ nói: "Vào năm tôi mười tuổi đã dùng tới phương pháp ngu xuẩn này! Kết quả là, sáng sớm hôm sau ông ấy liền đưa tôi đến nhà Di ở thành phố Cao Hùng cho đến khi kỳ nghỉ hè kết thúc. Từ đó về sau, tôi liền thế không bao giờ làm những chuyện ngu xuẩn như thế nữa! Vân Vân, Em hài lòng chưa?"

Cô tròn mắt há mồm nhìn Vệ Tử Hiền, trái tim đau nhói như ai đâm.

"Tử Hiền, thật xin lỗi!" Vân Vân nhỏ giọng nói, sau đó cúi đầu nhìn xuống hàng cúc áo của mình, vì sợ rằng hắn sẽ nhìn thấy những giọt nước mắt không thể khống chế được đang tràn ngập trong đôi mắt cô, "Em không nên can thiệp vào những chuyện này, những chuyện như thế. . . . . Vốn chẳng có một chút quan hệ nào với em. . . . ."

Hắn một tay nâng nhẹ cằm của cô lên, dịu dàng nói: "Vậy tại sao em có vẻ khổ sở như thế?"

Dĩ nhiên cô biết nguyên nhân vì sao — bởi vì cô yêu hắn! Nhưng làm sao cô có thể nói ra được đây? Cô chỉ có thể im lặng, thụ động nhìn hắn, nhìn ánh mắt thâm thúy của hắn, nhìn chăm chú. . . . .

Đột nhiên Vệ Tử Hiên kéo cô ôm vào trong ngực, "Trời ạ! Vân Vân, những lúc em nhìn anh như vậy, anh chỉ muốn ôm em thật chặt, không muốn thả em ra!"

Kỷ Vân Vân không nói gì chỉ rúc vào trong ngực hắn, ngửi thấy mùi xà bông riêng biệt chỉ có trên người hắn, cảm thấy khó có thể che giấu niềm vui đang tràn dâng khắp cơ thể cô. . . . .

Vừa lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên. "Mời cậu xuống ăn cơm, Cậu Tử Hiên!" Người giúp việc thúc giục họ xuống lầu ăn cơm.

Vệ Tử Hiên cảm thấy không cam lòng, không muốn buông Vân Vân ra, vì vậy cao giọng hướng ra cửa trả lời: "Đã nghe rồi!"

Hắn cúi đầu nhìn Vân Vân khẽ mỉm cười, mà trái tim của cô cơ hồ muốn bay ra khỏi lồng ngực, cô yêu hắn! Mà hắn lại nói. . . . . Hắn nói không bao giờ muốn cho cô đi! Có phải hắn có ý — cuối cùng có một ngày hắn cũng sẽ yêu cô không?

Hai ngày tiếp theo đối với Kỷ Vân Vân mà nói, dường như giấc mơ đã trở thành sự thật.

Cả ngày cô đều cùng Vệ Tử Hiên làm việc chung một chỗ, khi cô hiểu biết hơn, cô lại càng bị những tài liệu này thu hút. Cô đưa ra những câu hỏi quan trọng ngày càng nhiều, và càng hỏi thì cô càng chuyên tâm hơn. Với những câu hỏi của cô, Vệ Tử Hiên hoàn toàn không sốt ruột, hắn thường dừng lại thảo luận với cô những quan điểm hoặc vấn đề mà cô quan tâm.

Đồng công việc chất cao như núi cơ bản đã hoàn thành, điều này khiến cho Vân Vân có cảm giác hết sức thành công, cũng khiến cô càng rõ ràng hơn, cảm giác của cô đối với Vệ Tử Hiên chính là yêu chứ không còn đơn thuần là do tính cách của hắn hấp dẫn cô nữa, tình cảm sâu sắc hơn, tâm hồn cũng trở nên đồng điệu, còn có -- mục tiêu cuộc sống cũng phù hợp.

Tối nay, Kỷ Vân Vân vừa mới xem xong một bản tài liệu, thì Vệ Tử Hiên đi tới bên cạnh cô, nhìn xem cô làm như thế nào, Kỷ Vân Vân chỉ ra một lỗi sai cho Vệ Tử Hiên biết, sau đó hai người cùng nhau cười.

Hai mái đầu của họ rất gần nhau, tiếng cười hòa hợp, tay Vệ Tử Hiên vòng qua thành ghế, cả cơ thể cúi xuống, tất cả những động tác ấy như ám chỉ rằng hắn đối với Vân Vân có ham muốn chiếm hữu và bảo vệ mãnh liệt, cảnh tượng thân mật này khiến kẻ vừa xông vào cảm thấy tức giận.

"Vân Vân, em ở đây làm gì vậy?"

Hai người bọn họ cùng nhau quay đầu lại.

"Trọng Kiệt!" Vân Vân kêu lên: "Không phải anh đang đi công tác sao? Sao lại quay trở lại?"

"Thật sự xin lỗi vì không có sớm thông báo cho em biết." Vệ Trọng Kiệt mỉm cười nói: "Nếu không làm sao anh có thể bắt gặp được em đang ở trong phòng của anh trai anh!"

"Em chỉ giúp Tử Hiên sắp xếp lại tư liệu ở công ty của anh ấy mà thôi." Cô từ từ đứng lên, chỉ vào xấp tài liệu, "Anh nhìn đi."

"Tôi nhìn thấy cũng không có gì khác biệt!" Vệ Trọng Kiệt hét lên: "Anh trai, anh càng ngày càng tiến bộ đó! Thậm chí ngay cả tư liệu của công ty cũng có thể trở thành lý do để anh mang ra dụ dỗ phụ nữ, không khỏi có phần không sáng tạo rồi!"

"Vệ Trọng Kiệt, tốt nhất em nên ăn nói cho cẩn thận một chút!!" Vệ Tử Hiên gần giọng nói.

"Ăn nói cẩn thận một chút? Con mẹ nó! Tôi cũng chỉ là đi công tác có mấy ngày, khi quay về nhà liền phát hiện vị hôn thê của tôi cùng anh trai mình cô nam quả nữ ở trong một phòng, hai người cho rằng tôi sẽ nghĩ sao?"

"Suy nghĩ của anh nên trong sáng một chút! Dưới mắt hai bác Vệ, chúng tôi có thể làm ra những chuyện gì?" Kỷ Vân Vân tức giận, "Hơn nữa, tôi cũng đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không phải là vị hôn thê của anh!"

Vệ Trọng Kiệt bước về phía trước hai bước, vẻ mặt rất kinh ngạc, "Vân Vân, sao em lại có thể nói như vậy? Vào đêm hôm đó, trước khi anh đi công tác, em đã đồng ý gả cho anh, sao em lại quên mất rồi?"

Về mặt Kỷ Vân Vân vì tức giận mà tái xanh. Tên khốn kiếp này! Kỹ thuật diễn xuất của hắn thật đúng là giống như thật mà!

"Tôi chỉ trả lời anh là tôi cần thời gian để suy nghĩ, chỉ thế mà thôi! Tôi chưa bao giờ trả lời là đồng ý gả cho anh!"

Ánh mắt của Vệ Trọng Kiệt tràn đầy vẻ bi thương, "Vân Vân, đừng đùa giỡn với anh kiểu này được không? Ngay cả chiếc nhẫn em thích anh cũng thay em chuẩn bị xong rồi."

Hắn móc từ trong túi ra một hộp gấm nhỏ, vội vàng mở ra, "Em xem, đây là chiếc nhẫn bằng bạch kim khảm kim cương, rất phù hợp với tính khí của em, em thích không?"

Kỷ Vân Vân nuốt nước miếng một cách khó khăn, cảm nhận rõ ràng Vệ Tử Hiên đang dùng ánh mắt sắc bén quan sát kỹ bọn họ.

Cô mơ hồ cảm nhận được Vệ Từ Hiên suy nghĩ gì, bởi vì Trọng Kiệt diễn xuất không chệch vào đâu được, ý nghĩ này khiến Kỳ Vân Vân cảm thấy sợ hãi, nhưng điều duy nhất cô có thể làm, chỉ là nhắc lại những lời cô đã nói rất nhiều lần: "Tôi không có nói với anh là tôi thích chiếc nhẫn kia! Và tôi cũng không có đồng ý là sẽ lấy anh! Ngay từ một năm trước, chúng ta đã hủy bỏ hôn ước rồi! Hơn nữa. . . . ."

"Thôi đi! Vân Vân, nếu như em không có chấp nhận lời cầu hôn của anh, sao anh lại đề nghị từ chức với ông chủ của anh?"

Vệ Trọng Kiệt ngay lập tức xen ngang, cắt đứt lời nói của Vân Vân.

Kỳ Vân Vân thiếu chút nữa cảm thấy nghẹt thở, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được lời nào để phản bác Trọng Kiệt, những lời nói này của Trọng Kiệt rất có sức thuyết phục! Bởi vì ai cũng biết hắn luôn luôn tràn đầy tham vọng, mà trên thương trường, mối quan hệ của các cá nhân là vô cùng quan trọng, mọi người sẽ không tin hắn dám diễn trò trước mặt ông chủ mình.

Chính vì cô có vẻ ngập ngừng do dự nên lập tức tạo cho Trọng Kiệt cơ hội lấn tới, hắn bước lên phía trước nắm lấy tay cô.

"Được rồi, Vân Vân, anh biết em vẫn còn giận anh, bởi vì mấy ngày nay anh đã bỏ bê không quan tâm em, anh sẽ cố gắng bồi thường cho em. Chẳng lẽ em muốn ở trước mặt anh trai anh mà gây gổ với anh sao? Chúng ta đến phòng đọc sách nói chuyện, có được hay không? Ở nơi đó sẽ không có ai tới quấy rầy chúng ta." Trọng Kiệt trìu mến nhìn cô mỉm cười, "Anh không muốn có bất kỳ hiểu lầm nào xen ngang giữa em và anh."

Vệ Trọng Kiệt gắt gao nắm tay Vân Vân thật chặt, cô có thể rõ ràng nhìn thấy ở phía sau nụ cười của Trọng Kiệt, là một ánh mắt khôn khéo kèm theo vẻ xét đoán khó dò.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Kỳ Vân Vân chần chừ một chút, sau đó nghe được giọng nói lạnh lùng của Vệ Từ Hiên vang lên sau lưng: "Vân Vân, hãy nói ra quyết định của em đi. Em có thể ở đây cùng anh làm việc, hoặc cũng có thể cùng Trọng Kiệt đi nói chuyện yêu đương, nhưng em hãy nhớ, em chỉ có một lựa chọn duy nhất mà thôi."

Kỳ Vân Vân quay đầu lại nhìn Vệ Từ Hiên. Ánh mắt của hắn sâu không lường được, cô thật sự không đoán ra hắn đang nghĩ gì.

"Anh bảo em phải làm thế nào?" Cô nhìn Vệ Từ Hiên với ánh mắt mong chờ giúp đỡ.

"Anh không thể thay em quyết định được." Hắn lạnh nhạt nói.

Kỳ Vân Vân hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, sau một lúc suy nghĩ, cô xiết chặt nắm tay.

Loại quan hệ theo kiểu tay ba này không thể kéo dài nữa! Rất nhanh cô liền quyết định.

Cô biết trước tiên cô phải giải quyết với Vệ Trọng Kiệt cho rõ ràng mọi chuyện, rồi sau đó mới có thể giải thích với Vệ Từ Hiên, nhưng trong tình huống trước mắt này, cô chỉ có thể hướng về phía Vệ Từ Hiên nói: "Xin hãy tin tưởng em, em thật sự không có chấp nhận lời cầu hôn của Trọng Kiệt!"

Trên mặt của Vệ Từ Hiên không có một tia biểu tình nào.

Kỳ Vân Vân thất vọng rũ bờ vai xuống. Trời ơi! Tại sao hắn chẳng có chút phản ứng nào thế, ngay cả một chút ám hiệu cũng không muốn biểu lộ cho cô biết? Có lẽ chính cô tự mình đa tình! Có lẽ cô đối với hắn chẳng có một chút ý nghĩa nào! Nhưng tình huống trước mắt cũng không cho phép cô trì hoãn nữa!

Cô ngẩng mặt lên, Nhìn Trọng Kiệt nói đơn giản: "Đi thôi, chúng ta phải nói chuyện cho rõ ràng một chút."

Dứt lời, cô đi thẳng ra ngoài không hề quay đầu nhìn lại.

Phòng đọc sách quả nhiên yên tĩnh vô cùng •

Sau khi Kỳ Vân Vân đóng cửa lại liền quay đầu trừng mắt nhìn Trọng Kiệt, trong đôi mắt bốc lên lửa giận.

"Vệ Trọng Kiệt, anh nên nói rõ ràng cho tôi biết! Rốt cuộc anh đang bày trò gì? Anh biết rõ tôi căn bản không đồng ý kết hôn với anh!"

Vệ Trọng Kiệt thông thả ung dung rút một điếu thuốc ra hút, "Không có."

Câu trả lời của hắn khiến Kỳ Vân Vân giận tới không kiềm chế được, "Vậy anh nói dối như vậy là có ý gì?"

Vệ Trọng Kiệt lạnh lùng nhìn cô một cái, "Rất đơn giản, nếu như mà tôi không chiếm được cô, như vậy hắn cũng đừng mơ tưởng!"

"Anh điên rồi!" Vân Vân nhìn Vệ Trọng Kiệt với vẻ không thể tin được. Hắn lại có thể làm ra loại chuyện này! Điều này làm cho cô khiếp sợ không thôi, "Tại sao anh lại hận anh ấy đến mức này?"

Vệ Trọng Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Kỳ Vân Vân.

Kể từ khi bọn họ quen biết nhau tới nay, lần đầu tiên ở trước mặt Kỳ Vân Vân, Trọng Kiệt tháo chiếc mặt nạ giả dối xuống. Trong ánh mắt của hắn không còn tình cảm, không còn dịu dàng, chỉ còn lại sự lạnh lùng, tàn ác và căm hận.

"Từ lúc tôi bắt đầu hiểu chuyện, tôi đã biết anh trai tôi có một vị trí không thể nào lay chuyển được trong lòng cha tôi. Dĩ nhiên cha cũng rất thương tôi, nhưng mà tôi lại chưa bao giờ. . . . . Cô nghe cho rõ ràng, tôi chưa bao giờ được như anh trai tôi, chiếm được toàn bộ sự chú ý của cha tôi, đối với cha tôi mà nói, tôi chỉ giống như một con chó hoặc vật cưng nhỏ, loại tình cảm kia chỉ là bề ngoài nông cạn mà thôi.

Nhưng tình cảm của cha tôi dành cho Từ Hiên thì lại mọc rễ trong trái tim ông ấy! Bất luận tôi làm cái gì, nói cái gì, vĩnh viễn cũng không cách nào chạm đến trái tim của cha tôi giống như hắn được! Đây là thất bại duy nhất và cũng là thê thảm nhất trong cả cuộc đời tôi! Cho nên, tôi hận hắn! Tôi dĩ nhiên hận hắn! Tôi cho cô biết, tôi chưa bao giờ từng hận một người nào giống như hận hắn vậy!"

Kỳ Vân Vân khiếp sợ đến toàn thân run rẩy, cô lắc đầu rồi lại lắc đầu về không thể tin được, "Anh điên rồi! Anh thật điên rồi! Từ Hiên có một tuổi thơ bị thâm như vậy, mà anh lại vẫn đổ kị với anh ấy. . . . ."

Vệ Trọng Kiệt lạnh lùng cười một tiếng, mới vừa rồi chỉ là cảm xúc nhất thời không kiềm chế được, hắn kịp thời chinh đốn lại cảm xúc của mình, "Vân Vân, cô xinh đẹp như vậy, trong sáng như vậy, chúng ta ở chung một chỗ sẽ rất đẹp đôi, đáng tiếc là cô không muốn gả cho tôi, chỉ có điều. . . . . May mắn duy nhất của tôi là cô cũng sẽ không gả được cho anh trai tôi." Khóe miệng của hắn dương lên về đắc thắng.

"Vậy sao? Nếu như Từ Hiên thật sự muốn lấy tôi, anh có khả năng để ngăn cản sao?"

"Tôi đương nhiên là có, cô có muốn nghe không?"

"Đủ rồi! Tôi không muốn nghe nữa!" Kỳ Vân Vân lắc đầu hét to.

"Được, tôi không nói nữa, gặp lại ở bữa ăn tối, sẽ có rất nhiều khách đến đấy."

Vệ Trọng Kiệt cười có chút tà ác, tiếp theo xoay người rời khỏi phòng đọc sách.

Khi tới giờ ăn tối, Vệ Từ Hiên cũng không xuất hiện, việc này khiến cho Kỳ Vân Vân vô cùng thất vọng.

Vệ Trọng Kiệt nói không sai, buổi tối có rất nhiều khách tới, không gian chật chội, tiếng nói cười âm ỉ khiến cô cảm thấy nhức đầu, cô cố gắng trả lời đối phó, miễn cưỡng chống đỡ, nhưng tối nay lượng khách đặc biệt nhiều, chờ đến khi những người khách cuối cùng rời đi, cũng đã là mười hai giờ.

Vậy mà Vệ Từ Hiên vẫn không có xuất hiện.

Kỳ Vân Vân kiệt sức cố gắng trở lại phòng của mình và ngồi phịch lên giường.

Rất rõ ràng, Vệ Từ Hiên đang trốn tránh cô. . . . . Hoặc là, hắn không thèm gặp cô mà thôi. . . . . Nhưng, bất kể nói thế nào, hắn cũng không thể tránh cô cả đời được? Ngày mai nhất định cô phải tìm một cơ hội nói chuyện với hắn, đem chuyện của Trọng Kiệt và cô nói cho rõ ràng cho hắn biết, lúc đó phản ứng của hắn sẽ như thế nào đây?

Kỳ Vân Vân mơ màng nghĩ, có lẽ do buổi tối quá mệt nhọc, cô liền ngủ thiếp đi trong mơ suy nghĩ lộn xộn. . . . .

Cô không hề nghe thấy tiếng bước chân nhẹ như chân mèo xuyên qua hành lang, cũng không nhìn thấy có một bàn tay âm thầm mở cửa phòng cô không một tiếng động, một người lặng lẽ đi vào nhìn cô một chút, sau đó kéo chiếc ghế ở cửa sổ ngồi xuống, nhìn xuống những dòng xe đang chạy dưới lòng đường, chờ đợi, chờ đợi. . . . . Sau khi chờ tới gần hai giờ. . . . .

Đây là một giấc mơ?

Nhất định là một giấc mơ. Nếu không tại sao cô lại nghe có tiếng nói dịu dàng của Vệ Từ Hiên đang thì thầm rót nhẹ vào tai? Cơ thể của cô tại sao lại tựa vào cơ thể rắn chắc của một người đàn ông?

Một bàn tay thuộc về phái nam nhẹ nhàng lướt qua bờ vai mềm mại của cô, khiến cô bối vì vui thích mà khẽ run rẩy. Theo bản năng cô đưa tay ra tìm, cảm thấy một mảnh da thịt mềm mại, ấm áp dưới lòng bàn tay mình. Kỳ Vân Vân mỉm cười như trong mơ, dịu dàng kêu lên: "Anh đang ở đây!" Cô hạnh phúc thở nhẹ ra một hơi, giọng nói buồn ngủ lúc nửa đêm nghe rất rõ ràng và vang dội, "Em luôn nhớ anh. . . . . Luôn muốn đi tìm anh. . ."

Bỗng dưng, trên hành lang một tiếng hét giận dữ vang lên, giống như như một nhát dao đâm xuyên vào trong ý thức của cô ——

"Kỳ Vân Vân...! Thì ra từ đầu đến cuối cô đều lừa gạt tôi!"

Kỳ Vân Vân kinh hoàng mở to đôi mắt, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy ở bên cạnh cô chính là khuôn mặt của người đàn ông kia — Vệ Trọng Kiệt!

"Sao anh lại ở đây?" Cô kêu lên rồi giật mình nhanh chóng ngồi bật dậy định nhảy phắt ra khỏi giường.

Vệ Trọng Kiệt mỉm cười, "Do em mời anh tới nha! Dù sao chúng ta đã từng đính hôn, cũng đã từng chung giường chung gối, em cũng không cần phải ngưng ngưng!" Hắn cố ý nói, rồi đẩy ngã Kỳ Vân Vân xuống giường.

"Anh nói cái gì?"

Kỳ Vân Vân mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Vệ Trọng Kiệt, sau đó lại nhìn tới Vệ Tử Hiên đang đứng ở cửa.

Trời ạ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Kỳ Vân Vân cuồng loạn nghĩ, sau đó nhìn về phía Vệ Tử Hiên giải thích, "Tử Hiên, em không có. . . . ."

"Kỳ Vân Vân, cô tỉnh lại đi!" Vệ Tử Hiên giận dữ trừng mắt nhìn cô, "Cô diễn cảnh này để đùa giỡn cũng không tệ lắm! Tôi thật kém cỏi để bị cô lừa, cuối cùng cô với nó cũng chỉ là cá mè một lứa! Xin các người lần sau có muốn yêu đương thân mật, nhớ đóng kỹ cửa lại!" Hắn khinh bỉ nói, rồi xoay người đi, còn cố ý đóng cửa lại rất mạnh.

"Tử Hiên!" Kỳ Vân Vân vén chăn nhảy xuống giường, Vệ Trọng Kiệt đang ở phía sau cô miễn cưỡng mở miệng ——

"Nếu như tôi là cô, tôi sẽ không đuổi theo hắn." Hắn cố ý nói từ từ: "Khi anh trai tôi giận dữ như vậy, hành vi của hắn. . . . . Đúng là không thể nào dự đoán được!"

Kỳ Vân Vân bỗng nhiên xoay người lại, Vệ Trọng Kiệt đã ngồi dậy, trừ một cái quần lót ra, trên người hắn đều không có mặc gì.

Kỳ Vân Vân sùng sốt một lát, tiếp theo đột nhiên hiểu ra.

"Thì ra tất cả những chuyện này đều là do anh sắp xếp, có phải không!" Cô nói gằn từng chữ, từng chữ: "Anh đợi đến khi Tử Hiên đến, mới qua phòng của tôi, biểu diễn cho anh ấy thấy một màn này!"

Vệ Trọng Kiệt cười lạnh lẽo, "Tôi nói rồi, nếu như mà tôi không chiếm được cô, hắn cũng đừng mong có được!"

"Anh thật là nham hiểm! Quý kẻ của anh sẽ không được như ý đâu."

"Cô cho rằng hắn sẽ nghe lời cô giải thích sao? Anh trai tôi mặc dù sống ở Canada đã lâu, nhưng trong nội tâm của hắn vẫn còn rất truyền thống, hắn tuyệt đối sẽ không mang lại giây rách của người khác đâu, điểm này tôi có thể bảo đảm với cô."

Nếu như trên tay có một con dao, Kỳ Vân Vân tin rằng giờ phút này cô tuyệt đối sẽ không một chút do dự mà đâm vào Vệ Trọng Kiệt.

"Tên tiểu nhân hèn hạ bỉ ổi này! Tử Hiên hơn anh gấp ngàn lần vạn lần! Anh có rách giấy cho anh ấy cũng không xứng!" Kỳ Vân Vân nghiêng răng nghiêng lợi hét: "Cút ra khỏi phòng của tôi! Cút! Tôi không muốn gặp lại anh!"

"Không sao cả, dù sao mục đích của tôi đã đạt được, còn ở đây làm gì?" Vệ Trọng Kiệt lạnh nhạt bước xuống giường, tiếp theo còn nói: "Thành thật mà nói, tôi vẫn cảm thấy rất đáng tiếc, không thể cưới được cô."

"Cút —— ra —— đi!"

Hắn đắc ý cười, sau khi đi tới cửa còn xoay đầu lại.

"Sau này tôi đi, tốt nhất cô đừng đi tìm anh trai tôi giải thích làm gì, như tôi vừa mới nói với cô, thời điểm hắn đang giận dữ sẽ tạo ra những chuyện gì, không ai có thể dự liệu được."

Toàn thân Kỳ Vân Vân mềm oặt ngồi ở trên giường, đến khi cô xác định Vệ Trọng Kiệt đã đi xa, mới đứng lên chỉnh sửa lại quần áo trên người mình.

Mở cửa phòng ra, cô chậm rãi đi tới cửa phòng của Vệ Tử Hiên. Có lẽ những cảnh báo của Trọng Kiệt không sai, bởi vì cô biết khi Tử Hiên tức giận sẽ như thế nào. Nhưng . . . . . Cô thật sự không thể nào chịu được người mình yêu sâu đậm lại hiểu lầm mình như thế, cô không thể không thử một lần!

Cô không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa ra bước vào.

Vệ Tử Hiên đang đứng ở bên giường gài nút áo ngủ, vừa nhìn thấy cô, ngón tay của hắn lập tức cứng lại.

"Đi ra ngoài!" Hắn phẫn nộ thét lên.

Kỳ Vân Vân yếu ớt dựa vào cửa, căng thẳng cùng sợ hãi quá độ khiến toàn thân cô trở nên vô lực, nhưng cô không thể không đánh đã hàng, cô phải thử một lần!

"Tử Hiên, hãy nghe em giải thích!"

"Tôi nói cô đi ra ngoài!"

"Không!" Cô lấy hết can đảm, hai mắt nhìn thẳng vào Vệ Tử Hiên, "Chúng ta phải nói chuyện, em . . . . ."

"Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô! Đi ra ngoài! Nếu không, tôi sẽ không chịu trách nhiệm về những hành vi của chính mình đâu!"

"Từ Hiền, xin hãy nghe em nói. . . . ."

Hắn từ từ đi tới phía cô, nắm chặt cánh tay của cô đẩy cô đến bên giường, ép cô ngồi xuống.

"Cô lại đang giờ trò gì?" Giọng nói của hắn thoát ra từ sâu trong cổ họng, trong đáy mắt bốc lên lửa giận, "Có phải Trọng Kiệt không làm cô thỏa mãn, cho nên cô vừa mới bước xuống giường của hắn, lại không kịp chờ đợi nhảy lên giường của tôi?"

"Không phải như vậy!" Cô đau đớn kêu lên.

Trời ạ! Hắn nói giống như cô là một gái điếm mà ai cũng có thể mang lên giường được, nhưng cô không thể khóc, ít nhất hiện tại là không thể! Hắn có lý do để tức giận, vì vậy cô phải đem những hiểu lầm đó giải thích rõ!

"Chiều hôm nay Trọng Kiệt thừa nhận với em, tất cả chuyện này đều là mưu kế của hắn, chuyện tối nay cũng do hắn bày ra tất cả, hắn lợi dụng lúc em đang ngủ, cố ý đợi anh đến mới vào phòng của em, để anh thấy được em. . . . . Cùng hắn ở chung một chỗ."

Cô sợ hãi nuốt nước miếng, đôi mắt nhìn về Từ Hiền với vẻ khẩn cầu, mong rằng hắn sẽ tin tưởng, vậy mà ánh mắt của hắn vẫn lạnh như băng.

"Lúc em tỉnh lại, em tưởng rằng. . . . . Tưởng rằng. . . . . Trọng Kiệt là anh. . . . ."

Hắn giận dữ đến đỏ cả mặt, điên cuồng đẩy Vân Vân ngã lên giường, đôi tay kẹp chặt cô như đóng đinh cô xuống mặt giường.

"Cô cho rằng tôi sẽ tin câu chuyện hoang đường này sao?" Sự tức giận đang bùng lên trong đôi mắt của hắn, "Cô và Trọng Kiệt đã từng là người yêu, là vợ chồng chưa cưới, mà cô cứ nhiên lại phân biệt không ra tôi hay là nó? Cô đừng phí sức nữa!"

"Khi đó em mới vừa tỉnh ngủ, mà giọng nói của hai người lại giống nhau như vậy!"

Ông trời ơi! Người này sao lại cứng đầu như thế, nói thế nào cũng không tin? Nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của hắn, Vân Vân cũng bắt đầu nổi giận.

"Tôi không có làm gì sai, vì sao anh không tin? Chỉ vì mẹ anh bỏ anh, nên anh không còn tin bất kỳ người phụ nữ nào nữa sao, anh hận tất cả phụ nữ trên trái đất này, phải không?"

"Đừng có kéo mẹ tôi vào!"

"Tôi nói đúng rồi, phải không?" Cô gào lên, trong đôi mắt bốc lên lửa giận, "Buông tôi ra! Tôi không muốn gánh vác nỗi oan ức này!"

Cô bắt đầu liều mạng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi đôi tay như gọng kìm của hắn. Nhưng dù cô có cố gắng thế nào cũng vô ích, chỉ khiến quần áo của chính mình xóc xệch hơn mà thôi. Cúc áo của cô bị tuột ra mấy nút, khiến cổ áo trượt đến bả vai, mảnh da thịt trắng như tuyết lộ ra, phơi bày trước mắt hắn bộ ngực trắng như sữa. . . . .

Kỳ Vân Vân đang trong lúc giãy giụa thì kinh hãi khi nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của hắn, theo bản năng cô co người lại lui ra phía sau, hy vọng mình biến mất trước mắt hắn.

"Từ Hiền, đừng. . . . ."

"Tại sao đừng? Là chính cô chạy tới phòng tôi!" Bờ môi của hắn hôn xuống chiếc cổ mảnh mai của cô, ép chặt cơ thể cô xuống giường.

"Em tới đây không phải vì chuyện này!" Cô giãy giụa, đột nhiên thấy một cảm giác tê dại bất thường xuất hiện vì sự đụng chạm của hắn.

Trời ơi! Không thể như vậy được! Chỉ ít. . . . . Không thể trong lúc hắn đang hận cô, hiểu lầm cô!

"Tôi đã cảnh cáo cô!" Hắn thở dốc, hơi thở nóng rực phả lên da thịt của cô.

"Em chỉ muốn giải thích với anh. . . . ." Lời của cô còn chưa kịp nói xong, đã bị bờ môi của hắn bao trùm lên, nuốt hết tất cả ngôn ngữ cô định nói. . . . .

"Em yêu anh, Từ Hiền."

Cơ thể hắn cứng lại một chút, rồi từ từ lấy cùi chỏ chống đỡ cơ thể của mình. Trong tích tắc, ánh mắt của hắn bởi vì đau khổ mà trở tối sầm, nhưng ngọn lửa tức giận lại lần nữa dấy lên trong mắt hắn.

"Mới vài giờ đồng hồ trước, cô cũng nói với Trọng Kiệt những lời như vậy sao?" Giọng nói của hắn lạnh như băng.

Sự đau đớn xuyên qua trái tim cô, trong giây phút đó, cô chỉ có thể ngây người nhìn chằm chằm vào hắn, hoàn toàn mất đi sức lực phản ứng.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của hắn hiện lên vẻ hoang mang, "Vân Vân?" Hắn kêu lên, lắc mạnh hai cánh tay của cô.

Toàn thân Kỳ Vân Vân cứng ngắc ngồi dậy, kéo chặt vạt áo của mình.

Cô đánh cược! Và cô đã thua! Cô đã đem trái tim và tình cảm chân thành nhất của mình giao phó cho hắn, nhưng lại bị hắn ném ngược trở lại. Sự đau đớn như thể đã cướp đi hết sức lực muốn đấu tranh của cô, cô biết nếu mình không rời đi, cô sẽ bật khóc trước mặt hắn.

Ai nói tình yêu và danh dự không có khả năng cùng tồn tại? Nếu như không có được tình yêu, thì ít nhất cũng nên lưu lại cho mình một chút danh dự. . . .

Cô ngẩng đầu lên tuyệt vọng nhìn Vệ Tử Hiên, nản lòng thoái chí nói: "Xin buông tôi ra, tôi muốn trở về phòng của mình."

Sự hoang mang trong mắt của hắn biến mất, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng, "Xin cứ tự nhiên, cô nên sớm làm như vậy."

Kỳ Vân Vân không nhìn Vệ Tử Hiên thêm một lần nào nữa, nước mắt xoay chuyển trong đôi mắt của cô, nhưng dù có chết cô cũng không muốn cho hắn biết.

Nước mắt nên lưu lại cho gối đầu, đau thương nên lưu lại cho đêm tối. . . . . Cô như một linh hồn lang thang phiêu dạt trở về phòng, nằm co quắp trên giường. Đêm nay thật là dài, giấc mơ của cô thật đen tối, Kỳ Vân Vân khó ngủ lẫn lộn trên giường, cố gắng ép mình ngủ lại một giấc thật sâu, nhưng không làm sao ngủ được.

Đồng hồ treo trên tường chỉ vào sáu giờ sáng, nhưng trời vẫn còn rất tối, mưa từng hồi từng hồi nhẹ nhàng rơi xuống, cô mơ hồ nhớ lại dự báo thời tiết ngày hôm qua —— Một cơn bão rất mạnh dự kiến 7 giờ tối mai sẽ từ biển Hoa Liên đổ vào đất liền. . . . . Đột nhiên cô cảm thấy thời tiết như thế này rất phù hợp tâm trạng của mình.

Cô đứng dậy đến phòng tắm chuẩn bị rửa mặt, phản chiếu trong gương là một gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt vì khóc quá nhiều đã trở nên sưng đỏ.

Kỳ Vân Vân cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức. Lần trước cô đã có kinh nghiệm trải qua tâm trạng buồn thảm như thế này, nhưng lúc đó cô còn là một người mù, không có một chút sức sống, không có một chút phấn đấu vì ham muốn của bản thân, chỉ biết ngày qua ngày ngồi ở trong nhà tự thương hại mình. . . . . Ít nhất, Vệ Tử Hiên còn quan tâm đến cô.

Không sai, là Vệ Tử Hiên đã dạy cô trở nên tự lập, dạy cô phấn đấu, dạy cho cô biết đấu tranh vì giá trị cuộc sống của chính mình. Nhưng bây giờ. . . . .

"Nếu Tử Hiên không thể tha thứ cho mình, vậy mình còn ở đây làm gì?" Kỳ Vân Vân đứng dậy sửa soạn hành lý của mình, nước mắt không thể kiểm soát nhanh chóng chảy xuống.

Cô cầm chiếc va li nhỏ lên, thừa dịp trời còn u ám, mở cửa chính của nhà họ Vệ ra, cô ngửa mặt nhìn lên ánh trăng, thở dài, rồi quay đầu nhìn lại cửa nhà họ Vệ lần cuối.

Vĩnh biệt, Tử Hiên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Khi Vệ Tử Hiên biết rõ, mua được văn kiện cơ mật của công ty, mướn sát thủ đuổi giết hắn, cũng như những cảnh xảy ra trên giường đêm hôm đó, tất cả đều do Trọng Kiệt đứng đằng sau bày trò, nhưng đều đã quá muộn.

Vệ Tử Hiên về quê của Kỳ Vân Vân ở Đài Đông, nhưng cô không trở về đó; hắn hỏi thăm hết tất cả những bạn học của Vân Vân, nhưng chỉ nhận được những câu trả lời giống nhau ——

Đã lâu không gặp cô!

Hắn như một người điên, trên các tờ báo, tạp chí, thậm chí là trên các phương tiện thông tin đại chúng, Tì Vi, hắn đều đăng tin tìm kiếm Kỳ Vân Vân, nhưng mỗi ngày trôi qua lại làm hắn càng thêm thất vọng!

Trong một thôn nhỏ, một bên dựa vào núi Đông Bắc, một bên dựa vào biển, có một cô nhi viện nho nhỏ, bên trong đang truyền ra giọng hát trẻ thơ trong sáng, ngọt ngào.

Kỷ Vân Vân dùng tay đánh đàn, trên môi nở một nụ cười thỏa mãn.

"Cô Kỷ, chúng em hát có hay không?"

Câu hỏi của những đứa trẻ khiến Kỷ Vân Vân thích thú ôm lấy một đứa trong số đó, hôn lấy hôn để.

"Rất hay! Đây là giọng hát mà cô nghe hay nhất từ trước đến giờ, phần thưởng cho các em đây, đi nào! Chúng ta đi ăn sáng."

Kể từ khi rời khỏi nhà họ Vệ, cô cũng không quay trở về Đài Đông, khi cô đứng tần ngần ở bến xe Đài Bắc, không biết từ thời điểm nào, cô lại gặp được một nữ tu sĩ đã lớn tuổi, bà đang dẫn theo mấy đứa trẻ muốn quá giang xe đến Tô Châu.

Nhìn nữ tu sĩ quá tất bật nhưng vẫn không thể chăm sóc hết những đứa trẻ đó, cô liền giúp một tay, trong khi nói chuyện phiếm, dường như nữ tu sĩ cũng hiểu một chút về hoàn cảnh của Kỷ Vân Vân, nên liền mời cô đến cô nhi viện.

Mấy ngày nay, mặc dù cô khá dễ chịu với sự thanh tịnh và thời tiết ở thôn nhỏ trên núi này, nhưng trong sâu thẳm trái tim cô, từ đầu đến cuối, cô vẫn nhớ thương một người.

"Cô Kỷ, cô đọc tờ báo này xem."

Vừa sắp xếp mấy đứa trẻ ổn định ở nhà ăn, thì một nữ tu sĩ lập tức cầm tờ báo đi tới bên cạnh cô.

Một hàng chữ rất lớn đập vào mắt cô, Kỷ Vân Vân thoáng chốc giật mình!

Vân Vân! Tình yêu của anh!

Mong em quay về!

Từ Hiên

Đôi mắt của cô dần dần bị nước mắt làm cho mờ hồ, "Anh ấy nhớ tôi. . . . . Anh ấy nhớ tôi. . . . ."

"Cô Kỷ, cô có cần liên lạc với người đăng báo không?"

"Tôi. . . . ."

"Cô sợ cái gì sao?" Nữ tu sĩ không hiểu hỏi: "Hay là. . . . . Tôi giúp cô gọi điện thoại hỏi thăm trước đã nhé?"

"Vâng." Suy nghĩ một lát, Kỷ Vân Vân khẽ gật đầu.

Nữ tu sĩ rất nhanh bấm số điện thoại đăng trong tờ báo, nhưng Vệ Từ Hiên không có ở nhà.

Sau khi cảm ơn nữ tu sĩ đó, Kỷ Vân Vân mang theo tâm trạng hỗn loạn đi ra cửa cô nhi viện, hướng về phía bờ biển bước đi.

Mưa phùn trên bầu trời đang rơi nhẹ, cũng giống như đêm cô rời khỏi nhà họ Vệ. Cô cứ đi, cứ đi, đến khi mưa càng lúc càng lớn, cô mới tìm một nơi để trú mưa, vừa đúng lúc đi tới cửa một khách sạn kinh doanh suối nước nóng được điều hành bởi một thành viên trong nhà thờ.

"Cô Kỷ, trời mưa rất lớn, mau vào tránh mưa đi." Một người đàn ông lịch sự và lễ độ cầm cây dù đón cô vào.

"Cảm ơn."

Kỷ Vân Vân mỉm cười theo ông ta bước vào khách sạn, nhưng không ngờ rằng, lại trùng hợp lúc Vệ Từ Hiên nhận được điện thoại thông báo nói đã tìm được cô nên lái xe tới.

Nhìn thấy cảnh này, hẳn vì ghen tức quá độ nên hoàn toàn không hề tra xét mọi chuyện cho rõ ràng, liền giận dữ lái xe rời đi.

Ước chừng khoảng mười phút sau, khi cơn mưa đã ngớt, Kỷ Vân Vân cảm ơn ông chủ khách sạn rồi đi bộ trở lại cô nhi viện.

"Cô Kỷ, cô không gặp ông Vệ từ Đài Bắc tới tìm cô sao?" Mới bước vào cửa, một nữ tu sĩ lập tức đi tới, vội vã hỏi.

Kỷ Vân Vân ngăn người ra, "Anh ấy đến khi nào?"

"Ước chừng khoảng mười phút."

Kỷ Vân Vân không chút nghĩ ngợi lao ra khỏi cô nhi viện, tùy tiện ngăn cản một chiếc tắc xi.

"Chú Tài xế, tôi muốn đuổi theo một chiếc xe rời đây khoảng mười phút rồi, có bắt kịp không?"

"Không vấn đề gì, yên tâm." Tài xế tắc xi vừa nói dứt lời, liền đạp chân ga, tăng tốc chạy đi.

Nhưng, do mưa to không ngừng, đường núi quanh co gấp khúc lại bùn lầy, người tài xế tắc xi có cố gắng như thế nào đi nữa cũng không cách nào lái xe quá nhanh được, ông ta cố gắng trò chuyện với Kỳ Vân Vân để làm giảm bớt tâm trạng lo lắng của cô, nhưng cô làm sao còn tâm tư nào để mà nói chuyện?

Xe vòng qua một khúc ngoặt lớn, đột nhiên, hai người kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng ven đường ——

Một chiếc xe thể thao màu trắng sang trọng đã đâm vào một chiếc xe tải trước mặt và đang bốc cháy!

Nhịp tim của Kỳ Vân Vân dường như ngừng đập.

Vệ Từ Hiên cũng có một chiếc xe thể thao giống chiếc xe đó như đúc! Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ. . . . .

Theo bản năng, cô kêu lên: "Dừng xe! Dừng xe!"

Tài xế theo lời vội vàng phanh lại, Kỳ Vân Vân xuống xe, trong lòng căng thẳng, tay chân lạnh như băng, bước tới hai cảnh sát đang đứng ở hiện trường hỏi: "Thật xin lỗi, xin hỏi chiếc xe này. . . . . Chủ xe đâu?"

Hai cảnh sát đồng thời quay đầu lại, "Chủ xe? Đưa đi rồi! Thật đáng tiếc, một chiếc xe đẹp mà bị đâm cho tan nát, nhưng cũng không thể trách chủ nhân chiếc xe này được, tài xế xe tải không biết có phải là vì quá vội vàng hay không mà trong thời tiết như thế này lại chạy nhanh như vậy, còn vượt cả đèn đỏ, khó trách sẽ đâm thẳng tới chiếc xe thể thao này. . . . ."

Nghe vậy, trái tim của Kỳ Vân Vân như rơi xuống đáy vực, giọng nói trở nên run rẩy run rẩy, "Chủ chiếc xe này. . . . . Có phải họ Vệ hay không?"

Người Cảnh sát trẻ tuổi nhanh chóng lật sổ ghi chép, "Đúng rồi! Thưa cô, cô biết anh ta sao?"

Kỳ Vân Vân như muốn ngất xỉu, vẻ mặt của cô trắng bệch như tờ giấy.

"Thưa cô, cô vẫn khỏe chứ?"

"Anh ấy. . . . . Ông Vệ đó, ông ấy như thế nào?" Cổ họng của cô trở nên đau rát, khóe mắt rung rung.

"Oh, chắc không sao, mặc dù có rất nhiều thương tích bên ngoài, cũng chảy máu không ít, trông thật đáng sợ, nhưng cũng không đáng ngại lắm.

Lại nói, anh ta còn rất may mắn đấy! Trời mưa cộng với đường xá trơn trượt như thế này, mà anh ta còn phanh xe lại được, thật sự là kỳ tích!"

Kỳ Vân Vân thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng.

Hắn không có sao. . . . .

"Xin hỏi, ông ấy bị đưa đến bệnh viện nào?"

Một vị cảnh sát cận kề nói cho cô biết phương hướng của bệnh viện, cô không kịp chờ đợi, leo lên xe yêu cầu tài xế hướng về phía bệnh viện đi tới.

Tai nạn xe cộ. . . . . Dường như không thể tách rời được với Vệ Từ Hiên.

Một tai nạn xe cộ, đã cướp đi mạng sống của mẹ hắn, khiến cho mối liên hệ của hắn với nhà họ Vệ càng lúc càng xa; một tai nạn xe cộ, đã cướp đi thị lực của cô, để cho bọn họ dây dưa với nhau. . . . . Mà trận tai nạn xe vừa xảy ra với hắn, không biết lại tạo ra tình huống như thế nào đây?

Rốt cuộc, ánh đèn của bệnh viện cũng chiếu vào mắt của cô.

Kỳ Vân Vân lấy ví ra, trả tiền cho người tài xế, trước khi xuống xe, cô quay đầu lại.

"Chú có đồng ý chờ tôi ở chỗ này một chút không? Nói không chừng tôi còn cần chú giúp một tay."

"Không thành vấn đề, thưa cô, dù sao tôi cũng cần phải nghỉ ngơi ăn uống một chút, tạm thời sẽ không đi!" Người tài xế rất tình nghĩa nói.

Kỳ Vân Vân gật đầu, nhìn ông ta cười vẻ cảm kích, sau đó đi thẳng về phía phòng cấp cứu của bệnh viện.

"Làm ơn cho hỏi, có một người tên Vệ Từ Hiên được đưa tới đây không?"

"Vệ Từ Hiên? A! Cô đi dọc theo hành lang, đến cửa thứ ba bên trái là có thể thấy."

Kỳ Vân Vân cảm ơn người y tá, sau đó vội vã theo lời hướng dẫn đi về phía trước, rất nhanh đi đến một phòng bệnh.

Cô đứng sững lại ở bên cửa, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao. Cô đã đến gần hắn, nhưng lại thấy chùn bước, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Cô ngẩng đầu lên, đầu tiên là thấy áo sơ mi của hấn rách burom giống như miếng giẻ bị ném ở trên ghế, quần áo đầy những vết máu đỏ tươi, xuôi theo cái ghế nhìn lên trên, hấn đang nằm ở trên giường bệnh, nửa người trên để trần, trên người có không ít vết thương do bị cắt, trên trán nổi lên một khối bầm lớn, nhưng nhìn hấn rất tỉnh táo, hai mắt chăm chú nhìn vào cô, ánh mắt phẳng lặng như mặt hồ.

Cuối cùng Kỳ Vân Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc này, sức lực toàn thân cô dường như biến mất, cô cảm thấy choáng váng, không thể đứng thẳng được nữa bèn ngã xuống đất ——

"Vân Vân...!"

Vệ Tử Hiên bật dậy lao xuống giường, hai tay dùng lực ôm chặt cô, đỡ cô ngồi xuống chiếc ghế dựa. Được một lúc, con choáng váng qua đi, cô mới phát hiện ra mình với hấn gần nhau như thế. . . . .

"Đỡ hơn chút nào không?"

Kỳ Vân Vân từ từ ngẩng đầu lên, nhìn đến ánh mắt hấn tràn đầy sự quan tâm, kim lòng không được vuron tay ôm lấy bờ vai đang băng đầy gạc của hấn.

"Em rất sợ! Bọn họ nói anh bị chảy thật nhiều máu. . . . ."

"Đừng sợ! Anh vẫn còn sống. . . . . Còn rất khỏe. . . . ." Hấn nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, vuốt ve bờ vai của cô, "Thật sự, anh đi hiến máu còn nhiều hơn so với bị chảy máu trong tai nạn xe này!"

Cô ôm hấn thật chặt, vui mặt vào lồng ngực của hấn khóc nức lên. Trải qua rất nhiều tình huống sinh tử, cô đã không còn bất kỳ căng thẳng cùng bản khoăn nào.

Đội cô dứt tiếng khóc, hấn nắm chặt tay của cô, "Chúng ta phải nói chuyện một chút, nhưng không thể nói ở chỗ này, chúng ta trở về nhà của anh đi!"

"Được, chiếc tắc xi chở em tới vẫn còn đợi ở bên ngoài."

Mưa gió bên ngoài vẫn không ngớt, theo Vệ Tử Hiên đi ra cửa chính của bệnh viện, Kỳ Vân Vân như trút được gánh nặng, cô phát hiện chiếc tắc xi kia vẫn dừng ở bên đường.

Người tài xế kia vừa nhìn thấy Kỳ Vân Vân đỡ Vệ Tử Hiên đi ra khỏi bệnh viện, lập tức lái xe tới.

Sau khi hai người lên xe, chiếc xe lập tức lẩn bánh hướng về ngôi nhà nhỏ của Vệ Tử Hiên.

Sau khi đến nhà của Vệ Tử Hiên, Kỳ Vân Vân lập tức tắm nước nóng, khi cô tắm xong đi ra ngoài, Vệ Tử Hiên cũng đã thay xong quần áo.

"Vết thương rất đau sao?" Cô không đành lòng hỏi.

"Cũng tạm ổn rồi!"

Kỳ Vân Vân gạt đầu, trong lúc này không biết nên nói gì, không thể làm gì khác nhắm hờ mắt lại, nhìn ly trà của mình ngẩn người.

Vệ Tử Hiên đưa tay qua, lấy ly trà từ trong tay cô đi.

"Nhìn anh, Vân Vân." Hấn dịu dàng nói, khoe miệng nở ra một nụ cười hạnh phúc. "Tai nạn xe cộ xảy ra lúc anh đang trên đường quay trở về, ý anh là, anh đã đến nơi em ở, nhưng. . . . ."

"Em biết." Cô nhẹ nhàng nói: "Họ đã nói cho em biết."

"Tại sao anh lại quay về như vậy? Em có nghĩ tới lý do nào không? Bởi vì đúng lúc anh đến, lại nhìn thấy em cùng một người đàn ông đi vào khách sạn. . . . . Lúc ấy, anh bị sự ghen tỵ làm cho mờ mắt, nên anh đã quay đầu bỏ đi."

Ánh mắt của cô mờ to kinh ngạc, "Cái . . . . . Cái gì? Em chỉ là đi tránh mưa."

"Khi em xuất hiện trước giường bệnh, anh biết ngay là đã hiểu lầm em, nhưng tất cả những chuyện này xảy ra là bởi vì anh quá yêu em! Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em. Nhưng cho tới nay, bóng dáng Trọng Kiệt chỗ nào cũng có, đầu tiên là hai người đính hôn, sau đó em đến nhà anh, anh nhìn thấy hai người. . . . ." Hấn hít một hơi thật sâu, "Khi đó anh thật sự giận điên lên, anh muốn làm tổn thương em, nhưng cũng là tổn thương chính mình. . . . Anh giải thích chẳng có chút hợp lý nào, phải không? Bây giờ em có đồng ý nói cho anh biết, đêm hôm đó sự việc xảy ra như thế nào không?"

Cô đem những quỷ kế của Trọng Kiệt nói hết cho Tử Hiên biết. Nghĩ đến những lời lẽ ghê tởm kia, cô không nhịn được rung mình một cái. "Hấn còn nói. . . . . Nếu như hấn không chiếm được em, anh cũng đừng mong có được."

"Nghe qua đúng thật là phong cách làm việc của đứa em trai yêu quý của anh." Hấn có vẻ chán ghét nói: "Mà sao anh lại ngu ngốc như thế, cư nhiên lại chui đầu vào cạm bẫy do nó thiết kế."

"Chuyện này không thể trách anh được, cảnh tượng đó thật sự rất chân thực, không phải sao?" Cô dịu dàng nói.

Hắn đưa mắt nhìn cô thật sâu, ánh mắt trở nên dịu dàng như nước. "Hãy nói với anh một lần nữa là em yêu anh, bởi vì mỗi lần em nói, anh càng thêm tin tưởng."

"Thật khó tin sao?"

Một tia đau đớn lướt nhanh qua ánh mắt của hắn. "Đối với anh mà nói, thật đúng như vậy."

Kỷ Vân Vân đột nhiên hiểu.

"Bởi vì những người anh yêu đều bỏ anh đi?"

Hắn từ từ gạt đầu một cái. "Đúng vậy. Nếu như em cũng rời bỏ anh, nhất định anh sẽ không chịu được."

"Cho nên anh đã cố gắng giúp em tìm lại ánh sáng cho đôi mắt của mình." Cô cảm động nói.

"Đúng vậy, kết quả cũng mang Trọng Kiệt về cho em." Giọng nói của hắn mang vẻ ghen tức.

"Không có! Em không thể nào mang anh ra so sánh cùng Trọng Kiệt được, càng so càng thấy hắn tồi tệ."

"Anh biết." Hắn nắm chặt tay cô. "Em nhớ lúc ở bệnh viện anh đã nói gì không? Anh nói, khi thấy em xuất hiện tại cửa phòng cấp cứu. Anh chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế? Em không quản mưa gió đuổi theo anh hàng trăm km, chỉ vì em muốn gặp anh. . . . ." Hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, rồi dịu dàng nói: "Anh có tài đức gì mà đáng để em yêu thương như thế? Vân Vân, trong cuộc đời này của anh, chưa từng có người nào yêu thương anh như vậy, coi trọng anh như vậy. . . . ."

"Em biết." Giọng nói của Kỷ Vân Vân đã trở nên nghẹn ngào, "Từ giờ, em sẽ theo anh đi đến cùng trời cuối đất."

"Anh cũng vậy, Vân Vân, anh cũng như thế, bởi vì anh cũng yêu em nhiều như thế!"

Hắn cúi đầu xuống, hôn cô thật sâu, sau đó hắn đột nhiên như bị chạm vào cái gì đó liền nhăn mặt.

"Những vết thương đáng ghét này! Thật vất vả chúng ta mới được ở gần bên nhau, vậy mà anh không thể ôm em được một cái!"

Bộ dáng của hắn giống như một đứa trẻ không được ăn kẹo!

"Được rồi! Dù sao anh cũng muốn đợi đến đêm tân hôn, em thấy thế nào? Vân Vân, thương thế của anh chỉ cần mấy ngày sẽ khỏi, cho nên khi chúng ta về đến Đài Bắc liền kết hôn, có được hay không?"

Cô rung rung nhìn hắn, "Anh nói thời điểm nào cũng đều tốt, dù sao em cũng là người của anh, đời này kiếp này. . . . ."

"Không, không phải đời này kiếp này" Hắn cúi đầu xuống hôn cô lần nữa, "Là đời đời kiếp kiếp."

Đời đời kiếp kiếp. . . . .

Lời thề đẹp biết bao nhiêu!

Bên ngoài mưa gió to rồi, nhưng trong ngôi nhà nhỏ vẫn tràn ngập sự ấm áp. . . . .

Hết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Với Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.